

Geschiedenis van de Communistische Partij (Bolsjewiki) van de USSR (uitgave van 1938)

www.MinisterieVanPropaganda.org

HOOFDSTUK IX. : DE PARTIJ DER BOLSJEWIKI IN DE PERIODE VAN DE OVERGANG TOT HET VREEDZAME WERK BIJ HET HERSTEL VAN DE VOLKSHUISHOUDING. (1921-1925).

1. - Het Sovjetland na de liquidatie van interventie en de burgeroorlog. De moeilijkheden van de herstelperiode.

Toen het Sovjetland de oorlog beëindigd had, ging het tot de vreedzame economische opbouw over. Het was noodzakelijk om de wonden te helen, die de oorlog had geslagen. Het was noodzakelijk om de geteisterde volkshuishouding te herstellen en orde te scheppen in de industrie, het transportwezen en de landbouw.

Maar de overgang tot de vreedzame opbouw moest in een buitengewoon moeilijke situatie worden voltrokken. De overwinning in de burgeroorlog was niet gemakkelijk behaald. Het land was ontredderd door de vier jaren van imperialistische oorlog en de drie jaren van oorlog tegen de interventie.

De totale productie van de landbouw bedroeg in 1920 slechts ongeveer de helft van de productie van voor de oorlog. En het peil van voor de oorlog, dat was immers de enorme armoede van het tsaristische Russische platteland. Bovendien werden in 1920 vele gouvernementen door een misoogst getroffen. Het boerenbedrijf maakte een moeilijke tijd door.

Nog erger was de toestand van de industrie, die in staat van ontredde verkeerde. De productie van de grootindustrie was in 1920 bijna slechts een zevende van die van vóór de oorlog. De meeste fabrieken en bedrijven stonden stil, de ertsgroeven en de mijnen waren ontredderd, stonden onder water. De metaalindustrie verkeerde in een bijzonder moeilijke toestand. De productie van gietijzer bedroeg in, het gehele jaar 1921 slechts 116.300 ton, d.w.z. ongeveer 3% van de productie van gietijzer van voor de oorlog. Er was gebrek aan brandstof. Het transport was ontredderd. De in het land aanwezige voorraden metaal en manufacturen waren bijna uitgeput. Er heerste in het land een groot tekort aan het meest noodzakelijke: aan graan, vetten, vlees, schoeisel, kleren, lucifers, zout, petroleum.

Zolang er oorlog was stelden de mensen zich met dit tekort en gemis tevreden en bemerkten die soms zelfs niet meer. Maar thans, nu er geen oorlog meer was, gevoelden de mensen plotseling het ondraaglijke van dit tekort en gemis en begonnen zij te eisen, dat het onmiddellijk zou worden opgeheven.

Er ontstond ontevredenheid onder de boeren. Het militair-politieke bondgenootschap tussen de arbeidersklasse en de boeren was in het vuur van de burgeroorlog tot stand gekomen en sterk geworden. Dit bondgenootschap had een bepaalde grondslag: de boeren ontvingen van de Sovjetmacht de grond en bescherming tegen de landheren en

de koelakken, de arbeiders ontvingen van de boeren levensmiddelen door middel van de levensmiddelenrekwisitie.

Thans bleek deze grondslag al niet meer voldoende.

De Sovjetstaat was genoodzaakt geweest om bij de boeren door middel der levensmiddelenrekwisitie alle overschotten voor de behoeften van de verdediging van het land op te vorderen. De overwinning in de burgeroorlog zou zonder de levensmiddelenrekwisitie, zonder de politiek van het oorlogscommunisme niet mogelijk zijn geweest. De politiek van het oorlogscommunisme was door de oorlog, door de interventie opgedrongen. Zolang er oorlog werd gevoerd, accepteerden de boeren de levensmiddelenrekwisitie, merkten zij het tekort aan waren niet op, maar toen de oorlog was geëindigd en het gevaar van terugkeer van den landheer was verdwenen, begon de boer uitdrukking te geven aan zijn ontevredenheid over het in beslag nemen van alle overschotten, over het systeem van de levensmiddelenrekwisitie en begon hij te eisen, dat men hem van een voldoende hoeveelheid waren zou voorzien.

Het gehele systeem van het oorlogscommunisme kwam, zoals Lenin opmerkte, in botsing met de belangen van de boeren. Ook de arbeidersklasse werd door een elementaire ontevredenheid aangetast. Het proletariaat had de voornaamste lasten van de burgeroorlog gedragen, het had heldhaftig en zelfopofferend gestreden tegen de krijgsbenden van de witgardisten en de interventen, tegen de ontredde en de hongersnood. De beste, de meest klassebewuste, opofferingsgezinde en gedisciplineerde arbeiders gloeiden, van het vuur der socialistische geestdrift, maar de zeer diepgaande economische ontredde oefende ook op de arbeidersklasse haar invloed uit. Het geringe aantal fabrieken en bedrijven, dat nog werkte, had onder veelvuldig onderbrekingen in het werk te lijden. De arbeiders waren genoodzaakt om zich met handwerk bezig te houden, zij maakten sigarettenaanstekers, hielden zich met smokkelen bezig. De klassebasis van de dictatuur van het proletariaat begon te verzwakken, de arbeidersklasse werd verstrooid, een deel van de arbeiders vertrok naar het platteland, hield op arbeider te zijn, declasserde. Tengevolge van de honger en de vermoeidheid ontstond er onder een deel van de arbeiders ontevredenheid. De partij stond voor het vraagstuk om in overeenstemming met de nieuwe situatie een nieuw standpunt uit te werken met betrekking tot alle vraagstukken van het economische leven van het land.

En de partij ging over tot het uitwerken van een nieuw standpunt inzake de vraagstukken van de economische opbouw. Maar de klassevijand sliep niet. Hij poogde gebruik te maken van de moeilijke economische toestand en van de ontevredenheid der boeren. Er braken door witgardisten en sociaal-revolutionairen georganiseerde koelakkenoproeren in Siberië, in de Oekraïne, in het gouvernement Tambow (het oproer van Antonow) uit. De werkzaamheid van allerlei soort contrarevolutionaire elementen, van de mensjewiki, de sociaal-revolutionairen, de anarchisten, de witgardisten, de burgerlijke nationalistten werd levendiger. De vijand ging tot nieuwe tactische methoden in de strijd tegen de Sovjetmacht over, Hij begon zich in Sovjetkieren uit te dossen, hij stelde al niet meer de

oude leuze: "Weg met de Sovjets", die schipbreuk had geleden, op, maar kwam met een nieuwe leuze: "Voor de Sovjets, maar zonder communisten".

Een duidelijke uiting van de nieuwe tactiek van de klassevijand was de contrarevolutionaire rebellie in Kroonstad. Zij begon een week voor het Xe Partijcongres, in Maart 1921. Aan het hoofd van de rebellie stonden witgardisten, die met de sociaal-revolutionairen, de mensjewiki en met vertegenwoordigers van buitenlandse staten in verbinding stonden. Hun streven om de macht en het eigendom van de kapitalisten en de landheren te herstellen, trachtten de oproerlingen in de eerste tijd achter een "Sovjets"-uithangbord te verbergen, Zij stelden de leuze op: Sovjets zonder communisten". De contrarevolutie poogde de ontevredenheid van de kleinburgerlijke massa's te gebruiken, om onder een schijnbare Sovjetleuze de Sovjetmacht omver te werpen.

Twee omstandigheden hielpen bij het ontstaan van het Kroonstadse oproer: de slechtere samenstelling van de matrozen op de oorlogsschepen en de zwakte van de bolsjewistische organisatie in Kroonstad. De oude matrozen, die aan de Oktoberrevolutie hadden deelgenomen, waren bijna man voor man naar het front vertrokken en hadden heldhaftig in de gelederen van het Rode Leger gestreden. Er was op de vloot een nieuwe aanvulling gekomen van mensen, die niet gehard waren in de revolutie. Deze aanvulling bestond uit nog geheel onontwikkelde boeren, die de ontevredenheid van de boeren met de levensmiddelenrekwisitie tot uitdrukking brachten. Wat betreft de bolsjewistische organisatie in Kroonstad uit die periode, deze was zeer verzwakt door de verschillende mobilisaties voor het front. Deze omstandigheden gaven aan de sociaal-revolutionairen, de mensjewiki en de witgardisten de mogelijkheid, om Kroonstad binnen te sluipen en het in handen te krijgen.

De oproerlingen hadden zich meester gemaakt van een vesting van de eerste rang, van de vloot, van een ontzaglijke hoeveelheid oorlogsmateriaal en granaten. De internationale contrarevolutie vierde de overwinning. Maar de vijanden hadden te vroeg gejubeld. Het oproer werd door de Sovjettroepen fel onderdrukt. De partij zond tegen de Kroonstadse oproerlingen haar beste zonen - de afgevaardigden van het Xe Congres, met Worosjilow aan het hoofd, in het veld. De Roodarmisten rukten over het dunne ijs naar Kroonstad op. Het ijs brak en velen verdrongen. De bijna ongenaakbare forten van, Kroonstad moesten worden bestormd. De toewijding aan de revolutie en de koenheid, de bereidheid om zijn leven voor de Sovjetmacht op te offeren, behaalden de overwinning. De vesting Kroonstad werd stormenderhand door de Rode troepen ingenomen. Het Kroonstadse oproer was geliquideerd.

2. - De discussie in de partij over de vakverenigingen. Het Xe Partijcongres. De nederlaag van de oppositie. De overgang naar de nieuwe economische politiek (de N.E.P.).

Het was aan het Centraal-Comité van de partij, aan zijn Leninistische meerderheid duidelijk, dat er na de liquidatie van de oorlog en de overgang tot de vreedzame

economische opbouw geen redenen meer bestonden, om het harde, in de situatie van oorlog en blokkade tot stand gekomen regiem van het oorlogscommunisme te handhaven.

Het Centraal-Comité begreep, dat de noodzakelijkheid van de levensmiddelenrequisitie was vervallen, dat men haar door een belasting in natura moest vervangen, teneinde de boeren de mogelijkheid te geven, een groot deel van de overschotten van hun productie naar eigen goeddunken te gebruiken. Het Centraal-Comité begreep, dat deze maatregel de mogelijkheid zou geven, om de landbouw te doen opleven, de productie van graan en van de voor de ontwikkeling van de industrie als grondstof nodige cultures uit te breiden, de warenomzet in het land te verlevendigen, de voorziening van de steden te verbeteren, een nieuwe economische grondslag te leggen voor het bondgenootschap van de arbeiders en de boeren.

Het Centraal-Comité gaf er zich ook rekenschap van, dat de opleving van de industrie de voornaamste taak was, maar het was van oordeel, dat men de industrie niet kon doen opleven, zonder 'in deze aangelegenheid de arbeidersklasse en haar vakverenigingen te betrekken - dat men de arbeiders hier in kón betrekken, indien men hen er van overtuigde, dat de economische ontreddeering een even gevaarlijke vijand van het volk was als de interventie en de blokkade - dat de partij en de vakverenigingen hierin ongetwijfeld zouden slagen, indien zij ten aanzien van de arbeidersklasse niet door middel van militaire bevelen zouden handelen, zoals dat aan het front het geval was geweest, waar bevelen werkelijk nodig zijn, maar door middel van overtuiging, met de methode der overtuiging.

Maar niet alle leden van de partij hadden dezelfde mening als het Centraal-Comité. De oppositiegroepjes - de Trotskisten, de "arbeidersoppositie", de "linkse communisten", de "democratische centralisten" enz. - bevonden zich in een toestand van verwarring en legden weifelingen aan de dag tegenover de moeilijkheden van de overgang op de weg van de vreedzame economische opbouw. Er waren in de partij een niet gering aantal van vroegere mensjewiki, sociaal-revolutionairen, "boendisten", borotbisten^[1] en van allerlei soort halve nationalistes uit de grensgebieden van Rusland. Zij sloten zich meestal bij deze of gene oppositiegroepjes aan. Daar zij geen echte Marxisten waren, de wetten van de economische ontwikkeling niet kenden, niet gestaald waren in de Leninistische partij, vermeerderden deze lieden nog maar de verwarring en de weifeling van de oppositiegroepen: Sommigen van hen waren van mening, dat men het hardvochtige regiem van het oorlogscommunisme niet moest verzachten, dat men integendeel "de schroef verder moest aandraaien". Anderen waren van mening, dat de partij en de staat zich van het herstel van de volkshuishouding afzijdig moesten houden, dat deze aangelegenheid geheel en al aan de vakverenigingen in handen moest worden gegeven.

Het was duidelijk, dat er bij zulk een verwarring onder enige lagen van de partij mensen zouden opduiken, liefhebbers van discussies, verschillende oppositionele "leiders", die de partij een discussie zouden willen opdringen.

Zo geschiedde het dan ook.

De discussie begon over het vraagstuk van de rol van de vakverenigingen, hoewel dit toen niet het voornaamste vraagstuk van de partijpolitiek was.

Als de voorvechter in de discussie en in de strijd tegen Lenin, tegen de Leninistische meerderheid van het Centraal Comité, trad Trotski op. Daar hij de toestand wilde verscherpen, trad hij op de vergadering van de communistische afgevaardigden van de Ve Al-Russische conferentie der vakverenigingen, begin November 1920, met de twijfelachtige leuze op dat men "de schroef moest aandraaien" en "de vakverenigingen door elkaar schudden." Trotski stelde de eis, om onmiddellijk "de vakverenigingen tot staatsorganen te maken." Hij was tegen de methode der overtuiging ten opzichte van de arbeidersmassa's en voor het overbrengen van de militaire methode in de vakverenigingen, tegen de verkiesbaarheid van de organen der vakverenigingen.

In plaats van de methode der overtuiging, zonder welke de werkzaamheid van de arbeidersorganisaties niet denkbaar is, stelden de Trotskisten de methode van de dwang zonder meer, van het commanderen zonder meer voor. De Trotskisten brachten door hun politiek, daar, waar zij in de leiding van het vakverenigingswerk terecht waren gekomen, conflicten, scheuring en ontbinding in de vakverenigingen. De Trotskisten zetten door hun politiek de partijloze massa van de arbeiders tegen de partij op, zij brachten splitsing in de arbeidersklasse. De discussie over de vakverenigingen had in werkelijkheid een veel ruimere betekenis, dan het vraagstuk van de vakverenigingen alleen. Zoals later in de resolutie van het Plenum van het Centraal-Comité van de R.K.P. (b) van 17 Januari 1925 werd gezegd, ging de strijd in werkelijkheid "over de verhouding tot de boeren, die tegen het oorlogscommunisme in verzet waren gekomen, over de verhouding tot de partijloze massa van de arbeiders, en in het algemeen over de houding van de partij tegenover de massa in de tijd, toen de burgeroorlog reeds was geëindigd". (De K.P.S.U. (b) in resoluties, Deel 1, blz. 651).

Op Trotski's voorbeeld traden ook de andere partijvijandige groepen op: de "arbeidersoppositie" (Sjlapnikow, Medwedjew, Kollontai en anderen), de "democratische centralisten" (Sapronow, Drobnis, Bogyslawski, Oeinski, W. Smirnow en anderen), de "linkse communisten" (Boecharin, Preobrazjenski).

De "arbeidersoppositie" stelde de leuze op, om het beheer van de gehele volkshuishouding aan een "Al-Russische congres van producenten" over te dragen. Zij bracht de rol van de partij tot op niets terug, ontkende de betekenis van de dictatuur van het proletariaat bij de economische opbouw. De "arbeidersoppositie" plaatste de vakverenigingen tegenover de Sovjetstaat en de communistische partij. Zij beschouwde niet de partij, maar de vakverenigingen als de hoogste vorm van organisatie van de arbeidersklasse. De "arbeidersoppositie" was in wezen van de zaak een anarcho-syndicalistische, partijvijandige groep.

De groep van het "democratische centralisme" (de "decisten") eiste de volledige vrijheid voor de fracties en groeperingen. De "decisten" streefden er evenals de Trotskisten naar om de leidende rol van de partij in de Sovjets en de vakverenigingen te ondermijnen. Lenin noemde de "decisten" de fractie "van de grootste schreeuwers" en het platform van de "decisten", een sociaal-revolutionair-mensjewistische platform.

Boecharin hielp Trotski in zijn strijd tegen Lenin en tegen de partij. Hij vormde tezamen met Preobrazjenski, Serebrjakow en Sokolnikow een "buffer"-groep. Deze groep verdedigde en maskeerde de ergste fractievormers, de Trotskisten. Lenin noemde de houding van Boecharin "het toppunt van ideologisch verval". Spoedig verenigden de Boecharinisten zich openlijk met de Trotskisten tegen Lenin.

Lenin en de Leninisten richtten de hoofdslag tegen de Trotskisten, als de voornaamste kracht van de partijvijandige groepering. Zij brachten het overtuigende bewijs dat de Trotskisten de vakverenigingen met militaire organisaties verwisselden en wezen hun erop, dat men de methoden van de militaire organisaties niet naar de vakverenigingen kan overbrengen. Tegenover de platforms van de oppositiegroepen stelden Lenin en de Leninisten hun eigen platform. In dit platform werd er op gewezen dat de vakverenigingen een school van het bestuur, een school van de bedrijfsvoering, een school van het communisme zijn. De vakverenigingen moeten hun gehele werk volgens de methode der overtuiging opbouwen. Alleen onder deze voorwaarde zouden de vakverenigingen álle arbeiders tot de strijd tegen de economische ontreddeering kunnen verheffen en hen in de socialistische opbouw kunnen betrekken.

De partijorganisaties sloten zich in de strijd tegen de oppositiegroeperingen rondom Lenin aaneen. De strijd nam in Moskou een bijzonder gespannen karakter aan. Hier had de oppositie haar hoofdkrachten samengetrokken, waarbij zij zich ten doel stelde, de organisatie van de hoofdstad te veroveren. Maar de bolsjewiki van Moskou wezen deze intriges van de fractievormers vastberaden van de hand. Een scherpe strijd ontwikkelde zich eveneens in de partijorganisaties van de Oekraïne. Onder leiding van Molotow, die toenmaals secretaris van het Centraal-Comité van de K.P. (b) der Oekraïne was, versloegen de bolsjewiki van de Oekraïne de Trotskisten en de aanhangers van Sjlapnikow. De communistische partij van de Oekraïne bleef een trouwe steun van de Leninistische partij. In Bakoe werd de nederlaag van de oppositie georganiseerd, onder leiding van Ordzjonikidze. In Midden-Azië leidde L. Kaganowitsj de strijd tegen de partijvijandige groeperingen.

Alle belangrijke plaatselijke partijorganisaties sloten zich bij het Leninistische platform aan.

Op 8 Maart 1921 werd het Xe Partijcongres geopend. Er waren op het Congres 694 afgevaardigden met beslissende stem aanwezig, die 732.521 partijleden vertegenwoordigden. Er waren 296 afgevaardigden met raadgevende stem.

Het Congres maakte de balans op van de discussie over de vakverenigingen en keurde met overweldigendé meerderheid van stemmen het Leninistische platform goed. Toen Lenin het Congres opende, verklaarde hij dat de discussie een ongeoorloofde weelde was geweest. Hij wees er op, dat de vijanden op de interne partijstrijd en op de scheuring in de communistische partij speculeerden.

Rekening houden met het geweldige gevaar, dat het bestaan van fractiegroepen voor de bolsjewistische partij en voor de dictatuur van het proletariaat opleverde, schonk het Xe Congres bijzondere aandacht aan het vraagstuk van de eenheid der partij. Lenin hield een referaat over dit vraagstuk. Het Congres veroordeelde alle oppositiegroeperingen en wees er op dat zij "metterdaad de klassevijanden van de proletarische revolutie helpen". Het Congres schreef voor, alle fractiegroepen onmiddellijk te ontbinden en droeg aan alle organisaties op er streng voor te zorgen, dat er geen fractieacties, welke dan ook, plaats hadden; waarbij het niet navolgen van het besluit van de partij onvoorwaardelijk en onmiddellijk roeyement uit de partij met zich mede zou brengen. Het Congres machtigde het Centraal-Comité om in geval van overtreding van de discipline door leden van het Centraal-Comité of van het opnieuw ontstaan of van toelaten van het fractie wezen, alle maatregelen van partijstraf te nemen, uitsluiting uit het Centraal-Comité en roeyement uit de partij daarbij inbegrepen.

Al deze besluiten waren geschreven in de door Lenin voorgestelde en door het Congres aangenomen speciale resolutie "Over de eenheid der partij".

In deze resolutie vestigde het Congres de aandacht van alle, partijleden er op, dat de eenheid en de aaneengeslotenheid van haar gelederen, de eenheid van wil van de voorhoede van het proletariaat bijzonder noodzakelijk waren op een moment, toen in de periode van het Xe Congres, een reeks van omstandigheden de weifelingen onder de kleinburgerlijke bevolking van het land deed toenemen.

"Intussen, - werd er in de resolutie gezegd - traden er nog voor de algemene partijdiscussie over de vakverenigingen in de partij enige kentekenen van fractiewezen aan het licht, d.w.z. het ontstaan van groepen met bijzondere platforms en met het streven, zich tot op zekere hoogte aaneen te sluiten en hun eigen groepsdiscipline te scheppen. Het is noodzakelijk, dat alle klassebewuste arbeiders zich klaar bewust zijn van de schadelijkheid en ontoelaatbaarheid van elk fractiewezen, van welke aard ook, dat metterdaad onafwendbaar leidt tot de verzwakking van het eendrachtige werk en tot de versterking van de telkens herhaalde pogingen der zich in de regeringspartij indringende, vijanden, om de scheiding (in de partij) te verdiepen en haar voor hun contrarevolutionaire doeleinden te gebruiken".

Het Congres zei verder in deze resolutie:

"Het gebruik, dat de vijanden van het proletariaat van allerlei afwijkingen van de strenge, consequente communistische lijn maken, trad met de grootste duidelijkheid aan de dag

bij het voorbeeld van het Kroonstadse oproer, toen de burgerlijke contrarevolutie en de witgardisten van alle landen der wereld zich terstond bereid verklaarden om alle leuzen, zelfs die van de Sovjetorde, te aanvaarden, om slechts de dictatuur van het proletariaat in Rusland omver te werpen, toen de sociaal-revolutionairen en de burgerlijke contrarevolutie in het algemeen, in Kroonstad gebruik maakten van de leuze van de opstand, zogenaamd in naam van de Sovjetmacht, tegen de Sovjetregering in Rusland. Zulke feiten bewijzen ten volle, dat de witgardisten er naar streven en de kunst verstaan, om zich als communisten en zelfs als nog "linkser" dan de communisten voor te doen, om slechts het bolwerk van de proletarische revolutie in Rusland te verzwakken en omver te werpen. De mensjewistische vlugschriften in Petrograd aan de vooravond van het Kroonstadse oproer tonen evenzeer aan, hoe de mensjewiki van de meningsverschillen in de R.K.P. gebruik maakten, om de Kroonstadse oproerlingen, de sociaal-revolutionairen en de witgardisten in feite, aan te zetten en te ondersteunen, waarbij zij zich in woorden als tegenstanders van het oproer en als voorstanders van de Sovjetmacht voordeden, maar dan met enige "kleine" correcties".

De resolutie wees er op, dat de partijpropaganda de schadelijkheid en het gevaar van het fractiewezen uitvoerig moet verklaren, uitgaande van het gezichtspunt van de eenheid der partij en de verwezenlijking van de eenheid van wil van de voorhoede van het proletariaat, als de hoofdvoorwaarde voor het slagen van de dictatuur van het proletariaat.

Anderzijds werd er in de resolutie van het Congres gezegd, dat de partijpropaganda het eigenaardige van de nieuwste tactische werkwijze van de vijanden van de Sovjetmacht moet verklaren.

"Deze vijanden", zeide de resolutie, "die zich overtuigd hebben van de hopeloosheid van de contrarevolutie onder een openlijk witgardistisch vaandel, spannen thans al hun krachten in, om onder gebruikmaking van de meningsverschillen in de R.K.P. de contrarevolutie op deze of gene wijze vooruit te brengen, door middel van de overdracht van de macht aan politieke groeperingen, die wat uiterlijke vorm betreft, het dichtst bij de erkenning van de Sovjetmacht staan". (De K.P.S.U. (b) in resoluties, Deel 1, blz. 373-374).

De resolutie wees er verder op, dat de partijpropaganda "eveneens de ervaring van de voorafgaande revoluties moet verklaren, toen de contrarevolutie de het dichtst bij de uiterst revolutionaire partij staande kleinburgerlijke groeperingen ondersteunde, om de revolutionaire dictatuur te doen wankelen en omver te werpen en daardoor de weg te openen voor de latere volledige overwinning van de contrarevolutie, de kapitalisten en de landheren".

Bij de resolutie "Over de eenheid der partij" sloot zich ten nauwste de andere, eveneens door Lenin voorgestelde en door het Congres aangenomen resolutie "over de syndicalistische en anarchistische afwijking in onze partij" aan. In deze resolutie

veroordeelde het Xe Congres de zogenaamde "arbeidersoppositie". Het Congres verklaarde de propaganda van de denkbeelden der anarcho-syndicalistische afwijking voor onverenigbaar met het lidmaatschap van de communistische partij en riep de partij op, deze afwijking energiek te bestrijden.

Het Xe Partijcongres nam het uiterst belangrijke besluit om van de levensmiddelenopvoeding naar de belasting in natura, naar de *nieuwe economische politiek* (de N.E.P.) over te gaan.

In deze wending van het oorlogscommunisme naar de N.E.P. kwamen de wijsheid en vérdiendheid van Lenins politiek in volle omvang tot uitdrukking.

In het besluit van het Congres werd gesproken over het vervangen van de levensmiddelenrekvisitie door een belasting in natura. De levensmiddelenbelasting in natura bedroeg minder dan de rekvisitie. Het geheel van de belasting moest voor de voorjaarsuitzaai worden gepubliceerd. De leveringstermijnen van de belasting werden nauwkeurig vastgesteld. Al datgene, wat er na aftrek van de belasting overbleef, kwam volledig ter beschikking van de boer die voor deze overschotten handelsvrijheid kreeg.

De vrijheid van handel, zeide Lenin In zijn referaat, zal in het begin tot enige verlevendiging van het kapitalisme in het land voeren. Wij zullen de particuliere handel moeten toestaan en aan particuliere ondernemers moeten veroorloven, kleine bedrijven te openen. Wij behoeven daar echter geen vrees voor te hebben. Lenin was van mening, dat een zekere vrijheid van warenomzet de boer een economisch belang zou geven, de productiviteit van zijn arbeid zou verhogen en tot een snelle opleving van de landbouw zou leiden, hij was van mening, dat op deze grondslag de staatsindustrie zich zou herstellen en het particuliere kapitaal zou verdringen, dat wij, na krachten en middelen te hebben bijeengebracht, een machtige industrie als de economische grondslag van het socialisme zouden kunnen scheppen, om daarna tot een krachtig offensief over te gaan, om de overblijfselen van het kapitalisme in het land te vernietigen.

Het oorlogscommunisme was de poging geweest om de vesting van de kapitalistische elementen in stad en land stormenderhand, door een frontaanval te veroveren. Bij dit offensief was de partij ver vooruitgesneld en liep zij gevaar, van haar basis los te geraken.

Thans stelde Lenin voor, iets terug te gaan, tijdelijk wat dichter naar het achterland terug te trekken, over te gaan, van de stormaanval tot een meer langdurig beleg van de vesting, teneinde, na krachten te hebben bijeengebracht, opnieuw het offensief te beginnen.

De Trotskisten en de andere oppositionelen waren van mening, dat de N.E.P. alleen een terugtocht was. Deze uitlegging kwam hun te pas, omdat zij koers zetten naar het herstel van het kapitalisme. Dit was een uiterst schadelijk, antileninistische uitlegging van de N.E.P. In werkelijkheid verklaarde Lenin reeds een jaar na de invoering van de N.E.P., op

het XIe Partijcongres, dat de terugtocht geëindigd was en stelde hij de leuze op: "Vorbereiding tot het offensief tegen het particuliere kapitaal in de economie" (Lenin, Complete Werken Deel XXVII, blz. 213). '

De oppositionelen, die slechte Marxisten en ten aanzien van de bolsjewistische politiek volledig onwetend waren, begrepen noch het wezen van de N.E.P., noch het karakter van de terugtocht, die in het begin van de N.E.P. werd ondernomen. Over het wezen van de N.E.P. is hierboven reeds gesproken: Wat betreft het karakter van de terugtocht - er bestaan terugtochten van verschillende soort. Er zijn ogenblikken, dat partijen of legers moeten terugtrekken, omdat zij een nederlaag hebben geleden. In zulke gevallen trekt het leger of de partij terug om zich zelf en zijn kaders voor nieuwe gevechten te behouden. Lenin stelde bij de invoering van de N.E.P. volstrekt niet zulk een terugtocht voor, daar de partij niet alleen geen nederlaag had geleden en niet was verslagen, maar integendeel zelf tijdens de burgeroorlog de interventen en de witgardisten had verslagen. Maar er komen ook zulke ogenblikken voor, waarin de overwinnende partij of het overwinnende leger bij zijn offensief te ver vooruit snelt, zonder zijn basis in de achterhoede te hebben verzekerd.

Dit doet een ernstig gevaar ontstaan. In zulke gevallen acht een ervaren partij of leger, teneinde niet los te geraken van zijn basis, het gewoonlijk nodig, om enigszins terug te trekken, wat dichterbij het achterland te komen, teneinde zich krachtiger met zijn basis in het achterland te verbinden, zich van al het nodige te voorzien en daarna opnieuw met grotere zekerheid en met waarborg van succes tot het offensief over te gaan. Juist zulk een tijdelijke terugtocht bewerkstelligde Lenin nu ook bij de N.E.P. In zijn referaat op het IVe Congres van de Komintern over de oorzaken van de invoering van de N.E.P. zeide Lenin ronduit, dat "wij met ons economisch offensief te ver waren opgerukt, dat wij onze basis niet genoeg verzekerd hadden" en dat het daarom nodig was tijdelijk de terugtocht naar het verzekerde achterland te aanvaarden.

Het ongeluk van de oppositie lag hierin, dat zij door haar onwetendheid, deze bijzonderheid van de terugtocht onder de N.E.P. niet begreep en tot aan het einde van haar leven niet heeft begrepen.

Het besluit van het Xe Congres over de N.E.P. verzekerde het duurzame economische bondgenootschap tussen de arbeidersklasse en de boeren voor de opbouw van het socialisme. Deze fundamentele taak diende ook een ander besluit van het Congres - het besluit inzake het nationale vraagstuk. Kam. Stalin hield het referaat over het nationale vraagstuk. Wij hebben de nationale onderdrukking geliquideerd, zeide kam. Stalin, maar dat is niet voldoende. De taak bestaat hierin, om de zware erfenis van het verleden - de economische, politieke en culturele achterlijkheid van de vroeger onderdrukte volken te liquideren. Wij moeten hen helpen om in dit opzicht Centraal-Rusland in te halen.

Kam. Stalin wees verder op twee partijvijandige afwijkingen op het gebied van het nationale vraagstuk: het grote-mogendheids-chauvinisme (van de Groot-Russen) en het

plaatselijke nationalisme. Het Congres veroordeelde beide afwijkingen als schadelijk en gevaarlijk voor het communisme en het proletarische internationalisme. Tegelijkertijd richtte het Congres zijn voornaamste slag tegen het grote-mogendheids-chauvinisme als het hoofdgevaar, d.w.z. tegen de resten en overblijfselen van de houding tegenover de nationaliteiten, die de Grootrussische chauvinisten onder het tsarisme tegenover de niet-Russische volken aan de dag hadden gelegd.

3. - De eerste resultaten van de N.E.P. - Het XIe Partijcongres. - De vorming van de U.S.S.R. - Lenins ziekte. - Het coöperatieplan van Lenin. - Het XIIe Partijcongres.

De invoering van de N.E.P. ontmoette tegenstand bij de onstandvastige elementen van de partij. De tegenstand kwam van twee kanten. Enerzijds traden er "linkse" schreeuwers op, politieke misbaksels van het slag van Lominadze, Sjatskin en anderen, die "aantoonden", dat de N.E.P. het opgeven van de veroveringen van de Oktoberrevolutie, de terugkeer tot het kapitalisme, de ondergang van de Sovjetmacht. betekende.

Aangezien deze mensen in politiek opzicht onwetend waren en de wetten van de economische ontwikkeling niet kenden, begrepen zij de politiek van de partij niet, geraakten zij in paniek en verwekten zij in hun omgeving stemmingen van decadentie. Anderzijds traden er openlijke voorstanders van de capitulatie op van het slag van Trotski, Radek, Zinowjew, Sokolnikow, Kamenjew, Sjlapnikow, Boecharin, Rykow en anderen, die niet geloofden in de mogelijkheid van de socialistische ontwikkeling van ons land, die voor de "macht" van het kapitalisme bogen, er naar streefden de posities van het kapitalisme in het Sovjetland te versterken en eisten, dat er grote tegemoetkomingen aan het kapitaal zouden worden gedaan, zowel in het binnenland als in het buitenland, die eisten, dat een reeks van commandoposten van de Sovjetmacht in de volkshuishouding aan het particuliere kapitaal zou worden overgegeven - in de vorm van concessies of van gemengde naamloze vennootschappen onder deelneming van het particuliere kapitaal.

Zowel dezen als genen waren vreemd aan het Marxisme, aan het Leninisme.

De partij ontmaskerde en isoleerde zowel dezen als genen. De partij zette de paniekverwekkers en de capitulanten krachtig op hun plaats.

Het bestaan van deze tegenstand tegen de politiek van de partij herinnerde nog eens aan de noodzakelijkheid om de partij van onstandvastige elementen te zuiveren. In verband hiermede verrichtte het Centraal-Comité een omvangrijk werk ter versterking van de partij door in 1921 een partijreiniging te organiseren. De reiniging had onder deelneming van partijlozen op openbare vergaderingen plaats. Lenin gaf de raad om de partij grondig te zuiveren... "van bedriegers, verbureaucratiseerde elementen, van oneerlijke leiders, onvaste communisten en van mensjewiki, die hun "voorgevel" een andere kleur hadden gegeven, maar in de geest mensjewiki zijn gebleven" (Deel XXVII, blz. 13).

Als resultaat van de reiniging werden er in totaal ongeveer 170.000 mensen of ongeveer 25% van het gehele ledental uit de partij gesloten.

De reiniging versterkte de partij aanmerkelijk, zij verbeterde haar sociale samenstelling, deed het vertrouwen van de massa's in de partij toenemen en verhoogde haar autoriteit, De aaneengeslotenheid en de gedisciplineerdheid van de partij werden sterker.

Reeds het eerste jaar van de nieuwe economische politiek toonde de juistheid daarvan aan. De overgang tot de N.E.P. bad het bondgenootschap van de arbeiders en de boeren op een nieuwe grondslag aanmerkelijk versterkt. De macht en de kracht van de dictatuur van het proletariaat waren toegenomen. Het koelakkenbanditisme was bijna geheel geliquideerd. Na het opheffen van de rekwisitie hielpen de middelboeren de Sovjetmacht, de koelakkenbenden te bestrijden. De Sovjetmacht, had alle commandoposten in de volkshuishouding in handen gehouden: de grootindustrie, het transportwezen, de banken, de grond, de binnenlandse en buitenlandse handel. De partij had een ommekeer aan het economische front tot stand gebracht. De landbouw ging spoedig vooruit, de industrie en het transport behaalden de eerste successen. Er was een, voorlopig zeer langzame, maar betrouwbare economische opleving begonnen. De arbeiders en de boeren voelden en zagen, dat de partij zich op de juiste weg bevond.

In Maart 1922 kwam het XIe Partijcongres bijeen. Er waren op het Congres 522 afgevaardigden met beslissende stem aanwezig, die 532.000 partijleden vertegenwoordigden, d.w.z. minder dan op het vorige Congres. Er waren 165 afgevaardigden met raadgevende stem. De vermindering van het ledental is te verklaren door de reiniging van de partij, die een aanvang had genomen.

De partij maakte op het Congres de balans op van het eerste jaar van de nieuwe economische politiek. De resultaten stelden Lenin in staat, om op het Congres het volgende te verklaren:

"Wij zijn een jaar lang teruggetrokken. Wij moeten thans in naam van de partij zeggen: het is genoeg! Het doel, dat door de terugtocht werd nagestreefd, is bereikt. Deze periode gaat ten einde of is geëindigd. Thans wordt er een ander doel gesteld - de hergroepering van de krachten". (Deel XXVII, blz. 238).

Lenin wees erop, dat de N.E.P. een vertwijfelde strijd op leven en dood tussen het kapitalisme en het socialisme betekende. "Wie zal overwinnen?" - dát was de vraag. Teneinde te overwinnen, moest men het verbond tussen de arbeidersklasse en de boeren, tussen de socialistische industrie en het boerenbedrijf verzekeren, door op alle mogelijke wijzen de warenomzet tussen de stad en het platteland te ontwikkelen.

Hiervoor was het noodzakelijk, te leren huishouden, op culturele wijze te leren handeldrijven.

De handel was in deze periode de voornaamste schakel in de keten van taken, waarvoor de partij stond. Zonder deze taak te hebben vervuld, kon men de warenomzet tussen de stad en het platteland niet tot ontplooiing brengen, kon men het economische bondgenootschap tussen de arbeiders en de boeren niet versterken, de landbouw niet opheffen, de industrie niet uit de toestand van ontredding brengen.

In die tijd was de Sovjethandel nog zeer zwak. Uiterst zwak was het handelsapparaat, de communisten hadden nog geen handelsroutine, zij kenden de vijand, de Nepman, nog niet door en door, hadden nog niet geleerd, tegen hem te strijden. De particuliere handelaars, de Nepmannen, hadden van de zwakheid van de Sovjethandel gebruik weten te maken en zich van de handel in manufacturen en andere gangbare artikelen meester gemaakt. De organisatie van de staats- en coöperatiehandel verkreeg een geweldige betekenis.

Na het XIe Congres ging het werk op economisch gebied met nieuwe kracht vooruit. De gevolgen van de misoogst, die het land had getroffen, werden overwonnen. Het boerenbedrijf herstelde zich snel, de spoorwegen werkten beter, het aantal fabrieken en bedrijven, dat weer in werking werd gesteld, nam steeds toe.

In Oktober 1922 vierde de Sovjetrepubliek een grote overwinning: Wladiwostok, het laatste stuk Sovjetgrond, dat zich in handen van de interventie bevond, werd door het Rode leger en de vrijscharen van het Verre Oosten van Japanse interventen bevrijd.

Thans, nu het gehele grondgebied van het Sovjetland van interventen was gezuiverd en de taak van de opbouw van het socialisme en van de verdediging van het land de verdere versterking van het verbond tussen de volken van het Sovjetland vereisten, kwam het vraagstuk van de nauwere vereniging van de Sovjetrepublieken in één staatkundig verbond aan de orde. Alle volkskrachten moesten voor de opbouw van het socialisme worden verenigd. De alzijdige ontwikkeling van alle nationaliteiten van ons vaderland moest worden verzekerd. Het was voor dit doel noodzakelijk, om alle volken van het Sovjetland nog dichter bij elkaar te brengen.

In December 1922 had het Iste Congres van de Sovjets van de gehele Unie plaats. Op dit Congres werd op voorstel van Lenin en Stalin de vrijwillige staatkundige vereniging van de Sovjetvolken tot stand gebracht: de Unie van Socialistische Sovjetrepublieken (U.S.S.R.). Oorspronkelijk behoorden tot de U.S.S.R. de Russische Socialistische Federatieve Sovjetrepubliek (R.S.F.S.R.), de Transkaukasische Socialistische Federatieve Sovjetrepubliek (T.S.F.S.R.), de Oekraïense Socialistische Sovjetrepubliek (Oe.S.S.R.) en de Wit-Russische Socialistische Sovjetrepubliek (W.S.S.R.). Iets later werden er in Midden-Azië drie zelfstandige Unie-Sovjet-Republieken gevormd. De Oezbeekse, de Toerkmeense en de Tadzjiekse. Thans werden al deze republieken in één verbond van Sovjet staten verenigd, in de U.S.S.R., op de grondslag van vrijwilligheid en rechtsgelijkheid en met handhaving van het recht van ieder hunner, om vrijwillig uit de Sovjet-Unie te treden.

De vorming van de Unie van Socialistische Sovjetrepublieken betekende een versterking van de Sovjetmacht en een grote overwinning van de Leninistisch-Stalinistische politiek van de partij der bolsjewiki met betrekking tot het nationale vraagstuk.

In November 1922 sprak Lenin op het plenum van de Sovjet van Moskou. Nadat Lenin de resultaten van het vijfjarige bestaan van de Sovjetmacht had opgesomd, sprak hij de vaste overtuiging uit, dat er "uit het Rusland van de N.E.P. een socialistisch Rusland zal ontstaan". Dit was de laatste redevoering, die hij voor het land heeft uitgesproken. In de herfst van 1922 werd de partij door een groot ongeluk getroffen: Lenin werd zwaar ziek. De gehele partij, alle werkers ondervonden Lenins ziekte als hun eigen bittere smart. Allen verkeerden in ongerustheid over het leven van de beminde Lenin. Maar Lenin staakte ook tijdens zijn ziekte zijn werk niet. Toen hij reeds zwaar ziek was, schreef hij een aantal uiterst belangrijke artikelen. In deze laatste artikelen trok hij de slotsom uit het verrichte werk en gaf hij het plan aan, om door middel van het betrekken van de boeren in de socialistische opbouw, het socialisme in ons land op te bouwen. In dit plan ontwikkelde

Lenin zijn denkbeeld om door middel van de coöperatie de boeren bij de opbouw van het socialisme in te lijven.

Lenin zag in de coöperatie in het algemeen en in de landbouwcoöperatie in het bijzonder, de voor de miljoenen boeren toegankelijke en begrijpelijke weg van de overgang van het kleine individuele bedrijf naar de grote genootschappelijke productieve verenigingen, de kolchozen. Lenin wees er op, dat de ontwikkeling van de landbouw in ons land moest gaan langs de weg van het betrekken der boeren in de socialistische opbouw door bemiddeling van de coöperatie, langs de weg van het geleidelijk invoeren van het beginsel van het collectivisme in de landbouw, eerst op het gebied van de afzet en daarna op het gebied van de productie van de landbouwvoortbrengselen. Lenin wees er op, dat onder de dictatuur van het proletariaat en het verbond van de arbeidersklasse met de boeren, bij het verzekerd-zijn van de leiding van de boeren door het proletariaat, bij het bestaan van de socialistische industrie, een op juiste wijze georganiseerde, de miljoenen der boeren omvattende productieve coöperatie het middel was, met behulp waarvan in ons land de volledige socialistische maatschappij kon worden opgebouwd.

In April 1923 had het XIIe Partijcongres plaats. Dat was het eerste Congres, nadat de bolsjewiki de macht gegrepen hadden, waarop Lenin niet tegenwoordig kon zijn. Er waren op het Congres 408 afgevaardigden met beslissende stem aanwezig, die 386.000 partijleden vertegenwoordigden, d.w.z. minder dan op het vorige Partijcongres. Hier kwamen de resultaten van de voortgezette reiniging van de gelederen van de partij tot uiting, - die geleid had tot de uitsluiting van een aanmerkelijk percentage partijleden. Er waren 417 afgevaardigden met raadgevende stem.

Het XIIe Partijcongres hield in zijn besluiten rekening met alle aanwijzingen van Lenin, die hij in zijn laatste artikelen en brieven had gegeven.

Het Congres zette diegenen op scherpe wijze op hun plaats, die de N.E.P. als een terugtocht van de socialistische posities opvatten, als een overgave van onze posities aan het kapitalisme, die voorstelden, dat wij ons bij het kapitalisme in schuldlavernij zouden begeven. Zulke voorstellen werden er op het Congres gedaan door medestanders van Trotski, door Radek en Krasin. Zij stelden voor, dat wij ons op genade en ongenade aan de buitenlandse kapitalisten zouden overgeven, dat wij hun takken van industrie in concessie zouden geven, die voor het leven van de Sovjetstaat dringend noodzakelijk waren. Zij stelden voor om de door de Oktoberrevolutie geannuleerde schulden van de tsaristische regering te betalen. Deze defaitistische voorstellen brandmerkte de partij als verraad. Zij zag er niet van af, van de politiek van concessies gebruik te maken, maar alleen voor zulke takken van bedrijf en op zulk een schaal, als dit voor de Sovjetstaat voordelig was.

Boecharin en Sokolnikow hadden nog voor het Congres voorgesteld om het monopolie van de buitenlandse handel te liquideren. Dit voorstel was eveneens het resultaat van de opvatting van de N.E.P. als de overgave van onze posities aan het kapitalisme. Lenin brandmerkte Boecharin toen als een verdediger van de speculanten, de Nepmannen en de koelakken. Het XIIe Congres wees de aanslagen op de onaantastbaarheid van het monopolie van de buitenlandse handel op besliste wijze van de hand.

Het Congres wees eveneens de poging van Trotski af, om de partij een verderfelijke politiek tegenover de boeren op te dringen. Het Congres wees er op, dat men het feit niet mocht vergeten, dat het kleine boerenbedrijf in het land overheerste. Het legde er de nadruk op, dat de ontwikkeling van de industrie, de zware industrie daarbij inbegrepen, niet tegen de belangen van de boerenmassa's mocht ingaan, maar in verbond met hen, in het belang van de gehele werkende bevolking, moest plaats hebben. Deze besluiten waren tegen Trotski gericht, die voorstelde om de industrie door middel van de uitbuiting van het boerenbedrijf op te bouwen, die in werkelijkheid de politiek van het verbond tussen het proletariaat en de boeren niet aanvaardde.

Trotski stelde tegelijk voor om dergelijke grote bedrijven als dat van Poetilow, van Brjansk en andere, die voor de verdediging van belang waren, te sluiten, omdat zij, zoals hij beweerde, geen winst opleverden. Het Congres wees met verontwaardiging de voorstellen van Trotski van de hand.

Op het voorstel van Lenin, dat in de vorm van een brief aan het Congres was gericht, schiep het XIIe Congres een verenigd orgaan van de Centrale Controle Commissie en de Arbeiders en Boereninspectie. Aan dit orgaan werden verantwoordelijke taken opgedragen: de eenheid van onze partij te beschermen, de partij- en staatsdiscipline te versterken, op iedere mogelijke manier het apparaat van de Sovjetstaat te verbeteren.

Het Congres schonk bijzondere aandacht aan het nationale vraagstuk. Kam. Stalin trad als referant bij dit vraagstuk op. Hij legde de nadruk op de internationale betekenis van onze politiek ten aanzien van het nationale vraagstuk. De onder drukte volkeren van het

Westen en het Oosten zien in de Sovjet-Unie het voorbeeld van de oplossing van het nationale vraagstuk en van de liquidatie der nationale onderdrukking. Kam. Stalin wees op de noodzakelijkheid, om energiek te werken voor de liquidatie van de economische en culturele ongelijkheid tussen de volken van de Sovjet-Unie. Hij riep de gehele partij op, om de afwijkingen op het gebied van het nationale vraagstuk - het Grootrussische chauvinisme en het plaatselijke burgerlijke nationalisme, met kracht te bestrijden.

Op het Congres werden de vertegenwoordigers van de nationale afwijking en hun grote-mogendheids-politiek met betrekking tot de nationale minderheden ontmaskerd. Destijds traden in Georgië als zodanig Mdiwani en anderen tegen de partij op. Deze lieden waren tegen het vormen van de Transkaukasische Federatie, tegen de versterking van de vriendschap tussen de volken van de Transkaukasus. De dragers van deze afwijking gedroegen zich tegenover de andere nationaliteiten in Georgië als echte grote-mogendheids-chauvinisten. Zij wezen uit Tiflis alle niet-Georgiërs, uit, in het bijzonder de Armeniërs, en vaardigden een wet uit, volgens welke een Georgische vrouw, die met een niet-Georgiër trouwde, haar Georgisch staatsburgerschap verloor. Deze nationale afwijking in Georgië werd door Trotski, Radek, Boecharin, Skrypnik en Radowski ondersteund.

Spoedig na het Congres werd er voor het nationale Vraagstuk een speciale conferentie bijeengeroepen van functionarissen van de nationale republieken. Op de 2de conferentie werden de groep Tartaarse burgerlijke nationalist - Soeltan-Galijew en anderen en de groep van de Oezbeekse nationale afwijking Faizoel Chodzjajew en anderen, ontmaskerd.

Het XIIe Partijcongres maakte de slotsom op van de twee jaren der nieuwe economische politiek. Deze resultaten boezemden moed in en schonken de zekerheid van de eindoverwinning.

"Onze partij bleef aaneengesmeed, aaneengesloten, zij heeft de grote wending doorstaan en schrijdt, met breed ontplooid vaandel voorwaarts", - verklaarde kam. Stalin op het Congres.

4. - De strijd tegen de moeilijkheden van het herstel der volkshuishouding. De verhoogde activiteit van de Trotskisten in verband met Lenins ziekte. De nieuwe discussie in de partij. De nederlaag van de Trotskisten. Lenins dood. De lichtung van Lenin. Het XIIIe Partijcongres.

De eerste jaren van de strijd voor het herstel van de volkshuishouding hadden reeds tot aanmerkelijke successen geleid. Tegen 1924 was er op alle gebieden een opleving waar te nemen. Het bezaaide oppervlak was sinds 1921 aanmerkelijk toegenomen, het boerenbedrijf werd steeds sterker. Ook de socialistische industrie nam toe en ontwikkelde zich. De arbeidersklasse was aanmerkelijk in getalsterkte gegroeid, het loon was hoger

geworden. De arbeiders en boeren begonnen gemakkelijker en beter te leven dan in de jaren 1920-1921.

Maar toch lieten zich de gevolgen gevoelen van de nog niet overwonnen ontredde- ring. De industrie bleef nog bij het peil van vóór de oorlog ten achter, haar groei bleef aanzienlijk bij de toeneming van de behoeften van het land ten achter. Tegen het einde van 1923 waren er ongeveer een miljoen werklozen; de langzame groei van de volkshuishouding gaf niet de mogelijkheid om de werkloosheid op te zuigen. De handel ontwikkelde zich ongelijkmatig tengevolge van de buitengewoon hoge prijzen van de artikelen uit de stad, die het land door de Nepmannen en door aan hen verwante elementen in onze handelsorganisaties werden opgelegd. In verband hiermede begon de Sovjetroebel sterk te schommelen; de roebel verloor aan waarde. Dit alles belemmerde de verbetering van de toestand van de arbeiders en de boeren.

In de herfst van 1923 werden de economische moeilijkheden enigszins verscherpt, ten gevolge van het feit, dat onze industrie- en handelsorganen de Sovjetpolitiek op het gebied van de prijzen overtreden hadden. De prijzen van de industriewaren en die van de landbouwproducten liepen scherp uiteen. De graanprijzen waren laag en de prijzen van de industriewaren onevenredig hoog. Er waren in de industrie hoge toeslaguitgaven en dat maakte de waren duurder. Het geld, dat de boeren voor de verkoop van graan werd ter hand gesteld, daalde snel in waarde. Hierbij kwam nog, dat de Trotskist Pjatakow, die toen in de Hoge Raad van de Volkshuishouding zat, aan de bedrijfsleiders de misdadige instructie gaf om zoveel mogelijk winst uit de verkoop van industrieartikelen te persen en de prijzen onophoudelijk te verhogen - en dit zogenaamd ten behoeve van de ontwikkeling van de industrie. In werkelijkheid kon deze Nepman-leuze er alleen toe leiden, dat de basis van de industrieproductie ingekrompen en de industrie ondermijnd werd. Onder deze verhoudingen was het voor de boeren onvoordelig artikelen uit de stad te kopen en hielden zij hiermee op. Er begon een afzetcrisis, die op de industrie terugsloeg. Er ontstonden moeilijkheden bij de uitbetaling van het loon. Dit veroorzaakte ontevredenheid bij de arbeiders. Op enkele fabrieken legden de meest achterlijke arbeiders het werk neer.

Het Centraal-Comité van de partij gaf de middelen aan om al deze moeilijkheden en tekortkomingen uit weg te ruimen. Er werden maatregelen genomen om de afzetcrisis op te heffen. De prijzen van de massaverbruiksartikelen werden verlaagd. Er werd besloten om een hervorming van het geldsysteem ten uitvoer te brengen, over te gaan tot een vaste en stabiele geldstandaard, de tsjerwonets. De uitbetaling van het loon aan de arbeiders werd geordend. Er werden maatregelen aangewezen om de handel door middel van de Sovjet- en coöperatieorganen tot ontwikkeling te brengen en allerlei soort van particuliere handelaars en speculanten uit de handel te verdringen.

Het was nodig om eendrachtig met volle kracht dit werk aan te pakken. Zo dachten en handelden zij, die aan de partij toegewijd waren. Maar zo traden de Trotskisten niet op. Gebruikmakend van de afwezigheid van Lenin, die wegens zijn zware ziekte niet kon

werken, begonnen zij een nieuwe aanval op de partij en haar leiding. Zij waren de mening toegedaan, dat er een gunstig moment was aangebroken om de partij te verslaan en haar leiding omver te werpen. In de strijd tegen de partij maakten zij van alles gebruik: èn van de nederlaag van de revolutie in Duitsland en Bulgarije in de herfst van 1923, èn van de economische moeilijkheden in het land, èn van Lenins ziekte. Juist op dit voor de Sovjetstaat moeilijke ogenblik, toen de leider van de partij aan het ziekbed was gekluisterd, begon Trotski zijn aanval tegen de bolsjewistische partij. Na alle antileninistische elementen in de partij om zich heen te hebben verzameld, flinste hij een tegen de partij, tegen haar leiding, tegen haar politiek gericht platform van de oppositie in elkaar. Deze verklaring van 46 oppositieaanhangers werd "platform" genoemd. Alle oppositiegroeperingen - de Trotskisten, de "decisten", de overblijfselen van de "linkse communisten" en van de "arbeidersoppositie" verenigden zich in de strijd tegen de Leninistische partij. In hun verklaring voorspelden zij een hevige economische crisis en de ondergang van de Sovjetmacht en eisten zij, als enige uitweg uit de toestand, de vrijheid der fracties en groeperingen.

Dit was een strijd voor het herstel van de fracties, die door het Xe Partijcongres op voorstel van Lenin waren verboden.

Er werden door de Trotskisten generlei concrete vraagstukken van de verbetering van de industrie of de landbouw, van de warenomzet in het land, of van de toestand der werkers aan de orde gesteld. Zij stelden daarin ook geen belang! Zij stelden maar in één ding belang: gebruik te maken van de afwezigheid van Lenin, de fracties binnen de partij te herstellen en de grondslagen van de partij, haar Centraal-Comité, te ondermijnen.

Direct na het platform van de 46 liet Trotski een brief verschijnen, waarin hij de partijkaders met vuil overstroomde en een reeks van nieuwe lasterlijke beschuldigingen aan het adres van de partij uitsprak. In deze brief herhaalde Trotski de oude mensjewistische deuntjes, die de partij niet voor de eerste maal van hem hoorde.

In de eerste plaats stortten zich de Trotskisten op het partijapparaat. Zij begrepen, dat de partij zonder een sterk partijapparaat niet kan leven en werken. De oppositie poogde dit apparaat te schokken, te verwoesten, de leden tegenover het partijapparaat te stellen en de jeugd tegenover de oude kaders van de partij. In zijn brief speculeerde Trotski op de studerende jeugd, op de jonge leden van de partij, die de geschiedenis van de strijd van de partij tegen het Trotskisme niet kenden. Teneinde de studerende jeugd te veroveren, vleide Trotski haar; hij noemde haar de "meest juiste barometer van de partij" en verklaarde tegelijkertijd, dat de oude Leninistische garde ontaard was. Terwijl hij een toespeling maakte op de ontaarde leiders van de IIe Internationale, gaf hij laaghartig te kennen, dat de oude bolsjewistische garde dezelfde weg opging. Door geschreeuw over de ontaarding van de partij poogde Trotski zijn eigen ontaarding en zijn partijvijandige plannen te verbergen.

Beide documenten van de oppositionelen, zowel het platform van de 46, als de brief van Trotski, werden door de Trotskisten aan de districten en de cellen gestuurd en aan de partijleden ter beoordeling gegeven.

De partij werd tot een discussie uitgedaagd.

Er werd dus, evenals voor het Xe Partijcongres tijdens de vakverenigingsdiscussie, ook thans door de Trotskisten een algemene partijdiscussie aan de partij opgedrongen.

Hoewel de partij door belangrijker economische vraagstukken in beslag werd genomen, nam zij de uitdaging aan en opende zij de discussie.

De discussie omvatte de gehele partij. De strijd droeg een verbitterd karakter, in Moskou verliep hij bijzonder scherp. De Trotskisten streefden er in de eerste plaats naar, om de organisatie van de hoofdstad te veroveren, maar de discussie hielp de Trotskisten niet. Zij maakte hen alleen maar te schande. De Trotskisten werden volkomen verslagen, zowel in Moskou als in de gehele Sovjet-Unie. Voor de Trotskisten stemde slechts een klein aantal cellen van universiteiten en staatsinstellingen. In Januari 1924 kwam de XIIIe Partijconferentie bijeen. Zij hoorde het referaat van Kam. Stalin aan, die de slotsom uit de discussie trok. De conferentie veroordeelde de Trotskistische oppositie en verklaarde, dat de partij in de vorm van de oppositie te maken had met een kleinburgerlijke afwijking van het Marxisme. De besluiten van de conferentie werden later door het XIIIe Partijcongres en door het Ve Congres van de Komintern goedgekeurd. Het internationale communistische proletariaat steunde de bolsjewistische partij in haar strijd tegen het Trotskisme.

Maar de Trotskisten staaften hun ondermijningswerk niet. In de herfst van 1924 publiceerde Trotski het artikel "De lessen van Oktober", waarin hij een poging deed om het Leninisme tot Trotskisme te vervalsen. Dit artikel was een en al laster tegen onze partij en haar leider, Lenin. Alle vijanden van het communisme en van de Sovjetmacht grepen naar dit lasterlijke boekje. De partij ontving deze laster van Trotski op de heldhaftige geschiedenis van het bolsjewisme met verontwaardiging. Kam. Stalin stelde de poging van Trotski om het Leninisme tot Trotskisme te vervalsen, aan de kaak. In zijn redevoeringen zeide Kam. Stalin, dat "de taak van de partij hierin bestaat, om het Trotskisme als een ideologische stroming te begraven".

Van buitengewoon belang voor de ideologische verplettering van het Trotskisme en voor de verdediging van het Leninisme was het theoretische werk van Kam. Stalin "Over de grondslagen van het Leninisme"[\[2\]](#), dat in 1924 verscheen. Deze brochure is een meesterlijke uiteenzetting en een diepgaande theoretische motivering van het Leninisme. Zij gaf toen en zij geeft ook nu aan de bolsjewiki van de gehele wereld het scherpe wapen van de Marxistisch-Leninistische theorie.

In de strijd tegen het Trotskisme sloot kam. Stalin de partij om haar Centraal-Comité aaneen en mobiliseerde hij haar voor de verdere strijd voor de overwinning van het socialisme in ons land. Kam. Stalin leverde het bewijs, dat de ideologische verplettering van het Trotskisme de noodzakelijke voorwaarde was om de verdere zegevierende opmars naar het socialisme te waarborgen.

Toen hij de slotsom trok uit deze periode van de strijd tegen het Trotskisme, zeide kam. Stalin:

"Zonder het Trotskisme te verslaan, kan men onder de verhoudingen van de N.E.P. niet de overwinning behalen, kan men de verandering van het huidige Rusland in een socialistisch Rusland niet bereiken".

Maar de successen van de Leninistische politiek van de partij werden door een allerzwaarste ramp verduisterd, die de partij en de arbeidersklasse trof. Op 21 Januari 1924 stierf in Gorki bij Moskou onze leider en leermeester, de schepper van de bolsjewistische partij, Lenin. De arbeidersklasse van de gehele wereld ontving de tijding van Lenins dood als het allerzwaarste verlies. Op de dag van de begrafenis van Lenin liet het internationale proletariaat alle arbeid vijf minuten rusten. De spoorwegen, de fabrieken en bedrijven stonden stil. De werkers van de gehele wereld begeleidden hun vader en leermeester, hun beste vriend en verdediger - Lenin, onder de diepste smart naar zijn laatste rustplaats.

De arbeidersklasse van de Sovjet-Unie antwoordde op Lenins dood door zich nog nauwer om de Leninistische partij aaneen te sluiten. Iedere klassebewuste arbeider dacht in deze dagen van rouw na over zijn verhouding tot de communistische partij, die Lenins geboden verwezenlijkt. Er kwamen bij het Centraal-Comité van de partij duizenden en duizenden verklaringen van partijloze arbeiders binnen, met het verzoek hen in de partij op te nemen. Het Centraal-Comité kwam aan de beweging van de vooraanstaande arbeiders tegemoet en kondigde het opnemen in massa van de vooraanstaande arbeiders in de partij aan, het riep de "Leninistische lichtung" voor de partij op. Er traden nieuwe tienduizendtallen arbeiders tot de partij toe. Diegenen werden lid, die bereid waren hun leven op te offeren voor de zaak van de partij, voor de zaak van Lenin. Meer dan tweehonderdveertigduizend arbeiders traden toen in korte tijd in de gelederen van de bolsjewistische partij. De voorhoede van de arbeidersklasse, het meest klassebewuste en revolutionaire, het dapperste en gedisciplineerde gedeelte van de arbeiders klasse trad tot de partij toe. Dat was de "*Leninistische Lichting*" voor het partijleger.

Lenins dood toonde aan, hoe dicht onze partij bij de arbeidersmassa's staat en hoe hoog de arbeiders de Leninistische partij waarderen.

In de dagen van rouw over Lenin legde kam. Stalin op het De Sovjet-Congres van de U.S.S.R. in naam van de partij zijn grootse eed af. Hij zeide:

"Wij communisten zijn een bijzonder soort van mensen. Wij zijn van bijzonder materiaal. Wij zijn diegenen, die het leger vormen van de grote proletarische strateeg, het leger van kameraad Lenin. Er bestaat niets hogers, dan de eer tot dit leger te behoren. Er bestaat niets hogers, dan lid te zijn van de partij, wier stichter en leider kameraad Lenin is...

Kameraad Lenin heeft, toen hij van ons heenging, ons als zijn laatste wil opgedragen, de grote naam van partijlid hoog en zuiver te houden. Kameraad Lenin, wij zweren u, dat wij eerlijk dit gebod van u ten uitvoer zullen brengen!...

Kameraad Lenin heeft, toen hij van ons heenging, ons als zijn laatste wil opgedragen, de eenheid van onze partij als onze oogappel te behoeden. Kameraad Lenin, wij zweren u, dat wij eerlijk ook dit gebod van u ten uitvoer zullen brengen!...

Kameraad Lenin heeft, toen hij van ons heenging, ons als zijn laatste wil opgedragen de dictatuur van het proletariaat te behoeden en te versterken. Kameraad Lenin, wij zweren u, dat wij onze krachten niet zullen sparen om ook dit gebod van u eerlijk ten uitvoer te brengen!...

Kameraad Lenin heeft, toen hij van ons heenging, ons als zijn laatste wil opgedragen, met alle kracht het verbond van de arbeiders en de boeren te versterken. Kameraad Lenin, wij zweren u, dat wij ook dit gebod, van u eerlijk zullen ten uitvoer brengen!...

Kameraad Lenin heeft steeds met ons over de noodzakelijkheid gesproken van het vrijwillige verbond van de volken van ons land, over de noodzakelijkheid van hun broederlijke samenwerking binnen het kader van de Unie der Republieken.

Kameraad Lenin heeft, toen hij van ons heenging, ons als zijn laatste wil opgedragen, de Unie der Republieken te versterken en uit te breiden. Kameraad Lenin, wij zweren u, dat wij ook dit gebod van u eerlijk zullen ten uitvoer brengen!...

Lenin heeft er ons meer dan eens op gewezen, dat de versterking van het Rode Leger en de verbetering van zijn toestand een van de belangrijkste taken van onze partij is... Laten wij dan zweren kameraden, dat wij geen krachten zullen sparen, om ons Rode Leger en onze Rode Vloot te versterken!...

Kameraad Lenin heeft, toen hij van ons heenging, ons als zijn laatste wil opgedragen, trouw te zijn aan de beginselen van de Communistische Internationale. Kameraad Lenin, wij zweren u, dat wij ons leven niet zullen sparen om het verbond van de werkers van de gehele wereld, de Communistische Internationale, te versterken en uit te breiden!"

Dat was de eed van de bolsjewistische partij aan haar leider Lenin, die door de eeuwen heen zal leven.

In Mei 1924 had het XIIIe Partijcongres plaats. Op het Congres waren 748 afgevaardigden met beslissende stem aanwezig, die 735.881 partijleden vertegenwoordigden. De sterke verhoging van het ledental in vergelijking met het vorige Congres is te verklaren, doordat er ongeveer 250.000 nieuwe leden bij de "Leninistische lichte" in de partij waren getreden. Er waren 416 afgevaardigden met raadgevende stem. Het Congres veroordeelde eenstemmig het platform van de Trotskistische oppositie; definieerde de oppositie als een kleinburgerlijke afwijking van het Marxisme, als een revisie van het Leninisme en het bekrachtigde de resoluties van de XIIIe partijconferentie "Over de partijopbouw" en "Over de resultaten van de discussie".

Uitgaande van de taak om het verbond tussen stad en land te versterken, gaf het Congres aanwijzing tot verdere uitbreiding van de industrie, in de eerste plaats van de lichte industrie en legde het tegelijkertijd de nadruk op de noodzakelijkheid om de metaalindustrie snel te ontwikkelen.

Het Congres bekrachtigde de vorming van het Volkscommissariaat van Binnenlandse Handel en stelde alle handelsorganen tot taak om de markt te gaan beheersen en het particuliere kapitaal uit het gebied van de handel te verdringen. Het Congres stelde de taak, om het goedkope staatskrediet aan de boeren uit te breiden en de woekeraar van het platteland te verdringen.

Als voornaamste taak van het werk op het platteland stelde het Congres de leuze op, om langs alle wegen te bewerkstelligen, dat de boerenmassa's zich bij de coöperaties aansloten. Tenslotte wees het Congres op de geweldige betekenis van de "Leninistische lichte" en vestigde het de aandacht van de partij op het versterken van de scholing onder de nieuwe leden van de partij en in de eerste plaats onder de "Leninistische lichte", op het gebied van de grondslagen van het Leninisme.

5. - De Sovjet-Unie aan het einde van de herstelperiode. - Het vraagstuk van de socialistische opbouw en van de overwinning van het socialisme in ons land. - "De nieuwe oppositie" van Zinowjew en Kamenjew. Het XIVe Partijcongres. - De koers naar de socialistische industrialisatie van het land.

Er waren meer dan vier jaar van hardnekkig werk van de bolsjewistische partij en van de arbeidersklasse op het gebied van de nieuwe economische politiek voorbijgegaan. De heldhaftige arbeid tot herstel van de volkshuishouding naderde het einde. De economische en politieke macht van de Sovjet-Unie nam steeds toe.

De internationale situatie had zich in die tijd gewijzigd. Het kapitalisme had de eerste revolutionaire aanval van de massa's na de imperialistische oorlog weerstaan. De revolutionaire beweging in Duitsland, Italië, Bulgarije, Polen en in een reeks van andere landen was onderdrukt. De leiders van de sociaal democratische partijen van het compromis hadden de bourgeoisie daarbij geholpen. Er was een tijd van tijdelijk terugvloeien van de revolutie aangebroken. Er was een tijdelijke, gedeeltelijke stabilisatie

van het kapitalisme in West-Europa, een gedeeltelijke versterking van zijn posities begonnen. Maar de stabilisatie van het kapitalisme ruimde de fundamentele tegenstellingen, die de kapitalistische maatschappij verscheuren, niet uit de weg. Integendeel: de gedeeltelijke stabilisatie van het kapitalisme verscherpte de tegenstellingen tussen de arbeiders en de kapitalisten, tussen het imperialisme en de koloniale volken, tussen de imperialistische groepen van de verschillende landen. De stabilisatie van het kapitalisme bereidde een nieuwe uitbarsting van de tegenstellingen, bereidde nieuwe crises in de landen van het kapitalisme voor.

Naast de stabilisatie van het kapitalisme had er ook een stabilisatie in de Sovjet-Unie plaats. Evenwel, deze twee stabilisaties verschilden radicaal van elkaar. De kapitalistische stabilisatie kondigde een nieuwe crisis van het kapitalisme aan. De stabilisatie van de Sovjet-Unie betekende een nieuwe toeneming van de economische en politieke macht van het land van het socialisme.

Ondanks de nederlaag van de revolutie in het Westen, bleef de internationale toestand van de Sovjet-Unie, weliswaar in een langzamer tempo, zich toch versterken. In 1922 was de Sovjet-Unie uitgenodigd op de internationale economische conferentie in de Italiaanse stad Genua. Op de conferentie van Genua trachtten de imperialistische regeringen, die door de nederlaag van de revolutie in de landen van het kapitalisme waren aangemoedigd, een nieuwe druk op de Republiek der Sovjets uit te oefenen, deze keer in diplomatieke vorm. De imperialisten stelden het Sovjetland brutale eisen. Zij eisten dat de fabrieken en bedrijven, die door de Oktoberrevolutie waren genationaliseerd, aan de buitenlandse kapitalisten zouden worden teruggegeven; zij eisten dat alle schulden van de tsaristische regering zouden worden betaald. Onder deze voorwaarden beloofden de imperialistische staten, onbetekenende leningen aan de Sovjetstaat te verstrekken.

De Sovjet-Unie wees deze eisen van de hand.

De conferentie van Genua leverde geen resultaten op.

De bedreiging met een nieuwe interventie in de vorm van een ultimatum van de Engelse minister van buitenlandse zaken Curzon in 1923, stuitte eveneens af op de tegenstand, die haar toekwam.

Nadat de kapitalistische staten de duurzaamheid van de Sovjet-Unie hadden beproefd en zich van haar stabiliteit hadden overtuigd, begonnen zij, de een na de ander, de diplomatieke betrekkingen met ons land te herstellen. In de loop van 1924 werden de diplomatieke betrekkingen met Engeland, Frankrijk, Japan en Italië hersteld.

Het was duidelijk dat het Sovjetland een vreedzame adempauze gedurende een gehele periode had weten te veroveren.

Ook de situatie in het binnenland had zich gewijzigd. Het zelfopofferende werk van de arbeiders en de boeren, geleid door de partij der bolsjewiki, had vruchten afgeworpen. Er viel een snelle groei van de volkshuishouding te constateren. In het economische jaar 1924-'25 naderde de landbouw reeds de afmetingen van voor de oorlog, bereikte hij 87 procent van het vooroorlogse peil. De grootindustrie van de U.S.S.R. haalde in 1925 reeds ongeveer drie vierde van de industrieproductie van voor de oorlog. In 1924-1925 kon het Sovjetland reeds 385 miljoen roebel voor de kapitale opbouw verstrekken. Het plan voor de elektrificatie van het land werd met succes vervuld. De commandoposten van het socialisme in de volkshuishouding werden steviger. Er waren belangrijke successen behaald in de strijd tegen het particuliere kapitaal in industrie en handel.

De economische opleving bracht een verdere verbetering van de toestand der arbeiders en boeren met zich mede. De arbeidersklasse nam in snel tempo toe, het loon steeg, de productiviteit van de arbeid werd groter. De materiële toestand van de boeren had zich aanmerkelijk verbeterd. De arbeiders-en-boerenstaat kon in 1924-'25 een bedrag van 290 miljoen roebel voor hulp aan de minvermogende boeren beschikbaar stellen. Op grond van de verbetering van de toestand der arbeiders en boeren nam de politieke activiteit van de massa's snel toe. De dictatuur van het proletariaat werd sterker, het gezag en de invloed van de bolsjewistische partij werden groter.

Het herstel van de volkshuishouding naderde zijn einde. Maar voor het land van de Sovjets, voor het land dat het socialisme opbouwt, was een eenvoudig herstel van de volkshuishouding, eenvoudig het bereiken van het peil van voor de oorlog, niet voldoende. Het peil van voor de oorlog was het peil van een achterlijk land. Men moest verder voortschrijden. Het feit, dat de Sovjetstaat een langdurige adempauze had veroverd, verzekerde de mogelijkheid van de verdere opbouw.

Hier rees echter in zijn volle kracht het vraagstuk van de perspectieven, van het karakter van onze ontwikkeling, van onze opbouw, het vraagstuk van het lot van het socialisme in de Sovjet-Unie. In welke richting moet de economische opbouw in de Sovjet-Unie worden geleid, in de richting van het socialisme of in enige andere richting? Moeten en kunnen wij de socialistische huishouding opbouwen of zijn wij gedoemd om de grond te bemesten voor een andere, voor de kapitalistische huishouding? Kan men in het algemeen wel de socialistische huishouding in de U.S.S.R. opbouwen en als dat mogelijk is, kunnen wij haar dan opbouwen nu de revolutie in de kapitalistische landen vertraging ondervindt en bij de stabilisatie van het kapitalisme? Is de opbouw van de socialistische huishouding mogelijk langs de weg van de nieuwe economische politiek, die, terwijl zij op elke wijze de krachten van het socialisme in het land versterkt en vergroot, tegelijk daarmee voorlopig enige groei van het kapitalisme met zich mee brengt? Hoe moeten wij de socialistische volkshouding opbouwen en op welk punt moeten wij deze opbouw beginnen? Al deze vraagstukken werden aan het einde van de herstelperiode al niet meer als theoretische vraagstukken, maar als vraagstukken van de praktijk, als vraagstukken van de dagelijkse economische opbouw, aan de partij gesteld.

Het was nodig om op al deze vraagstukken rechtstreeks en duidelijk antwoord te geven, opdat zowel onze economische partijfunctionarissen, die de industrie en de landbouw opbouwden, als het gehele volk zouden weten, in welke richting zij de zaak moesten leiden, naar het socialisme of naar het kapitalisme.

Zonder duidelijke antwoorden op deze vragen zou onze gehele praktische arbeid bij de opbouw een arbeid zonder perspectief, een blind, hol werk zijn geweest.

Op al deze vragen gaf de partij duidelijke en precieze antwoorden.

Ja, antwoordde de partij, wij kunnen en moeten in ons land de socialistische huishouding opbouwen, want wij hebben alles wat nodig is, om de socialistische huishouding op te bouwen, om de volledige socialistische maatschappij op te bouwen. In Oktober 1917 had de arbeidersklasse het kapitalisme politiek overwonnen, en haar politieke dictatuur ingesteld. Sinds die tijd had de Sovjetmacht alle maatregelen genomen, om de economische macht van het kapitalisme te breken en de voorwaarden te scheppen voor de opbouw van de socialistische volkshuishouding. De onteigening van de kapitalisten en de landheren, het maken van de grond, de fabrieken, de bedrijven, de verkeersmiddelen, de banken, tot eigendom van het gehele volk; de invoering van de nieuwe economische politiek; de opbouw van de socialistische staatsindustrie; de verwezenlijking van Lenins coöperatieplan, - dat waren deze maatregelen. Thans bestond de voornaamste taak hierin, om in het gehele land de opbouw van de nieuwe, socialistische huishouding tot ontwikkeling te brengen en daarmee het kapitalisme ook *economisch* de genadeslag toe te brengen. Heel onze praktische arbeid, heel ons handelen moest ondergeschikt worden gemaakt aan de eisen van het vervullen van deze voornaamste taak.

De arbeidersklasse kan dat doen en zij zal het doen. Deze grootse taak moet men beginnen met de industrialisatie van het land. De socialistische industrialisatie van het land - dat was de voornaamste schakel, waarmee men de ontplooiing van de opbouw der socialistische volkshuishouding moest beginnen. Noch de vertraging van de revolutie in het Westen, noch de gedeeltelijke stabilisatie van het kapitalisme in de niet-Sovjetlanden konden onze opmars naar het socialisme tegenhouden. De nieuwe economische politiek kon dit werk alleen maar vergemakkelijken, want zij was door de partij juist ingevoerd, om het leggen van het socialistische fundament van onze volkshuishouding te verlichten.

Zo luidde het antwoord van de partij op de vraag aangaande de overwinning van de socialistische opbouw in ons land.

Maar de partij wist, dat hiermede het probleem van de overwinning van het socialisme in één land niet was uitgeput. De opbouw van het socialisme in de U.S.S.R. betekent een geweldige ommekeer in de geschiedenis van de mensheid, hij betekent de wereldhistorische overwinning van de arbeidersklasse en het boerendom van de U.S.S.R. Maar hij is toch een binnenlandse aangelegenheid van de U.S.S.R. en vormt slechts een

deel van het probleem van de overwinning van het socialisme. Het andere deel van het probleem is zijn internationale kant. De stelling van de overwinning van het socialisme in één land motiverende, heeft kam. Stalin er herhaaldelijk op gewezen, dat men bij dit vraagstuk twee kanten moet onderscheiden, de binnenlandse en de internationale kant. Wat betreft de binnenlandse kant van het vraagstuk, d.w.z. de verhoudingen tussen de klassen in het land - de arbeidersklasse en de boeren van de U.S.S.R. kunnen economisch hun eigen bourgeoisie volledig overwinnen en volledig de socialistische maatschappij opbouwen. Maar bovendien bestaat er de internationale kant van de zaak, d.w.z. het gebied van de buitenlandse betrekkingen, van de betrekkingen tussen het Sovjetland en de kapitalistische landen, tussen het Sovjetvolk en de internationale bourgeoisie, die het Sovjetstelsel haat en de gelegenheid zoekt om een nieuwe gewapende interventie tegen het Sovjetland te bewerkstelligen, nieuwe pogingen te doen om het kapitalisme in de U.S.S.R. te herstellen. En daar de U.S.S.R. voorshands het enige land van het socialisme is en de overige landen kapitalistisch blijven, blijft rondom de U.S.S.R. de kapitalistische omsingeling bestaan, die het gevaar van een kapitalistische interventie voortbrengt. Het is duidelijk, dat zolang de kapitalistische omsingeling bestaat, er ook gevaar voor kapitalistische interventie zal zijn. Kan het Sovjetvolk alleen met zijn eigen krachten, dit gevaar van buiten, dit gevaar van een kapitalistische interventie tegen de U.S.S.R. opheffen? Neen, dat kan het niet. Het kan het niet, daar voor de opheffing van het gevaar van de kapitalistische interventie, de vernietiging van de kapitalistische omsingeling nodig, is en de vernietiging van de kapitalistische omsingeling is slechts mogelijk als het resultaat van een zegevierende proletarische revolutie in minstens enige landen. Maar hieruit volgt, dat de overwinning van het socialisme in de U.S.S.R., die haar uitdrukking vindt in de liquidatie van het kapitalistische systeem en de opbouw van het socialistische systeem der volkshuishouding, toch niet als de *definitieve* overwinning kan worden beschouwd, aangezien het gevaar voor gewapende buitenlandse interventie en de pogingen tot herstel van het kapitalisme niet uit de weg zijn geruimd, aangezien het land van het socialisme aan dit gevaar blootgesteld blijft. Om het gevaar van een buitenlandse kapitalistische interventie uit de weg te ruimen, moet men de kapitalistische omsingeling vernietigen.

Natuurlijk, het Sovjetvolk en zijn Rode Leger zullen bij een juiste politiek van de Sovjetmacht, in staat zijn aan een nieuwe buitenlandse kapitalistische interventie de nodige tegenstand te bieden, evenals zij aan de eerste kapitalistische interventie in de jaren 191~1920 het hoofd hebben geboden. Maar dat betekent nog niet, dat daardoor het gevaar van nieuwe kapitalistische interventies zal zijn weggenomen. De nederlaag van de eerste interventie heeft het gevaar van een nieuwe interventie niet opgeheven, daar de bron van het interventiegevaar, de kapitalistische omsingeling, blijft bestaan. Ook de nederlaag van een nieuwe interventie zal het gevaar van de interventie niet opheffen, als de kapitalistische omsingeling toch nog zal blijven bestaan.

Hieruit volgt, dat de overwinning van de proletarische revolutie in de kapitalistische landen het bloedeigen belang van de werkers der U.S.S.R. is.

Dat was het standpunt van de partij inzake het vraagstuk van de overwinning van het socialisme in ons land.

Het Centraal-Comité eiste, dat dit standpunt op de komende XIVE Partijconferentie zou worden besproken, dat het zou worden goedgekeurd en aanvaard als het standpunt van de partij, als een wet van de partij, die voor alle leden van de partij verplichtend zou zijn.

Dit standpunt van de partij had een verbluffende uitwerking op de oppositionelen. Het verblufte hen in de eerste plaats doordat de partij aan dit standpunt een concreet praktisch karakter verleende, het verbond met het praktische plan van de Socialistische industrialisatie van het land en eiste, dat het in de vorm van een partijwet zou worden gekleed, in de vorm van een resolutie van de XIVE Partijconferentie, die voor alle leden van de partij verplichtend zou zijn.

De Trotskisten traden tegen het standpunt van de partij op en stelden er de mensjewistische "theorie van de permanente revolutie" tegenover - het zou een hoon van het Marxisme zijn, dit een Marxistische theorie te noemen - die de mogelijkheid van de overwinning van de socialistische opbouw in de U.S.S.R. ontkende.

De Boecharinisten gingen er niet toe over om openlijk tegen het standpunt van de partij op te treden. Maar zij stelden er toch in stilte hun "theorie" van het vreedzame ingroeien van de bourgeoisie in het socialisme tegenover en vulden haar aan met de "nieuwe" leuze "Verrijkt U". Bij de Boecharinisten kwam het hier op neer, dat de overwinning van het socialisme niet de liquidatie van de bourgeoisie, maar het opkweken en verrijken van de bourgeoisie betekent.

Er was een moment, dat Zinowjew en Kamenjew met een verklaring naar voren traden, dat de overwinning van het socialisme in de U.S.S.R. met het oog op haar technisch-economische achterlijkheid niet mogelijk was, maar zij bleken later genoodzaakt te zijn zich in de struiken te verbergen.

De XIVE Partijconferentie (April 1925) veroordeelde al deze capitulatie-"theorieën" van de openlijke en heimelijke oppositionelen en bekrachtigde het standpunt van de partij aangaande de overwinning van het socialisme in de Sovjet-Unie en nam de desbetreffende resolutie aan.

Zinowjew en Kamenjew waren tegen de muur gedrukt en gaven er de voorkeur aan, voor deze resolutie te stemmen. Maar de partij wist, dat zij hun strijd tegen haar alleen maar hadden uitgesteld en dat zij besloten hadden op het XIVE Partijcongres "de strijd tegen de partij op te nemen". Zij verzamelden hun aanhangers in Leningrad en formeerden de zogenaamde "nieuwe oppositie".

In December 1925 werd het XIVE Partijcongres geopend.

Het Congres had plaats in een gespannen innerlijke partijsituatie. Zolang de partij had bestaan, was er nog niet zulk een toestand geweest, dat een gehele delegatie van een zo groot partijcentrum, als Leningrad, zich opmaakte om tegen haar Centraal-Comité op te treden.

Op het Congres waren 665 afgevaardigden met beslissende stem aanwezig en 641 afgevaardigden met raadgevende stem. Zij vertegenwoordigden 643.000 partijleden en 445.000 kandidaten, d.w.z. iets minder dan op het vorige congres. Hier kwamen de resultaten van de partiële reiniging van de cellen van de universiteiten en de staatsinstellingen tot uiting, die door partijvijandige elementen verontreinigd waren geweest.

Het politieke verslag van het Centraal-Comité werd door kam. Stalin uitgebracht. Hij gaf een duidelijk beeld van de groei der politieke en economische kracht van de Sovjet-Unie. Dank zij de voordelen van het Sovjetsysteem van de volkshuishouding, waren zowel de industrie als de landbouw in betrekkelijk korte tijd hersteld en naderden zij het peil van voor de oorlog. Ondanks deze successen stelde kam. Stalin voor, zich hiermede niet tevreden te stellen, daar zij het feit niet uit de weg konden ruimen, dat ons land toch nog steeds een achterlijk, agrarisch land bleef. De landbouw leverde twee derde van de gehele productie op, de industrie slechts een derde. Thans, zeide kam. Stalin, stond de partij in volle omvang voor het vraagstuk, om ons land tot een industrieland te maken, tot een land, dat economisch onafhankelijk is van de kapitalistische landen. Dat kunnen wij doen en dat moeten wij doen. De voornaamste taak van de partij wordt de strijd voor de socialistische industrialisatie van het land, de strijd voor de overwinning van het socialisme.

"Ons land van een landbouw- tot een industrieland te maken, tot een land, dat in staat is met zijn eigen krachten de noodzakelijke productiemiddelen te vervaardigen, dat is het wezen, de grondslag van onze generale lijn", zeide kameraad Stalin.

De industrialisatie van het land verzekerde de economische zelfstandigheid van het land, versterkte zijn weerbaarheid en schiep de voorwaarden, die voor de overwinning van het socialisme in de U.S.S.R. nodig waren.

De Zinowjewisten traden tegen de generale lijn van de partij op. Tegenover het Stalinistische plan van de socialistische industrialisatie, stelde de Zinowjewist Sokolnikow het burgerlijke plan, dat onder de haaien van het imperialisme gangbaar was. Volgens dit plan moest de U.S.S.R. een agrarisch land blijven, dat in hoofdzaak grondstoffen en levensmiddelen produceerde, deze naar het buitenland uitvoerde en vandaar machines invoerde, die het zelf niet produceerde en niet moest produceren. Onder de verhoudingen van het jaar 1925 had dit de betekenis van een plan om de U.S.S.R. in economische schuldknechtschap bij het op industrieel gebied ontwikkelde buitenland te brengen, van een plan om de industriële achterlijkheid van de U.S.S.R. ten gunste van de imperialistische haaien van de kapitalistische landen te vereeuwigen.

Dit plan te aanvaarden, had betekend ons land tot een hulpeloos agrarisch, landbouwaanhangsel van de kapitalistische wereld te maken, het ongewapend en zwak te laten blijven tegenover de kapitalistische omsingeling en, in laatste instantie, de zaak van het socialisme in de U.S.S.R. te begraven.

Het Congres brandmerkte het economische "plan" van de Zinowjewisten als een plan om de U.S.S.R. tot schuld knechtschap te brengen.

Ook zulke uitvallen als de bewering (tegen Lenin in!), dat onze staatsindustrie geen socialistische industrie zou zijn, of de verklaring (eveneens tegen Lenin in!), dat de middelboer geen bondgenoot van de arbeidersklasse bij de socialistische opbouw zou kunnen zijn, hielpen deze "nieuwe oppositie" niet. Het Congres brandmerkte deze uitvallen van de "nieuwe oppositie" als antileninistisch.

Kam. Stalin ontmaskerde het Trotskistisch-mensjewistische wezen van de "nieuwe oppositie". Hij toonde aan, dat Zinowjew en Kamenjew alleen maar de liedjes van de vijanden van de partij, tegen wie Lenin in zijn tijd onbarmhartig had gestreden, nazongen.

Het was duidelijk, dat de Zinowjewisten slecht vermomde Trotskisten waren.

Kam. Stalin legde er de nadruk op, dat het duurzame verbond van de arbeidersklasse met de middelboer bij de opbouw van het socialisme de belangrijkste taak van de partij is. Hij wees op de twee afwijkingen op het gebied van het boeren vraagstuk, die toen in de partij bestonden en die voor dat verbond gevaar opleverden. De eerste afwijking was de onderschatting en het verkleinen van het koelakkengevaar, de tweede, de paniek, de schrik voor de koelak en de onderschatting van de rol van de middelboer. Op de vraag welke afwijking het slechtst was, antwoordde kam. Stalin: "Beide, zowel de een als de ander, zijn even slecht. En indien deze afwijkingen zich ontwikkelen, zijn zij in staat de partij in ontbinding te brengen en te gronde te richten. Gelukkig bestaan er bij ons in de partij krachten, die zowel de eerste als de tweede afwijking kunnen afsnijden."

De partij versloeg inderdaad zowel de "linkse" als de rechtse afwijking en sneed ze af.

Het XIVE Partijcongres trok de conclusies uit de discussie over de economische opbouw, verwierp eendrachtig de capitulatieplannen van de aanhangers der oppositie en schreef in zijn beroemd besluit:

"Op het gebied van de economische opbouw gaat het Congres er van uit, dat ons land, het land van de dictatuur van het proletariaat, "al het nodige voor de opbouw van de volledige socialistische maatschappij bezit (Lenin). Het Congres is van mening, dat de strijd voor de overwinning van de socialistische opbouw in de U.S.S.R. de fundamentele taak van onze partij is."

Het XIVE Congres bekrachtigde de nieuwe partijstatuten.

Sinds het XIVE Congres draagt onze partij de naam van Communistische Partij van de Sovjet-Unie (bolsjewiki) K.P.S.U. (b).

De op het XIVE Congres verslagen Zinowjewisten onderwierpen zich niet aan de partij. Zij begonnen de strijd tegen de besluiten van het XIVE Congres. Terstond na het XIVE Congres riep Zinowjew een vergadering bijeen van het Leningradse gouvernementscomité van de communistische jeugdbond, welks leiders door Zinowjew, Zaloetski, Bakajew, Jewdokimow, Koeklin, Safarow en andere dubbelhartige elementen, in de geest van haat tegen het Leninistische Centraal-Comité van de partij waren opgevoed. Op deze vergadering nam het Leningradse gouvernements-comité van de Komsomol (communistische jeugdbond) het in de geschiedenis van de W.L.K.S.M. (Leninistische Communistische Jeugdbond van de Sovjet-Unie) ongekende besluit, om zich niet aan de besluiten van het XIVE Partijcongres te onderwerpen.

Maar de Zinowjew-aanhangers aan de top van de Leningradse Komsomol weerspiegelden in het geheel niet de stemming van de massa's der communistische jeugd in Leningrad. Daarom werden zij gemakkelijk verslagen en spoedig nam de Leningradse communistische jeugdorganisatie opnieuw de haar toekomstige plaats in de Komsomol in.

Na afloop van het XIVE Partijcongres werd er een groep congresafgevaardigden - de kam. Molotow, Kirow, Worosjilow, Kalinin, Andrejew e.a. - naar Leningrad gezonden. Het misdadige, antibolsjewistische karakter van het standpunt, dat de Leningradse delegatie, die haar mandaten op bedrieglijke wijze had gekregen, op het Congres had ingenomen, moest aan de leden van de Leningradse partijorganisatie worden uiteengezet. De vergaderingen waarop verslag over het Congres werd uitgebracht, hadden een stormachtig verloop. Er werd een nieuwe buitengewone Leningradse partijconferentie bijeen geroepen. De overweldigende meerderheid van de leden der Leningradse partijorganisatie (meer dan 97 procent) keurde de besluiten van het XIVE Partijcongres volkomen goed en veroordeelde de partijvijandige Zinowjewistische "nieuwe oppositie".

Deze laatste bestond reeds toen uit generaals zonder leger.

De Leningradse bolsjewiki bleven in de voorste gelederen van de partij van Lenin en Stalin.

Toen kam. Stalin de resultaten van het werk van het XIVE Partijcongres opmaakte, schreef hij:

"De historische betekenis van het XIVE Congres van de K.P.S.U ligt hierin, dat het de fouten van de nieuwe oppositie tot aan de wortel heeft weten bloot te leggen, dat het haar ongeloof en gejammer van de hand heeft gewezen, helder en duidelijk de weg voor de verdere strijd voor het socialisme heeft aangegeven, aan de partij het perspectief op

de overwinning heeft geschonken en daarmee het proletariaat met het onwankelbare geloof in de zegepraal van de socialistische opbouw heeft toegerust." [3]

KORT SAMENGEVATTE GEVOLGTREKKINGEN

De jaren van de overgang naar het vreedzame werk tot herstel van de volkshuishouding vormen een van de meest verantwoordelijke perioden in de geschiedenis der bolsjewistische partij. De partij verstond het, om in een gespannen situatie de moeilijke wending van de politiek van het oorlogscommunisme naar de nieuwe economische politiek te volbrengen. De partij versterkte het verbond van de arbeiders en de boeren op een nieuwe economische grondslag. De Unie van Socialistische Sovjetrepublieken werd geschapen.

Op de weg van de nieuwe economische politiek werden beslissende successen behaald bij het herstel van de volkshuishouding. Het land van de Sovjets doorliep met succes de herstelperiode in de ontwikkeling van de volkshuishouding en begon naar een nieuwe periode, de periode van de industrialisatie van het land over te gaan.

De overgang van de burgeroorlog naar de vreedzame socialistische opbouw werd, vooral in de eerste tijd, door grote moeilijkheden begeleid. De vijanden van het bolsjewisme, de partijvijandige elementen in de rijen van de K.P.S.U. (b), voerden gedurende deze gehele periode een vertwijfelde strijd tegen de Leninistische partij. Aan het hoofd van deze partijvijandige elementen stond Trotski. Zijn handlangers in deze strijd waren Kamenjew, Zinowjew, Boecharin. De oppositie-elementen rekenden er op om na de dood van Lenin ontbinding in de rijen van de bolsjewistische partij te kunnen zaaien, de partij te splitsen, haar aan te steken met ongeloof in de overwinning van het socialisme in de U.S.S.R. In het wezen van de zaak poogden de Trotskisten in de U.S.S.R. een politieke organisatie van de nieuwe bourgeoisie te vormen, een andere partij, een partij van de kapitalistische restauratie.

De partij sloot zich onder het vaandel van Lenin om haar Leninistisch Centraal-Comité, om kameraad Stalin aaneen en bracht aan de Trotskisten zowel als aan hun nieuwe vrienden in Leningrad, aan de nieuwe oppositie van Zinowjew en Kamenjew, de nederlaag toe.

Nadat de partij der bolsjewiki krachten en middelen had bijeengebracht, voerde zij het land naar een nieuwe historische etappe - de etappe van de socialistische industrialisatie.

[1] Borotbisten - een nationalistisch-gezinde arbeiderspartij in de Oekraïne.

[2] Opgenomen in "Beginselen van het Leninisme", "Pegasus", Amsterdam 1938; een afzonderlijke tweede druk van de Nederlandse vertaling verscheen eveneens bij "Pegasus" in 1938. - *Vert.*

[3] Stalin , "Beginselen van het Leninisme", blz. 223, Uitgeverij "Pegasus", Amsterdam, 1938. (*Vert.*)

HOOFDSTUK X : DE PARTIJ DER BOLSJEWIKI IN DE STRIJD VOOR DE SOCIALISTISCHE INDUSTRIALISATIE VAN HET LAND. (1926-1929).

1. - Moeilijkheden in de periode van de socialistische industrialisatie en de strijd tegen deze moeilijkheden. - Vorming van het blok van Trotskisten en Zinowjewisten tegen de partij. - Het Sovjetvijandige optreden van het blok. - Nederlaag van het blok.

Na het XIVe Congres ontwikkelde de partij de strijd om de algemene richtlijn van de Sovjetmacht op de socialistische industrialisatie van het land te verwezenlijken.

In de herstelperiode was het de taak geweest om in de eerste plaats de landbouw te doen opleven, van de landbouw grondstoffen en levensmiddelen te krijgen, de industrie in beweging te brengen en te herstellen, de bestaande bedrijven en fabrieken te herstellen.

De Sovjetmacht bracht deze taak betrekkelijk gemakkelijk tot een goed einde. Maar de herstelperiode had drie grote tekortkomingen.

Ten eerste, had zij te maken met oude bedrijven en fabrieken, met hun oude, achterlijke techniek, bedrijven, die spoedig buiten werking konden geraken; Het was thans de taak deze bedrijven volgens de nieuwe techniek opnieuw in te richten.

Ten tweede, had men in de herstelperiode te maken met een industrie, welke basis te smal was, want onder de bestaande of aanwezige bedrijven en fabrieken miste men tientallen en honderden machinefabrieken, die het land absoluut nodig had, die wij toen niet bezaten en die gebouwd moesten worden, daar men een industrie zonder zulke bedrijven niet als een werkelijke industrie kan beschouwen. Het was thans de taak, deze bedrijven te bouwen en hen met een moderne techniek toe te rusten. Ten derde, had de herstel periode in hoofdzaak te maken met de lichte industrie, die zij ontwikkelde en op gang bracht. Maar de ontwikkeling van de lichte industrie zelf werd in het verdere verloop belemmerd door de zwakte van de zware industrie, om maar niet te spreken van de andere behoeften van het land, die alleen door een goed ontwikkelde zware industrie konden worden bevredigd. Het was thans de taak, bijzondere nadruk te leggen op de zware industrie.

Al deze nieuwe taken moest de politiek van de socialistische industrialisatie vervullen.

Het was noodzakelijk een ganse reeks van takken van industrie, die in het tsaristische Rusland niet bestonden, nieuwe bedrijven voor machinebouw van de grond af op te bouwen; voor werkbankbouw, voor de automobiel-, de chemische en de metaalindustrie, een eigen productie van motoren en uitrustingen voor elektrische centrales te organiseren en de productie van metaal en steenkool te verhogen, want dat eiste de zaak van de overwinning van het socialisme in de Sovjet-Unie.

Het was noodzakelijk een nieuwe verdedigingsindustrie te scheppen, nieuwe bedrijven voor artillerie, granaten, vliegtuigen, tanks, machinegeweren te bouwen, want dat eisten de belangen van de verdediging van de Sovjet-Unie tijdens de kapitalistische omsingeling.

Het was noodzakelijk tractorenbedrijven, bedrijven van moderne landbouwmachines te bouwen en de landbouw van de productie dezer bedrijven te voorzien, om het de miljoenen kleine individuele boerenbedrijven mogelijk te maken naar de grote productie van de collectieve bedrijven over te gaan, want dat eisten de belangen van de overwinning van het socialisme op het platteland.

Dit alles moest de politiek van de industrialisatie tot stand brengen, want hierin bestond de socialistische industrialisatie van het land. Het is duidelijk, dat zulk een grote, kapitale opbouw niet plaats kon hebben, als er geen miljarden in werden gestoken. Er viel niet op buitenlandse leningen te rekenen, want de kapitalistische landen weigerden leningen te verstrekken. Wij moesten met onze eigen middelen bouwen, zonder hulp van buiten. En ons land was toen nog arm.

Dat was thans een van de voornaamste moeilijkheden.

De kapitalistische landen hadden gewoonlijk hun zware industrie opgebouwd op kosten van een toevloed van middelen uit het buitenland, op kosten van de uitplundering van de koloniën, op kosten van de oorlogsschattingen van de overwonnen volken, op kosten van buitenlandse leningen. Om middelen voor de industrialisatie te verkrijgen, kon het land van de Sovjets principieel zijn toevlucht niet tot zulke smerige hulpbronnen nemen, als de uitplundering van koloniale of overwonnen volken. Wat de buitenlandse leningen betreft, deze bron was voor de Sovjet-Unie gesloten, aangezien de kapitalistische landen weigerden, haar leningen te verstrekken. De middelen moesten in het land worden gevonden.

En die middelen werden in de Sovjet-Unie gevonden. In de Sovjet-Unie werden accumulatiemogelijkheden gevonden die geen enkele kapitalistische staat kent. De Sovjetstaat had alle fabrieken en bedrijven, de gehele grond tot zijn beschikking gekregen, die door de socialistische Oktoberrevolutie aan de kapitalisten en de landheren waren ontnomen, alsmede de verkeersmiddelen, de banken, de binnen- en buitenlandse handel. De winst van de staatsfabrieken en -bedrijven, van de verkeersmiddelen, de handel, de banken, werd thans niet voor de behoeften van de parasietenklasse der kapitalisten, maar voor de verdere uitbreiding van de industrie besteed.

De Sovjetmacht had de tsaristische schulden geannuleerd, waarvoor het volk alleen aan rente jaarlijks honderden miljoenen goudroebels had betaald. Door het grondbezit van de landheren te vernietigen, had de Sovjetmacht de boeren bevrijd van een jaarlijkse betaling van ongeveer 500 miljoen goudroebels voor pacht aan de landheren. Bevrijd van deze zware last, konden de boeren de staat helpen bij het bouwen van een nieuwe,

machtige industrie. De boeren hadden er een levensbelang bij, tractoren en landbouwmachines te verkrijgen.

Al deze inkomstenbronnen stonden ter beschikking van de Sovjetstaat. Zij konden honderden miljoenen en miljarden roebels opleveren om een zware industrie te scheppen. Alleen moet men dit werk zakelijk aanpakken, de strengste zuinigheid bij de uitgave van het geld in acht nemen, de productie rationaliseren, de productiekosten verlagen, de niet-productieve uitgaven afschaffen, enz. Dat deed de Sovjetmacht dan ook.

Dank zij het zuinigheidsregime werden er elk jaar steeds aanzienlijker middelen voor de kapitale opbouw bijeengebracht. Men kreeg de mogelijkheid om met de bouw van zulke reusachtige ondernemingen te beginnen, als de hydro-elektrische centrale aan de Dnjepr, de Toerkestan-Siberische Spoorweg, het Stalingradse tractorenbedrijf, bedrijven voor werkbankbouw, de autofabriek "A.M.O." ("Z.I.S.") enz.

Terwijl er in 1926-'27 ongeveer 1 miljard roebel in de industrie werd gestoken, gelukte het drie jaar later reeds om er ongeveer 5 miljard roebel in te steken. De industrialisatie schreed voorwaarts.

De kapitalistische landen zagen in de versterking van de socialistische economie van de Sovjet-Unie een bedreiging voor het bestaan van het kapitalistische stelsel. Daarom namen de imperialistische regeringen alle mogelijke maatregelen om opnieuw druk op de Sovjet-Unie uit te oefenen, verwarring te stichten, de industrialisatie van de Sovjet-Unie te doen mislukken of tenminste te belemmeren.

In Mei 1927 organiseerden de Engelse conservatieven (de "diehards") die aan de regering waren, een provocatorische overval op de "Arkos" (de Sovjetmaatschappij voor de handel met Engeland). Op 26 Mei 1927 verklaarde de Engelse conservatieve regering, dat zij de diplomatieke en handelsbetrekkingen met de Sovjet-Unie verbrak.

Op 7 Juni 1927 werd in Warschau de Sovjetgezant kam. Wolkow, door een Russische witgardist, die het Poolse staatsburgerschap had verkregen, vermoord.

Tegelijkertijd werden er op het grondgebied van de Sovjet-Unie door Engelse spionnen en diversanten bommen geworpen in een partijclub in Leningrad, waarbij ongeveer 30 mensen werden gewond, waarvan sommigen ernstig.

In de zomer van 1927 hadden er bijna gelijktijdig overvallen plaats op de Sovjetgezantschappen en handelsvertegenwoordigingen in Berlijn, Peking, Sjanghai en Tientsin.

Dat veroorzaakte extra moeilijkheden voor de Sovjetmacht. Maar de Sovjet-Unie week niet terug voor de druk en schudde de provocerende twistzoekerij van de imperialisten en hun agenten gemakkelijk van zich af.

De Trotskisten en de overige oppositie-elementen bezorgden de partij en de Sovjetstaat door hun ondermijningswerk niet minder moeilijkheden. Niet voor niets zei kam. Stalin toen, dat er tegen de Sovjetmacht "zo iets als een eenheidsfront van Chamberlain tot Trotski wordt geschapen". Ondanks de besluiten van het XIVE Partijcongres en het feit, dat de oppositie een verklaring van loyaliteit had afgelegd, legden de oppositionelen de wapens niet neer. Integendeel - zij versterkten hun ondermijnings- en scheuringswerk nog meer.

In de zomer van 1926 verenigen de Trotskisten en de Zinowjewisten zich tot een partijvijandig blok; zij sluiten de resten van alle verslagen oppositiegroepen rondom dit blok aaneen en leggen de grondslagen voor hun antileninistische illegale Partij, waardoor zij de partijstatuten en de besluiten van de partijcongressen, die het vormen van fracties verbieden, brutaalweg overtreden. Het Centraal-Comité, van de partij waarschuwt, dat als dit partijvijandige blok, het evenbeeld van het bekende mensjewistische Augustusblok, niet wordt ontbonden, de zaak voor zijn aanhangers slecht zal kunnen aflopen. De aanhangers van het blok geven het echter niet op.

In de herfst van hetzelfde jaar, aan de vooravond van de XVe Partijconferentie, doen zij op partijvergaderingen in de bedrijven in Moskou, Leningrad en andere steden onverhoedse aanvallen en pogen zij de partij een nieuwe discussie op te dringen. Hierbij stellen zij aan de partijleden hun platform ter discussie, dat een kopie van het gewone Trotskistisch-mensjewistische, antileninistische platform is. De partijleden geven de aanhangers van de oppositie er duchtig van langs en hier en daar worden zij eenvoudig uit de vergaderingen verdreven. Het Centraal-Comité waarschuwt de aanhangers van het blok opnieuw, dat de partij hun ondermijningswerk niet langer kan dulden.

De oppositionelen dienen bij het Centraal-Comité een verklaring in, ondertekend door Trotski, Zinowjew, Kamenjew en Sokolnikow, waarin zij hun fractiewerk veroordelen en beloven in het vervolg loyaal te zullen zijn. Niettemin blijft het blok in werkelijkheid bestaan en zijn aanhangers staken hun illegaal partijvijandig werk niet. Zij gaan voort met het bijeenbrengen van hun antileninistische partij, organiseren een illegale drukkerij, gaan onder hun aanhangers contributie innen, verspreiden hun platform.

In verband met deze houding van de Trotskisten en Zinowjewisten, stellen de XVe Partijconferentie (November 1926) en het Uitgebreide plenum van het Uitvoerende Comité van de Communistische Internationale (December 1926) de kwestie van het Trotskistisch-Zinowjewistische blok ter discussie en brandmerkten zij in hun besluiten de aanhangers van het blok als scheurmakers, die met hun platform naar de mensjewistische posities zijn afgedaald.

Maar ook daar trokken de aanhangers van het blok geen lessen uit. In 1927, juist toen de Engelse conservatieven de diplomatieke en handelsbetrekkingen met de U.S.S.R. verbraken, versterkten zij hun aanvallen tegen de partij opnieuw. Zij zetten een nieuw antileninistisch platform in elkaar, het zogenaamde "platform van de 83" en gingen dit onder de partijleden verspreiden, terwijl zij van het Centraal-Comité een nieuwe, algemene partijdiscussie eisten.

Van alle platforms van de oppositie was dit platform wel het meest leugenachtig en huichelachtig.

In woorden, d.w.z. in hun platform, keerden de Trotskisten en de Zinowjewisten zich niet tegen het inachtnemen van de partijbesluiten en spraken zij zich voor de partijtrouw uit, maar metterdaad overtraden zij op de grofste manier de besluiten van de partij, dreven zij de spot met iedere loyaliteit ten aanzien van de partij en haar Centraal-Comité.

In woorden, d.w.z. in hun platform, keerden zij zich niet tegen de eenheid van de partij en spraken zij zich tegen de scheuring uit, maar metterdaad schonden zij op de grofste manier de eenheid van de partij, voerden zij een op scheuring gerichte politiek en bezaten zij reeds hun eigen, aparte, illegale, antileninistische partij, die alle eigenschappen bezat om tot een Sovjetvijandige, contrarevolutionaire partij uit te groeien. In woorden, d.w.z. in hun platform, spraken zij zich voor de industrialisatiepolitiek uit en beschuldigden zij het CentraalComité zelfs, dat dit de industrialisatie niet in een voldoende snel tempo doorzette, maar metterdaad scholden zij op het besluit van de partij over de overwinning van het socialisme in de Sovjet-Unie, dreven zij de spot met de politiek van de socialistische industrialisatie, eisten zij dat een ganse reeks van bedrijven en fabrieken aan buitenlanders in concessie zou worden gegeven en was hun hoop in de eerste plaats op buitenlandse kapitalistische concessies in de Sovjet-Unie gevestigd.

In woorden, d.w.z. in hun platform, spraken zij zich uit voor de collectivisatiebeweging en beschuldigden zij het CentraalComité zelfs, dat dit de collectivisatie niet in een voldoende snel tempo doorzette, maar metterdaad dreven zij de spot met de politiek om de boeren in de socialistische opbouw te betrekken, propageerden zij de onvermijdelijkheid van "onoplosbare conflicten" tussen de arbeidersklasse en de boeren en hadden zij hun hoop gevestigd op de "cultureel-ontwikkelde pachters" op het platteland, m.a.w. op de koelakkenbedrijven.

Dat was dus het leugenachtigste van alle leugenachtige platforms van de oppositie. Het was berekend op het bedriegen van de partij.

Het Centraal-Comité weigerde de discussie onmiddellijk te openen en verklaarde aan de oppositionelen, dat de discussie eerst in overeenstemming met de partijstatuten, d.w.z. twee maanden voor het partijcongres kon worden geopend.

In Oktober 1927, d.w.z. twee maanden voor het XVe Congres, verklaarde het Centraal-Comité van de partij de algemene partijdiscussie geopend. De discussievergaderingen namen een aanvang. De resultaten van de discussie bleken voor het Trotskistisch-Zinowjewistische blok meer dan treurig te zijn. Voor de politiek van het Centraal-Comité stemden 724.000 partijleden, voor het blok van de Trotskisten en de Zinowjewisten 4000 partijleden, d.w.z. minder dan een procent. Het partijvijandige blok was volkomen verslagen. De partij had met overweldigende meerderheid eendrachtig het platform van het blok verworpen. Zo was de duidelijk uitgedrukte wil van de partij, op wier oordeel de aanhangers van het blok zelf een beroep hadden gedaan.

Maar ook hieruit trokken de aanhangers van het blok geen lessen. In plaats van zich aan de wil van de partij te onderwerpen, besloten zij de wil van de partij te breken. Nog voor dat de discussie was geëindigd, besloten zij, daar zij zagen, dat hun smadelijk bankroet onvermijdelijk was, tot scherpere strijdvormen tegen de partij en de Sovjetregering hun toevlucht te nemen. Zij besloten in Moskou en Leningrad een openlijke protestdemonstratie te houden. Voor de dag van hun demonstratie kozen zij de 7e November, de dag van de herdenking der Oktoberrevolutie, de dag, daarop de werkers van de Sovjet-Unie hun revolutionaire algemene volksdemonstraties houden. De Trotskisten en de Zinowjewisten waren dus van plan, een paralleldemonstratie te houden. Zoals ook te verwachten was, gelukte het de aanhangers van het blok slechts een armzalig troepje van hun weinig talrijke nalopers op straat te krijgen. Deze nalopers en hun hoofdmannen werden door de demonstratie van het gehele volk weggedrukt en weggedrongen. Thans was er al niet meer aan te twijfelen, dat de Trotskisten en de Zinowjewisten in het moeras van de Sovjetvijanden terecht waren gekomen. Hadden zij tijdens de algemene partijdiscussie een beroep op de partij tegen het Centraal-Comité gedaan, hier, tijdens hun droevige demonstratie, waren zij een beroep gaan doen op de vijandelijke klassen van de partij en tegen de Sovjetstaat. Nadat zij zich ten doel hadden gesteld de bolsjewistische partij te ondermijnen, moesten zij onvermijdelijk afdalen tot het ondermijnen van de Sovjetstaat, want de partij der bolsjewiki en de staat zijn in het land van de Sovjets niet te scheiden. Daarmede hadden de hoofdmannen van het Trotskistisch-Zinowjewistische blok zichzelf buiten de partij geplaatst, want het was niet mogelijk om mensen, die in het moeras van de Sovjetvijanden waren terecht gekomen, nog langer in de rijen van de bolsjewistische partij te dulden.

Op 14 November 1927 royeerde de verenigde, vergadering van het Centraal-Comité en de Centrale Controle Commissie Trotski en Zinowjew uit de partij.

2. - Successen van de socialistische industrialisatie. - Het achterblijven van de landbouw. - Het XVe Partijcongres. - Koers naar de collectivisatie van de landbouw. - Verplettering van het Trotskistisch-Zinowjewistische blok. - Politieke dubbelhartigheid.

Reeds aan het eind van 1927 had, de politiek der socialistische industrialisatie beslissende successen behaald. De industrialisatie wist onder de verhoudingen van de Nieuwe

Economische Politiek in korte tijd een belangrijke vooruitgang tot stand te brengen. De industrie en de landbouw als geheel (het houtbedrijf en de visvangst daarbij inbegrepen) hadden, wat hun brutoproductie betreft, niet alleen het peil van voor de oorlog bereikt, maar hadden dit peil ook overschreden. Het aandeel van de industrie in de volkshuishouding was tot 42 procent gestegen en had daarmee het overeenkomstige peil van voor de oorlog bereikt.

Snel nam de socialistische sector van de industrie ten koste van de particuliere Sector toe, hij was van 81 pct. in 1924-1925 tot 86 procent in 1926-1927 gestegen, terwijl het aandeel van de particuliere sector in deze periode van 19 tot 14 procent was gedaald.

Dit betekende, dat de industrialisatie in de Sovjet-Unie een duidelijk uitgedrukt socialistisch karakter had, dat de industrie in de Sovjet-Unie zich in de richting van de overwinning van het socialistische productiestelsel ontwikkelde, dat in de industrie de vraag: "wie zal overwinnen?" reeds ten gunste van het socialisme was beslist. Even snel werd de particuliere zakenman uit de handel verdrongen; zijn aandeel was in de kleinhandel van 42 procent, in 1924-1925 teruggelopen tot 32 procent in 1926-1927, zonder nog te spreken van de groothandel, waar het aandeel van de particuliere handelaar in dezelfde periode van 9 tot 5 procent was gedaald.

In een nog sneller tempo nam de socialistische grootindustrie toe, waarvan de productie over 1927, het eerste jaar *na* de herstelperiode, vergeleken met het vorige jaar, met 18 procent was gegroeid. Deze toeneming was een record, onbereikbaar voor de grootindustrie van de meest vooraanstaande landen van het kapitalisme.

Een ander beeld toonde de landbouw, vooral het graanbedrijf. Hoewel de landbouw in zijn geheel het peil van voor de oorlog had overschreden, was de brutoproductie van de voornaamste tak van landbouw, de graanbouw, slechts 91 procent van het peil van voor de oorlog, en het graan, dat op de markt kwam, dat ter voorziening van de steden verkocht werd, bereikte nauwelijks 37 procent van het peil van voor de oorlog, waarbij alle gegevens er van getuigden, dat er gevaar bestond voor een verdere vermindering, van de productie van graan voor de markt. Dit betekende, dat op het platteland de verbrokkeling van de grote bedrijven, die graan voor de markt leverden, in kleine bedrijven en van de kleine bedrijven in nog kleinere, een verbrokkeling die in 1918 was begonnen, nog steeds aanhield; dat het kleine en zeer kleine boerenbedrijf reeds half tot de productie voor eigen gebruik was overgegaan, zodat het slechts zeer weinig graan voor de markt kon leveren; dat de graanbouw van 1927, die iets minder graan produceerde dan het bedrijf van voor de oorlog, aan de steden echter maar iets meer dan een derde gedeelte van de hoeveelheid graan kon leveren, die de graanbouw van voor de oorlog kon leveren.

Het stond vast, dat het leger en de steden der Sovjet-Unie bij zulk een toestand van de graanbouw voor een chronisch voedselgebrek moesten komen te staan.

Het was een crisis in de graanbouw, waarop een crisis in de veeteelt moest volgen.

Om uit deze toestand te geraken, moest men in de landbouw overgaan tot het grootbedrijf, dat in staat was tractoren en landbouwmachines te gebruiken en de productie van het graan voor de markt enige malen te vergroten. Het land had nu twee mogelijkheden: of over te gaan naar het kapitalistische grootbedrijf, hetgeen de verarming van de boerenmassa's, de ondergang van het verbond tussen de arbeidersklasse en de boeren, de versterking van de koelakken en de nederlaag van het socialisme op het platteland zou betekenen, of de weg op te gaan van de vereniging van de kleine boerenbedrijven tot grote socialistische bedrijven, tot kolchozen, die van tractoren en andere moderne machines gebruik kunnen maken, ten einde de graanbouw en zijn productie voor de markt snel omhoog te brengen.

Het is duidelijk, dat de partij der bolsjewiki en de Sovjetstaat alleen de tweede weg, de kolchozweg van de ontwikkeling van de landbouw, konden betreden.

Hierbij steunde de partij op de volgende aanwijzingen van Lenin over de noodzakelijkheid om van de kleine boerenbedrijven naar het grote, artelsgewijze gevoerde[i], collectieve bedrijf in de landbouw over te gaan:

a). "Met het kleine bedrijf kan men niet uit de armoede komen" (Complete Werken, Deel XXXIV, blz. 540).

b). "Indien wij als vanouds op kleine bedrijven blijven zitten, al is het dan ook als vrije burgers op vrije grond, dan bedreigt ons toch de onvermijdelijke ondergang" (Verz. Werken, Deel IV, blz. 386).

c). "Opdat het boerenbedrijf zich verder zal kunnen ontwikkelen, is het nodig ook de verdere overgang duurzaam te verzekeren en de verdere overgang bestaat onvermijdelijk hierin, dat het minst voordelige en achterlijkste, kleine individuele boerenbedrijf, door zich geleidelijk te verenigen, een maatschappelijk, groot landbouwbedrijf zal organiseren" (Deel XXVI, blz. 299).

d). "Alleen wanneer het ons gelukt, de boeren de voordelen van de maatschappelijke, collectieve, coöperatieve, artelsgewijze bewerking van de grond metterdaad te tonen, alleen wanneer het ons gelukt de boeren te helpen, met behulp van het coöperatieve, artelsgewijze gevoerde bedrijf, eerst dan zal de arbeidersklasse, die de staatsmacht in handen heeft, de boer werkelijk bewijzen, dat zij gelijk heeft, en zal zij de vele miljoenen tellende boerenmassa , werkelijk duurzaam en echt aan haar zijde brengen" (Deel XXIV, blz. 579).

Zo stond het voor het XVe Partijcongres.

Het XVe Partijcongres werd op 2 December 1927 geopend. Er waren op het Congres 898 afgevaardigden met beslissende stem en 771 afgevaardigden met raadgevende stem aanwezig, die 887.233 partijleden en 348.957 kandidaten vertegenwoordigden.

Kameraad Stalin sprak in zijn verslag over de successen van de industrialisatie en de snelle groei van de socialistische industrie en stelde de partij tot taak: "Onze Socialistische commandoposten in alle takken van de volkshuishouding, zowel in de stad als op het platteland, uit te breiden en te versterken en daarbij koers te houden op de liquidatie van de kapitalistische elementen in de volkshuishouding".

Kam. Stalin vergeleek de landbouw met de industrie en wees op de achterlijkheid van de landbouw, vooral van de graanbouw, die te verklaren is door de verbrokkeling van de landbouw, welke geen toepassing van de moderne techniek toelaat, hij legde er de nadruk op, dat deze niet-benijdenswaardige toestand van de landbouw een dreigend gevaar voor de gehele volkshuishouding betekende.

"Waar is de uitweg?" vroeg kam. Stalin.

"De uitweg", antwoordde hij, "ligt in de overgang van de kleine en verbrokkelde boerenbedrijven naar grote en verenigde bedrijven op de grondslag van de maatschappelijke bewerking van de grond, in de overgang tot de collectieve bewerking van de grond op de basis van een nieuwe, hogere techniek. De uitweg, dat is wanneer de kleine en zeer kleine boerenbedrijven zich geleidelijk, maar gestaag, niet onder persie, maar door voorbeeld en overtuiging, gaan verenigen tot grote bedrijven op de grondslag van de maatschappelijke, coöperatieve, collectieve bewerking van de grond, met gebruik van landbouwmachines en tractoren, onder toepassing van wetenschappelijke methoden tot intensivering van de landbouw. Een andere uitweg is er niet".

Het XVe Congres besloot de collectivisatie van de landbouw op alle mogelijke wijzen tot ontplooiing te brengen. Het Congres gaf een plan aan om het net van kolchozen en sovchozen uit te breiden en te verstevigen en gaf precies aanwijzingen ten aanzien van de methoden van strijd voor collectivisatie van de landbouw.

Tevens gaf het Congres de richtlijn:

"Het offensief tegen de koelakken verder te ontwikkelen en een aantal nieuwe maatregelen te nemen, die de ontwikkeling van het kapitalisme op het platteland beperken en die het boerenbedrijf in de richting van het socialisme voeren". (De K.P.S.U. (b) in resoluties, Deel II; blz. 260.)

Tenslotte gaf het Congres, uitgaande van de versterking van het beginsel der planmatigheid in de volkshuishouding en met het oog op de organisatie van een planmatig offensief van het socialisme tegen de kapitalistische elementen over het gehele

front van de volkshuishouding, aan de betreffende organen de aanwijzing, om *het eerste vijfjarenplan* van de volkshuishouding op te stellen.

Nadat het de vraagstukken van de socialistische opbouw had behandeld, ging het XVe Partijcongres over tot de kwestie van het liquideren van het blok van Trotskisten en Zinowjewisten. Het Congres stelde vast, dat "de oppositie ideologisch met het Leninisme had gebroken, dat zij tot een mensjewistische groep was ontaard, de weg van capitulatie voor de krachten van de internationale en de binnenlandse bourgeoisie had betreden en objectief tot een werktuig van een derde kracht tegen het regime van de proletarische dictatuur was geworden" (terzelfder plaatse, Deel II, blz. 232).

Het Congres was van mening, dat de meningsverschillen tussen de partij en de oppositie een betekenis hadden aangenomen, die het program van de partij raakte, dat de Trotskistische oppositie de weg van de strijd tegen de Sovjets had betreden. Derhalve verklaarde het XVe Congres, dat iemand, die tot de Trotskistische oppositie behoorde en haar opvattingen propageerde, niet tegelijkertijd in de gelederen van de bolsjewistische partij kon blijven.

Het Congres keurde het besluit van de verenigde vergadering van het Centraal-Comité en de Centrale Controle Commissie over het roeyement van Trotski en Zinowjew uit de partij goed en besloot alle actieve politici van het blok van Trotskisten en Zinowjewisten, zoals Radek, Preobrazjenski, Rakowski, Pjatakow; Serebrjakow, I. Smirnow, Kamenjew, Sarkis, Safarow, Liefsjitz, Mdiwani, Smilga en de gehele groep van het "democratische centralisme" (Sapronow, W. Smirnow, Bogoeslawski, Drobnis e.a.) uit de partij te royeren.

De aanhangers van het blok van Trotskisten en Zinowjewisten, die ideologisch verslagen en organisatorisch verpletterd waren, verloren de laatste resten van hun invloed onder het volk.

De uit de partij gesloten antileninisten begonnen enige tijd na het XVe Partijcongres verklaringen in te dienen, dat zij met het Trotskisme hadden gebroken en verzochten weer in de partij te worden opgenomen. De partij kon toen natuurlijk nog niet weten dat Trotski, Rakowski, Radek, Krestinski, Sokolnikow en anderen reeds lang vijanden van het volk en door de buitenlandse spionagediensten aangeworven spionnen waren, dat Kamenjew, Zinowjew, Pjatakow en anderen reeds verbindingen met de vijanden van de Sovjet-Unie in de kapitalistische landen hadden aangeknoopt, om met hen tegen het Sovjetvolk "samen te werken". Maar zij had genoeg ervaring opgedaan, om te weten, dat men van deze lieden, die herhaaldelijk op de meest gewichtige ogenblikken tegen Lenin en de Leninistische partij waren opgetreden, allerlei gemeenheden kon verwachten. Daarom stond de partij wantrouwend tegenover de verklaringen van de geroyeerden. Om de oprechtheid van hen die de verklaringen hadden ingediend aan een eerste controle te onderwerpen, maakte zij het wederopnemen in de partij van de volgende eisen afhankelijk:

- a) de openlijke veroordeling van het Trotskisme als een antibolsjewistische en Sovjetvijandige ideologie;
- b) de openlijke erkenning van de politiek van de partij als de enig juiste;
- c) de voorwaardelijke onderwerping aan de besluiten van de partij en van haar organen;
- d) het doormaken van een proeftijd, in de loop waarvan de partij hen, die een verklaring hebben ingediend, controleert en na afloop waarvan de partij, al naar de resultaten van de controle, het wederopnemen van iedere geroyeerde afzonderlijk bespreekt.

De partij ging er hierbij van uit, dat het openlijk aanvaarden van deze punten door de geroyeerden onder alle omstandigheden voor de partij van voordeel zou zijn, daar dit de eenheid van de gelederen der Trotskisten en Zinowjewisten zou breken, in hun midden ontbinding zou brengen en nog eens weer het juiste inzicht en de macht van de partij zou aantonen. Het zou het de partij mogelijk maken om wanneer de indieners van de verklaringen oprecht waren, haar vroegere functionarissen terug te krijgen en wanneer zij onoprecht zouden blijken, hen voor aller ogen te ontmaskeren, niet meer als mensen die gedwaald hadden, maar als baantjesjagers zonder ideeën, als bedriegers van de arbeidersklasse en onverbeterlijke, dubbelhartigen.

De meerderheid van de geroyeerden aanvaardde de door de partij gestelde opnemingsvoorwaarden en publiceerde in overeenstemming hiermee verklaringen in de pers:

De partij had medelijden met hen, wilde hun niet de mogelijkheid ontnemen om opnieuw tot de partij en de arbeidersklasse te gaan behoren en herstelde hen in hun rechten van partijlid. Na verloop van tijd bleek echter, dat de verklaringen van de "actieve politici" van het blok van Trotskisten en Zinowjewisten, op enkele uitzonderingen na, door en door leugenachtige, dubbelhartige verklaringen waren.

Het bleek, dat deze heren, nog voordat zij hun verklaringen indienden, opgehouden hadden een politieke stroming te zijn, die bereid was om voor het volk haar opvattingen te verdedigen en dat zij tot een kliek baantjesgasten zonder ideeën waren geworden, bereid om voor aller ogen de resten van hun opvattingen te vertrappen, bereid om voor aller ogen de hun vreemde opvattingen van de partij te loven, bereid om als kameleons elke mogelijke kleur aan te nemen, alleen maar om in de partij, in de arbeidersklasse te blijven, om de mogelijkheid te hebben zowel de arbeidersklasse als haar partij schade toe te brengen.

De Trotskistisch-Zinowjewistische "actieve politici" bleken politieke bedriegers, politiek dubbelhartigen te zijn.

Zulke dubbelhartigen beginnen gewoonlijk met bedrog en brengen hun duister werk door middel van bedrog van het volk, van de arbeidersklasse, van de partij van de arbeidersklasse, ten uitvoer. Maar deze dubbelhartigen in de politiek kan men niet alléén als bedriegers beschouwen. Politiek dubbelhartige elementen vormen een kliek politieke baantjesjagers zonder ideeën, die reeds lang het vertrouwen van het volk hebben verloren en die op slinkse wijze dit vertrouwen trachten terug te winnen door middel van bedrog, door als kameleons van kleur te veranderen; door oplichterspraktijken, door elk willekeurig middel, om maar de naam van politieke functionarissen te kunnen behouden. Deze elementen vormen een beginselloze kliek baantjesjagers, bereid om op iedereen te steunen, al zijn dat ook misdadigers, al zijn het uitwerpselen van de maatschappij, al zijn het gezworen vijanden van het volk, - teneinde op het "geschikte ogenblik" opnieuw op het politieke toneel te sluipen en als "regeerders" op de nek van het volk te gaan zitten.

Zulke dubbelhartige elementen in de politiek bleken nu juist de Trotskistisch-Zinowjewistische "actieve politici" te zijn.

3. - Het offensief tegen de koelakken. De partijvijandige groep van Boecharin en Rykow. Aanneming van het Eerste Vijfjarenplan. Socialistische wedijver. Het begin van de massale beweging van de collectivisatie.

De agitatie van het blok van Trotskisten en Zinowjewisten tegen de politiek van de partij, tegen de opbouw van het socialisme, tegen de collectivisatie, evenals de agitatie van de Boecharinisten, dat er van de kolchozen niets terecht zou komen, dat men aan de koelakken niet moest raken, daar zij zelf in het socialisme zouden "groeien", dat de verrijking van de bourgeoisie geen gevaar voor het socialisme opleverde, - deze gehele agitatie vond grote weerklank bij de kapitalistische elementen in het land en in de eerste plaats bij de koelakken. De koelakken wisten thans uit wat de pers schreef, dat zij niet alleen stonden, dat zij verdedigers en woordvoerders hadden in de personen van Trotski, Zinowjew, Kamenjew, Boecharin, Rykow en anderen. Het is duidelijk dat deze omstandigheid de geest van verzet bij de koelakken tegen de politiek van de Sovjetregering wel moest aanwakkeren. En inderdaad gingen de koelakken zich steeds krachtiger verzetten. De koelakken begonnen in massa te weigeren hun graanoverschotten, die zij in een niet geringe hoeveelheid hadden opgehoopt, aan de Sovjetstaat te verkopen. Zij begonnen een terreur tegen de kolchozboeren en tegen de partij- en Sovjetfunctionarissen op het platteland uit te oefenen, zij begonnen kolchozen en graaninzamelingsschuren van de staat in brand te steken.

De partij begreep dat zolang het verzet van de koelakken niet gebroken was, zolang de koelakken niet voor de ogen van de boeren in open strijd waren verslagen, de arbeidersklasse en het Rode Leger onder een tekort aan graan zouden lijden en de kolchozbeweging van de boeren geen massakarakter zou kunnen aannemen.

Aan de hand van de richtlijnen van het XVe Partijcongres, ging de partij tot een vastberaden offensief tegen de koelakken over. Bij haar offensief verwezenlijkte de partij

de leuze: stevig te steunen op de dorpsarmoede, het verbond met de middelboer te versterken en vastberaden strijd te voeren tegen de koelakken. In antwoord op de weigering van de koelakken om de graanoverschotten tegen de vaste prijzen aan de staat te verkopen, namen de partij en de regering een aantal buitengewone maatregelen tegen de koelakken. Zij pasten artikel 107 van het Wetboek van Strafrecht toe over de gerechtelijke inbeslagneming van de graanoverschotten van de koelakken en speculanten, wanneer zij weigerden, deze overschotten tegen vaste prijzen aan de staat te verkopen, en zij gaven de dorpsarmoede een aantal voordelen, krachtens welke de dorpsarmoede 25 procent van het in beslag genomen koelakkengraan ter beschikking kreeg.

De buitengewone maatregelen hadden hun uitwerking: de dorpsarmoede en de middelboeren sloten zich aaneen tot de vastberaden strijd tegen de koelakken. De koelakken werden geïsoleerd, het verzet van de koelakken en speculanten werd gebroken. Tegen het einde van 1928 had de Sovjetstaat reeds genoeg graanreserves tot zijn beschikking en de kolchozbeweging schreed met vastere tred voorwaarts.

In dat zelfde jaar werd er een grote sabotageorganisatie van burgerlijke specialisten in het district van Sjachty in het Donetsbekken ontdekt. De saboteurs van Sjachty waren nauw verbonden met de vroegere eigenaars van de ondernemingen, de Russische en buitenlandse kapitalisten, met de buitenlandse militaire spionagedienst. Zij stelden zich ten doel de groei van de socialistische industrie te verhinderen en het herstel van het kapitalisme in de Sovjet-Unie te bevorderen. De saboteurs lieten de mijnen op een onjuiste wijze exploiteren, om de kolenopbrengst te verminderen. Zij bedierven de machines en de ventilatie, organiseerden instortingen, ontploffingen en stichtten brand in de mijnen, in de bedrijven en elektrische centrales. De saboteurs hielden bewust de verbetering van de materiële toestand van de arbeiders tegen en overtraden de Sovjetwetten over de bescherming van de arbeid.

De saboteurs werden ter verantwoording geroepen. Zij ontvingen hun verdiende straf van het gerecht.

Het Centraal-Comité van de partij droeg alle partijorganisaties op, lessen uit de Sjachty-zaak te trekken. Kam. Stalin wees er op, dat de bolsjewistische bedrijfsleiders zelf kenners van de techniek der productie moesten worden, opdat de saboteurs onder de oude burgerlijke specialisten hen voortaan niet meer zouden kunnen bedriegen, en dat de opleiding van nieuwe technische kaders uit de arbeidersklasse moest worden versneld. Volgens besluit van het Centraal-Comité werd de opleiding van jonge specialisten aan de inrichtingen van technisch hoger onderwijs verbeterd. Er werden duizenden partijgenoten, leden van de Communistische Jeugdbond en partijlozen die de zaak van de arbeidersklasse toegewijd waren, gemobiliseerd om te gaan studeren.

Voordat de partij tot het offensief tegen de koelakken overgegaan was, zolang de partij met de liquidatie van het blok van Trotskisten en Zinowjewisten bezig was, hield de

groep van Boecharin en Rykow zich min of meer rustig, bleef zij als partijvijandige groep in de reserve, ging zij er niet toe over de Trotskisten openlijk te ondersteunen en trad zij zelfs nu en dan tezamen met de partij tegen de Trotskisten op. Toen de partij tot het offensief tegen de koelakken overging, toen er buitengewone maatregelen tegen de koelakken werden genomen, wierp de groep van Boecharin en Rykow het masker af en begon zij openlijk tegen de politiek der partij op te treden. De koelakkengeest van de groep van Boecharin en Rykow hield het niet uit en de aanhangers van deze groep begonnen nu openlijk ter verdediging van de koelakken op te treden. Zij eisten de opheffing van de buitengewone maatregelen en joegen onnozele mensen schrik aan door te beweren, dat wanneer dat niet gebeurde de "degradatie" (achteruitgang, verval, uiteenvallen) van de landbouw een aanvang zou kunnen nemen, ja, dat de degradatie reeds begonnen was. Daar zij de groei van de kolchozen en sovchozen, deze hoogste vormen van de landbouw niet opmerkten en het verval van het koelakkenbedrijf zagen, deden zij het voorkomen, alsof de degradatie van het koelakkenbedrijf de degradatie van de landbouw zelf betekende. Om zich zelf een theoretische grondslag te geven, zetten zij de belachelijke "theorie van het uitdoven van de klassenstrijd" in elkaar en beweerden op grond van deze theorie, dat hoe meer overwinningen het socialisme in zijn strijd tegen de kapitalistische elementen zou behalen, des te meer zou de klassenstrijd getemperd worden; dat de klassenstrijd spoedig helemaal zou uitdoven en de klassevijand al zijn posities zonder tegenstand zou opgeven, en dat er met het oog hierop helemaal geen offensief tegen de koelakken behoefde te worden ondernomen. Daarmee herstelden zij hun versleten burgerlijke theorie over het vreedzame ingroeien van de koelakken in het socialisme en traden zij de bekende stelling van het Leninisme met voeten krachtens welke de tegenstand van de, klassevijand des te scherper vormen zal aannemen, hoe meer hij de grond onder zijn voeten verliest, hoe groter de overwinningen van het socialisme zullen zijn, en dat de klassenstrijd eerst na de vernietiging van de klassevijand zal kunnen "uitdoven".

Het viel niet moeilijk te begrijpen, dat de partij in de groep van Boecharin en Rykow een rechtsoportunistische groep voor zich had, die zich van het blok van Trotskisten en Zinowjewisten slechts in de vorm onderscheidde, alleen door het feit, dat de Trotskisten en de Zinowjewisten nog een zekere mogelijkheid hadden om hun ware aard als defaitisten^[ii] door linkse, schreeuwend-revolutionaire frasen over de "permanente revolutie" te maskeren, terwijl het voor de groep van Boecharin en Rykow, die in verband met de overgang van de partij tot het offensief tegen de koelakken tegen de partij optrad, al niet meer mogelijk was, haar overgavepolitiek te verbergen en zij genoodzaakt was de reactionaire krachten van ons land, in de eerste plaats de koelakken, openlijk, onverbloemd, zonder masker te verdedigen.

De partij begreep, dat de groep van Boecharin en Rykow vroeg of laat aan het blok van Trotskisten en Zinowjewisten de hand moest reiken voor de gemeenschappelijke strijd tegen de partij.

Tegelijkertijd met zijn politiek optreden werkte de groep van Boecharin en Rykow op organisatorisch gebied, om haar medestanders bijeen te brengen. Door bemiddeling van Boecharin bracht ze burgerlijke jongeren van het slag van Slopkow, Maretski, Aichenwald, Goldenberg en anderen bij elkaar, door bemiddeling van Tomski, verbureaucratiseerde vakbondsleiders (Melnitsjanski, Dogadow en anderen), door bemiddeling van Rykow, ontaarde leidende elementen uit het Sovjetapparaat (A. Smirnow, Eismont, W. Schmidt en anderen). Mensen, die politiek ontaard waren en die hun capitulatiestemmingen niet verborgen, traden gaarne tot de groep toe.

Tegen die tijd kreeg de groep van Boecharin en Rykow de steun van leiders der Moskouse partijorganisatie (Oeglanow, Kotow, Oechanow, Rjoetin, Jagoda, Polonski en anderen). Een deel van de rechtsen bleef hierbij in het verborgen en trad niet openlijk tegen de partijlijn op. In de kolommen van de Moskouse partijbladen en op de partijvergaderingen werd de noodzakelijkheid gepropageerd om concessies aan de koelakken te doen, men verklaarde dat de belastingheffing bij de koelakken niet doelmatig was, dat de industrialisatie een zware last voor het volk betekende, dat de opbouw van de zware industrie voorbarig was. Oeglanow trad tegen de bouw van de elektrische centrale aan de Dnjepr op en eiste, dat financiële middelen van de zware industrie naar de lichte industrie zouden worden overgebracht, Oeglanow en andere rechtse defaitisten beweerden, dat Moskou het Moskou van de katoentjes was en zou blijven en dat men er geen machinefabrieken moest bouwen.

De Moskouse partijorganisatie ontmaskerde Oeglanow en zijn aanhangers, gaf hun een laatste waarschuwing en sloot zich nog vaster om het Centraal-Comité van de partij aaneen. Op de plenumzitting van het Moskouse Comité van de K.P.S.U.(b) in 1928 - wees kam. Stalin op de noodzakelijkheid om de strijd aan twee fronten te voeren en daarbij het vuur op de rechtse afwijking te concentreren. De rechtsen, zeide kameraad Stalin, zijn een vertegenwoordiging van de koelak in de partij.

"De overwinning van de rechtse afwijking in onze partij zou de krachten van het kapitalisme ontketenen, de revolutionaire positie van het proletariaat ondermijnen en de kansen voor het herstel van het kapitalisme in ons land verhogen", - zeide kam. Stalin.(J. W. Stalin, Beginselen van het Leninisme", Ned. uitg. blz. 343).

In het begin van 1929 blijkt, dat Boecharin zich in opdracht van de groep van rechtse defaitisten door bemiddeling van Kamenjew met de Trotskisten in verbinding heeft gesteld en met hen een overeenkomst voor de gemeenschappelijke strijd tegen de partij uitwerkt. Het Centraal-Comité onthult deze misdadige actie van de rechtse defaitisten en waarschuwt hen dat deze zaak voor Boecharin, Rykow, Tomski e.a. droevig zal kunnen aflopen. Maar de rechtse defaitisten geven het niet op.

Zij komen in het Centraal-Comité met een nieuw partijvijandig platform, een verklaring, die door het Centraal-Comité wordt veroordeeld. Het Centraal-Comité waarschuwt hen opnieuw en herinnert hen aan het lot van het blok van Trotskisten en Zinowjewisten.

Niettemin zet de groep Boecharin-Rykw haar partijvijandige actie voort. Rykw, Tomski en Boecharin dienen bij het Centraal-Comité een verklaring in, dat zij hun ontslag nemen, in de mening, dat zij de partij daarmee schrik kunnen aanjagen. Het Centraal-Comité veroordeelt deze sabotagepolitiek van ontslagnemingen. Tenslotte verklaarde de plenumzitting van het Centraal-Comité in November 1929, dat de propaganda van de opvattingen der rechtse opportunisten onverenigbaar is met het lidmaatschap van de partij en besloot, Boecharin als voorvechter en leider van de rechtse defaitisten uit het Politieke Bureau van het Centraal-Comité te verwijderen, terwijl Rykw, Tomski en de andere leden van de rechtse oppositie een ernstige waarschuwing kregen.

Toen de hoofdmannen van de rechtse defaitisten zagen, dat de zaak voor hen een droevige keer nam, dienden zij een verklaring in, waarin zij hun fouten erkenden en de politieke lijn van de partij voor juist verklaarden.

De rechtse defaitisten besloten tijdelijk de terugtocht te aanvaarden, om hun kaders voor de verplettering te behoeden. Daarmede eindigde de eerste étape van de strijd van de partij tegen de rechtse defaitisten.

De nieuwe meningsverschillen in de partij gaan aan de buitenlandse vijanden van de Sovjet-Unie niet ongemerkt voorbij. In de veronderstelling, dat de "nieuwe twisten" in de partij een teken van verzwakking van de partij waren, doen zij een nieuwe poging om de Sovjet-Unie in een oorlog te betrekken en de industrialisatie van het land, die nog niet op volle kracht is gekomen, te doen mislukken. In de zomer van 1929 organiseren de imperialisten een botsing tussen China en de Sovjet-Unie, zij bewerken, dat de Chinese-Oosterspoorweg (die aan de Sovjet-Unie behoorde) door Chinese militaristen bezet wordt, en dat er een aanval van de Chinese witte troepen op de grenzen van ons land in het Verre Oosten plaatsvindt. Maar de aanval van de Chinese militaristen werd in korte tijd geliquideerd, de militaristen trokken verslagen door het Rode Leger terug, en het conflict eindigde met een vredesverdrag met de Mandsjoerijse machthebbers.

De vredespolitiek van de Sovjet-Unie had ondanks alles wederom getriomfeerd, ondanks het gewroet van de buitenlandse vijanden en de "twisten" binnen de partij.

Be indertijd door de Engelse conservatieven verbroken diplomatieke- en handelsbetrekkingen van de Sovjet-Unie met Engeland werden spoedig hersteld.

Terwijl de partij met succes de aanvallen van de buitenlandse en binnenlandse vijanden afsloeg, verrichtte zij tegelijkertijd een omvangrijk werk voor de opbouw van de zware industrie om de socialistische wedijver te organiseren, de sovchozen en kolchozen op te bouwen en tenslotte, om de voorwaarden voor te bereiden, die voor het aannemen en ten uitvoer brengen van het eerste Vijfjarenplan van de volkshuishouding nodig waren.

In April 1929 kwam de XVIe Partijconferentie bijeen. Het voornaamste vraagstuk voor de Conferentie was het eerste Vijfjarenplan. De Conferentie verwierp de door de rechtse

défaitisten verdedigde "minimum"-variant van het Vijfjarenplan en nam de "maximale"-variant aan, die zij onder alle omstandigheden verplichtend stelde.

De partij had dus het beroemde eerste Vijfjarenplan voor de opbouw van het socialisme aangenomen.

Volgens het Vijfjarenplan werd de omvang van de kapitaalbeleggingen in de volkshuishouding voor de jaren 1928-1933 op 64,6 miljard roebel bepaald. Daarvan moesten in de industrie, de elektrificatie daarbij inbegrepen, 19,5 miljard roebel worden gestoken, in het verkeerswezen 10 miljard roebel, in de landbouw 23,2 miljard roebel.

Dit was het grootse plan om de industrie en de landbouw van de Sovjet-Unie met de moderne techniek uit te rusten.

"De fundamentele taak van het Vijfjarenplan, zeide kam. Stalin, was, om in ons land een industrie te scheppen, die in staat zou zijn om niet alleen de industrie in haar géheel, maar ook het Verkeerswezen én de landbouw op de grondslag van het socialisme opnieuw uit te rusten en te reorganiseren". (Beginselen van het Leninisme", Ned. vert., blz. 696).

Dit plan, hoe groots ook, was voor de bolsjewiki toch niet iets onverwachts en duizelingwekkends. Het was voorbereid door de gehele ontwikkelingsgang van de industrialisatie en de collectivisatie. Het was voorbereid door de arbeidsgeestdrift, die de arbeiders en de boeren reeds had aangegrepen en die haar uitdrukking in de socialistische wedijver had gevonden.

De XVIe Partijconferentie nam een oproep aan alle werkers aan om de socialistische wedijver tot ontplooiing te brengen. De socialistische wedijver liet prachtige voorbeelden zien van de arbeid en van de nieuwe verhouding tot de arbeid. De arbeiders en de kolchozboeren stelden in vele bedrijven, kolchozen en sovchozen tegenplannen op. Zij gaven toonbeelden van heldhaftigheid bij de arbeid. Zij vervulden niet alleen de door de partij en de regering vastgestelde plannen van de socialistische opbouw, maar overtroffen die ook. De opvattingen van de mensen over de arbeid wijzigden zich. Van een gedwongen tuchthuisplicht, die hij onder het kapitalisme was geweest, begon de arbeid "een zaak van eer, een zaak van roem, een zaak van heldenmoed en heroïsme" (Stalin) te worden.

In het gehele land had een nieuwe reusachtige industriële opbouw plaats. De bouw van de elektrische centrale aan de Dnjepr maakte goede vorderingen. In het Donetz-bekken begon de bouw van de bedrijven van Kramatorsk en Gorlowka, de reconstructie van het locomotievenbedrijf van Loegansk. Het aantal nieuwe mijnen en hoogovens nam toe. In de Oeral werden de Oeral-machinefabriek, de chemische combinaten van Berezniki en Solikamsk gebouwd. Er werd een aanvang gemaakt met de bouw van het metaalbedrijf van Magnitogorsk. De bouw van de grote automobielfabrieken in Moskou en Gorki (het

vroegere Nizjni-Nowgorod) was in volle gang. Er werden reusachtige fabrieken van tractoren en combines (maaidorsmachines) gebouwd. In Rostow aan de Don verrees de reusachtige fabriek voor landbouwmachines. De tweede steenkoolbasis in de Sovjet-Unie, het Koesnetz-bekken, werd uitgebreid. In de steppen bij Stalingrad verrees in 11 maanden een geweldige tractorenfabriek. Bij het bouwen van de elektrische centrale aan de Dnjepr en van de Stalingradse tractorenfabriek braken de arbeiders alle wereldrecords op het gebied van de productiviteit van de arbeid.

De geschiedenis had zulk een geweldige vlucht van de nieuwe industriële opbouw, zulk een geestdrift voor de nieuwe opbouw, zulk een heldhaftigheid bij de arbeid van de miljoenenmassa's der arbeidersklasse nog nimmer aanschouwd.

Dat was een echt arbeidsenthousiasme van de arbeidersklasse, dat zich op de grondslag van de socialistische wedijver ontwikkelde.

De boeren bleven dit keer niet bij de arbeiders ten achter. Ook op het platteland vertoonde zich het arbeidsenthousiasme van de boerenmassa's, die de kolchozen organiseerden. De boerenmassa's gingen zich vastberaden tot het collectieve bedrijf wenden. Een grote rol speelden hierbij de sovchozen en de machine- en tractoren stations (M.T.S.), die met tractoren en ander machines waren uitgerust. De boeren bezochten in massa's de sovchozen, de machine- en tractorenstations, bekeken het werk van de tractoren, van de landbouwmachines, uitten hun opgetogenheid en namen meteen het besluit: "tot de kolchozen toe te treden". Verspreid over kleine en zeer kleine individuele bedrijven, zonder engigszins bruikbare werktuigen en trekkrachten, beroofd van de mogelijkheid om de geweldige hoeveelheid braakliggende grond om te ploegen, zonder uitzicht op verbetering van hun bedrijf, terneergeslagen door de nood en de eenzaamheid, overgelaten aan zich zelf, vonden de boeren eindelijk een uitweg, de weg naar een beter leven, - in de vereniging van de kleine bedrijven tot collectieve bedrijven, tot kolchozen - in de tractoren, die in staat waren om elke willekeurige "harde grond", elk braakliggend land te beploegen, - In de hulp van de staat met machines, geld, mensen, raadgevingen, - in de mogelijkheid om zich te bevrijden van de schuldsavernij bij de koelakken, die nog maar heel kort geleden, tot vreugde van de miljoenenmassa's van de boeren door de Sovjetstaat waren verslagen en neergeslagen.

Op deze grondslag begon en ontwikkelde zich vervolgens de massabeweging der collectivisatie, die aan het einde van 1929 bijzonder sterk werd. Zij bracht zulke ongekende tempo's van de groei der kolchozen, als zelfs onze socialistische industrie nog niet gekend had.

In 1928 bedroeg het bezaaide oppervlak van de kolchozen 1.390.000 ha., in 1929 4.262.000 ha. en in 1930 hadden de kolchozen reeds de mogelijkheid een plan voor het beploegen van 15 miljoen ha. op te stellen.

"Men moet erkennen - zeide kam. Stalin over het tempo van de toename der kolchozen in zijn artikel "Het jaar van de grote ommekeer" (1929) -, dat zelfs onze gesocialiseerde grootindustrie, wier ontwikkelingstempo zich in het algemeen door een grote vlucht onderscheidt, zulk een stormachtig ontwikkelingstempo niet kent" ("Beginselen van het Leninisme", blz. 426).

Dat was een ommekeer in de ontwikkeling van de collectivisatiebeweging. Dat was het begin van de massale collectivisatiebeweging.

"Waarin ligt het nieuwe in de tegenwoordige collectivisatiebeweging?", - vroeg kam. Stalin in zijn artikel "Het jaar van de grote ommekeer". En hij antwoordde:

"Het nieuwe en beslissende in de tegenwoordige collectivisatiebeweging ligt hierin, dat de boeren niet in afzonderlijke groepen in de kolchozen treden, zoals dat vroeger het geval was, maar met gehele dorpen, kantons, districten, zelfs met gehele gebieden tegelijk. Maar wat betekent dit?

Dit betekent, dat de middelboer tot de kolchozen is toegetreten. Hierin ligt de grondslag van de radicale ommekeer in de ontwikkeling van de landbouw, die de belangrijkste verovering van de Sovjetmacht vormt..." (terzelfder plaatse, blz. 631).

Dat betekende dat de taak van de liquidatie van de koelakken als klasse, op de grondslag van de compacte collectivisatie, rijp werd of reeds rijp was geworden.

KORT SAMENGEVATTE GEVOLGTREKKINGEN.

In de strijd voor de socialistische industrialisatie van het land overwon de partij in de jaren 1926-1929 geweldige interne en internationale moeilijkheden. De krachtsinspanning van de partij en van de arbeidersklasse voerde tot de overwinning van de politiek der socialistische industrialisatie van het land.

Een van de moeilijkste taken van de industrialisatie - de opeenhoping van middelen voor de opbouw van de zware industrie - werd in hoofdzaak vervuld. De grondslagen werden gelegd voor een zware industrie, in staat om de gehele volks huishouding opnieuw uit te rusten.

Het eerste Vijfjarenplan van de socialistische opbouw werd aangenomen. Er werd een geweldige bedrijvigheid ontwikkeld bij de bouw van nieuwe bedrijven, sovchozen en kolchozen.

Dit voorwaarts-schrijden op de weg van het socialisme werd begeleid door een verscherping van de klassenstrijd in het land en door een verscherping van de strijd binnen de partij. Het belangrijkste resultaat van deze strijd was: de onderdrukking van de tegenstand der koelakken, de ontmaskering van het défaitistische blok van Trotskisten en

Zinowjewisten als een Sovjetvijandig blok, de ontmaskering van de rechtse défaitisten als een vertegenwoordiging van de koelakken, het verdrijven van de Trotskisten uit de partij, het besluit, dat de opvattingen van de Trotskisten en de rechtse opportunisten onverenigbaar zijn met het lidmaatschap van de K.P.S.U.(b).

Toen zij ideologisch door de bolsjewistische partij verslagen waren en elke basis in de arbeidersklasse verloren hadden, hielden de Trotskisten op een politieke stroming te zijn en werden zij tot een beginselloze kliek van baantjesgasten en politieke bedriegers, tot een bende van politieke huichelaars.

Toen de partij de grondslagen van de zware industrie had gelegd, mobiliseerde zij de arbeidersklasse en de boeren voor het vervullen van het eerste Vijfjarenplan van de socialistische reconstructie van de Sovjet-Unie. In het land ontwikkelt zich de socialistische wedijver van miljoenen werkers, ontstaat een machtig arbeidsenthousiasme, wordt een nieuwe arbeidsdiscipline uitgewerkt.

Deze periode eindigt met het jaar van de grote ommekeer, dat geweldige veroveringen van het socialisme in de industrie, de eerste belangrijke successen in de landbouw, de wending van de middelboer naar het collectieve bedrijf en het begin van de massabeweging van de collectivisatie bracht.

[i] Artel - productieve coöperatie. (*Vert.*)

[ii] Defaitisten - zij, die niet aan de overwinning geloven en een op de nederlaag gerichte politiek voeren. (*Vert.*)

HOOFDSTUK XI : DE PARTIJ DER BOLSJEWIKI IN DE STRIJD VOOR DE COLLECTIVISATIE VAN DE LANDBOUW. (1930-1934).

1. - De internationale situatie in de jaren 1930-1934. Economische crisis in de kapitalistische landen. Inbezitneming van Mandsjoerije door Japan. Het aan de macht komen van de fascistten in Duitsland. Twee haarden van de oorlog.

Terwijl de U.S.S.R. belangrijke successen behaalde op het gebied van de socialistische industrialisatie van het land en in snel tempo haar industrie ontwikkelde, brak er aan het einde van 1929 in de landen van het kapitalisme een economische wereldcrisis uit, die zich in de daaropvolgende drie jaren met een tot nu toe ongekennde verwoestende kracht verdiepte. De industriële crisis verstrengelde zich met de landbouw- (agrarische) crisis en dit verergerde de toestand van de kapitalistische landen nog meer.

Terwijl in de U.S.S.R. de industrie in de drie crisisjaren (1930-1933) meer dan tweemaal in omvang toenam en in 1933 201 % van het peil van 1929 bereikte, was de industrie van de Verenigde Staten aan het eind van 1933 tot op 65% van het peil van 1929 teruggelopen, de industrie van Engeland tot op 86%, de industrie van Duitsland tot op 66%, de industrie van Frankrijk tot op 77%.

Deze omstandigheid demonstreerde nog eens weer de superioriteit van het socialistische economische systeem tegenover het kapitalistische systeem. Zij toonde, dat het land van het socialisme het enige in de wereld is, dat vrij is van economische crisissen.

Als gevolg van de economische wereldcrisis werden er 24 miljoen werklozen tot honger, armoede en ellende gedoemd. Van de agrarische crisis hadden tientallen miljoenen boeren te lijden.

De economische wereldcrisis verscherpte de tegenstellingen tussen de imperialistische staten, tussen de staten die overwonnen, en die verloren hadden, tussen de imperialistische staten en de koloniale en afhankelijke landen, tussen de arbeiders en de kapitalisten, tussen de boeren en de landheren nog meer.

In zijn verslag op het XVIe Partijcongres wees kam. Stalin er op, dat de bourgeoisie een uitweg uit de economische crisis zal zoeken, enerzijds in de onderdrukking van de arbeidersklasse door middel van het instellen van een fascistische dictatuur, d.w.z. van de dictatuur van de meest reactionaire, meest chauvinistische, meest imperialistische elementen van het kapitalisme en anderzijds in het doen uitbreken van de oorlog om een nieuwe verdeling van de koloniën en de invloedssferen ten koste van de zwak beschermde landen.

Zo is het ook geschied.

In 1932 werd het Oorlogsgevaar van de kant van Japan sterker. De Japanse imperialisten, die zagen, dat de Europese mogendheden en de Verenigde Staten

volkomen in beslag waren genomen door hun interne aangelegenheden in verband met de economische crisis, besloten de gelegenheid waar te nemen en een poging te doen om op het zwak beschermde China druk uit te oefenen, het aan zich ondergeschikt te maken en daar heer en meester te worden. Zonder aan China de oorlog te verklaren en op schurkachtige wijze door hen zelf veroorzaakte "plaatselijke incidenten" uitbuitend, lieten de Japanse imperialistische rovers hun troepen Mandsjoerije binnenrukken. De Japanse troepen namen Mandsjoerije volkomen in bezit en bereidden gunstige stellingen voor om Noord-China in bezit te nemen en een aanval op de Sovjet-Unie te doen. Om de vrije hand te krijgen, trad Japan uit de Volkenbond en begon zich sterker te bewapenen.

Deze omstandigheid dreef de Verenigde Staten, Engeland en Frankrijk er toe, hun bewapening ter zee in het Verre Oosten te versterken. Japan streefde klaarblijkelijk het doel na om China aan zich ondergeschikt te maken en de Europees-Amerikaanse imperialistische mogendheden uit dat land te verdringen. Deze laatsten antwoordden hierop met de versterking van hun bewapening. Maar Japan had zich ook een ander doel gesteld - het Verre Oosten van de Sovjets in bezit te nemen. Het is duidelijk, dat de U.S.S.R. dit gevaar niet lijdelijk kon aanzien en dat zij de weerbaarheid van het Gewest van het Verre Oosten in versneld tempo begon te versterken.

Zo werd dus door het optreden van de gefasciseerde Japanse imperialisten, in het Verre Oosten de eerste oorlogshaard gevormd.

De economische crisis verscherpte de tegenstellingen van het kapitalisme niet alleen in het Verre Oosten. Zij verscherpte die ook in Europa. De zich voortslepende crisis van de industrie en de landbouw, de geweldige werkloosheid en de toenemende ellende van de niet-bezittende klassen vergrootten de ontevredenheid van de arbeiders en de boeren. De ontevredenheid groeide uit tot revolutionaire oproerigheid van de arbeidersklasse. De ontevredenheid werd bijzonder groot in Duitsland, het land, dat economisch uitgeput was door de oorlog, door de oorlogsschattingen ten gunste van de Engels-Franse overwinnaars en door de economische crisis, waar de arbeidersklasse moest verkommeren onder het juk van haar eigen bourgeoisie en van de buitenlandse, Franse en Engelse bourgeoisie. Hiervan getuigden op welsprekende wijze de zes miljoen stemmen, die de Duitse communistische partij bij de laatste verkiezingen voor de Rijksdag, vóór het aan de macht komen van de fascistten, verkreeg. De Duitse bourgeoisie zag, dat de burgerlijkdemocratische vrijheden, die in Duitsland waren blijven bestaan, haar een lelijke poets zouden kunnen bakken, dat de arbeidersklasse deze vrijheden kon gebruiken om de revolutionaire beweging tot ontwikkeling te brengen. Daarom kwam zij tot het besluit, dat er voor het handhaven van de macht van de bourgeoisie in Duitsland slechts één middel was: de burgerlijke vrijheden te vernietigen, het parlement (de Rijksdag) tot op nul terug te brengen en een terroristische burgerlijk-nationalistische dictatuur in te stellen, in staat om de arbeidersklasse te onderdrukken en een grondslag te vinden onder de op revanche[i] ingestelde kleinburgerlijke massa's. En zij riep de partij der fascistten aan de macht, die zich tot bedrog van het volk, de partij der nationaal-socialisten noemt, zeer goed wetende, dat de partij van de fascistten ten

eerste, de partij van het meest reactionaire en het aan de arbeidersklasse meest vijandig gezinde deel van de imperialistische bourgeoisie is en ten tweede, de partij die het meest naar een revanche streeft, die in staat is om de miljoenen massa's van de nationalistisch gestemde kleine burgerij met zich mee te krijgen. Daarbij hielpen haar de verraders van de arbeidersklasse, de leiders van de Duitse sociaal-democratie, die door hun compromispolitiek de weg voor het fascisme hebben vrij gemaakt.

Dat waren de omstandigheden, die het verkrijgen van de macht door de Duitse fascistten in het jaar 1933 bepaalden.

Bij zijn analyse van de gebeurtenissen in Duitsland, zeide kam. Stalin in zijn verslag op het XVIIe Partijcongres:

"De overwinning van het fascisme in Duitsland moet men niet alleen beschouwen als een teken van zwakheid van de arbeidersklasse en als het resultaat van het verraad van de arbeidersklasse door de sociaal-democratie, die de weg voor het fascisme vrij heeft gemaakt. Men moet het tevens als een teken van zwakheid van de bourgeoisie beschouwen, als een teken, dat de bourgeoisie al niet meer bij machte is om met de oude methoden van het parlementarisme en de burgerlijke democratie haar heerschappij uit te oefenen, waardoor zij genoodzaakt is in de binnenlandse politiek tot terroristische bestuursmethoden haar toevlucht te nemen..." (J. W. Stalin, "Beginnelen van het Leninisme", blz. 777).

Hun binnenlandse politiek liidden de Duitse fascistten in met het in brand steken van het Rijksdaggebouw, de beestachtige onderdrukking van de arbeidersklasse, het vernietigen van de organisaties van de arbeidersklasse en het vernietigen van de burgerlijk-democratische vrijheden. Hun buitenlandse politiek liidden zij in met het uittreden uit de Volkenbond en de openlijke voorbereiding tot de oorlog voor gewelddadige herziening van de grenzen van de Europese staten ten gunste van Duitsland.

Er werd dus, door het optreden van de Duitse fascistten, in het centrum van Europa een tweede oorlogshaard gevormd. Het spreekt van zelf, dat de U.S.S.R. dit ernstige feit niet lijdelijk kon aanzien. Zij begon de loop van de gebeurtenissen in het Westen nauwkeurig te volgen en versterkte de weerbaarheid van het land aan zijn Westelijke grenzen.

2. - Van de politiek van de beperking der koelakkelementen naar de politiek van de liquidatie van de koelakken als klasse. - De strijd tegen het verdraaien van de politiek der partij in de kolchozbeweging. - Offensief tegen de kapitalistische elementen aan het gehele front. - Het XVIe Partijcongres. -

Het feit, dat de boeren bij massa's in de jaren 1929-1930 in de kolchozen traden, was het resultaat van de gehele voorafgaande arbeid van de partij en de regering. De groei van de socialistische industrie, die een begin had gemaakt met de massaproductie van tractoren en machines voor de landbouw; de vastberaden strijd tegen de koelakken

tijdens de graaninzamelingscampagne van 1928 en 1929; de groei van de landbouwcoöperatie, die de boer geleidelijk aan het collectieve bedrijf gewende; de goede ervaring met de eerste kolchozen en sovchozen - dat alles had de overgang naar de compacte collectivisatie, naar het toetreden van de boeren met gehele dorpen, rayons en districten tegelijk tot de kolchozen, voorbereid.

De overgang naar de compacte collectivisatie geschiedde niet zó, dat de hoofdmassa van de boeren eenvoudig vreedzaam tot de kolchozen toetrad, maar had plaats in de vorm van een massastrijd van de boeren tegen de koelakken. De compacte collectivisatie betekende de overgang van de gehele grond binnen het gebied van een dorp in handen van de kolchoz, maar een aanzienlijk gedeelte van deze grond bevond zich in handen van de koelakken - daarom verdreven de boeren de koelakken van de grond, "ontkoelakkiseerden" hen, ontnamen hun het vee en de machines en eisten van de Sovjetmacht, dat de koelakken gearresteerd en verbannen zouden worden.

De compacte collectivisatie betekende dus de vernietiging van het koelakkendom. Dit was de politiek van de liquidatie van de koelakken als klasse, op grondslag van de compacte collectivisatie.

In die tijd was in de U.S.S.R. de materiële basis reeds toereikend, om aan het koelakkendom een eind te maken, zijn tegenstand te breken, het als klasse te liquideren en zijn productie door de productie van de kolchozen en sovchozen te vervangen.

Nog in 1927 hadden de koelakken meer dan 600 miljoen poed graan geproduceerd, waarvan ongeveer 130 miljoen poed op de markt kwam. De kolchozen en sovchozen konden evenwel in 1927 slechts 35 miljoen poed graan voor de markt leveren. In 1929 waren de kolchozen en de sovchozen tot een belangrijke kracht geworden, dank zij de vaste koers van de bolsjewistische partij op de ontwikkeling van de kolchozen en sovchozen en dankzij de resultaten van de socialistische industrialisatie, die het platteland van tractoren en landbouwmachines voorzag. Reeds in dat jaar produceerden de kolchozen en de sovchozen niet minder dan 400 miljoen poed graan, waarvan reeds meer dan 130 miljoen poed op de markt kwam, d.w.z. meer dan de koelakken in 1927 voor de markt hadden afgeleverd. En in 1930 moesten de kolchozen en de sovchozen meer dan 400 miljoen poed graan voor de markt leveren en deden zij dit inderdaad ook, d.w.z. onvergelijkkelijk veel meer, dan de koelakken in 1921 hadden geleverd.

De verschuiving op het gebied van klasse krachten in de economie van het land en de aanwezigheid van de materiële basis, noodzakelijk om de graanproductie van de koelakken te vervangen door de productie van de kolchozen en de sovchozen gaven dus aan de bolsjewistische partij de mogelijkheid, om van de politiek der *bepierking* van het koelakkendom over te gaan tot een nieuwe politiek, tot de politiek van de *liquidatie van de koelakken als klasse*, op grondslag van de compacte collectivisatie.

Voor het jaar 1929 volgde de Sovjetmacht een politiek van beperking van het koelakkendom. De Sovjetmacht legde een hogere belasting op de koelak, eiste van hem dat hij zijn graan tegen vaste prijzen aan de staat verkocht, beperkte tot op zekere hoogte het grondgebruik van de koelak door de pachtwet en beperkte de omvang van het koelakkenbedrijf door de wet op het gebruik van loonarbeid in het individuele boerenbedrijf. Maar zij voerde nog niet een politiek van liquidatie van de koelak, want de pachtwet én de wet op het gebruik van loonarbeid lieten het bestaan van het koelakkendom toe en het verbod van de "ontkoelakkisering" schonk op dit gebied een bepaalde waarborg. Deze politiek voerde er toe dat de toeneming van het koelakkendom werd tegengehouden, dat enkele lagen van de koelakken, die deze beperkingen niet konden verdragen, werden verdrongen en geruïneerd. Maar zij vernietigde de economische grondslagen van het koelakkendom als klasse niet, zij voerde niet tot liquidatie van de koelakken. Dat was de politiek van de beperking, maar niet van de liquidatie van het koelakkendom. Zij was voor een zekere tijd noodzakelijk, zo lang de kolchozen en de sovchozen nog zwak waren en zij de koelakken-graanproductie niet door hun eigen productie konden vervangen.

Aan het einde van 1929 maakte de Sovjetmacht, in verband met de groei van de kolchozen en de sovchozen een scherpe wending en keerde zich van deze politiek af. Zij ging over tot de politiek van de liquidatie, van de vernietiging van het koelakkendom als klasse. Zij trok de pachtwet en de wet op het gebruik van loonarbeid in en ontnam op deze wijze het koelakkendom zowel grond als loonarbeiders. Zij hief het verbod van de "ontkoelakkisering" op. Zij stond aan de boeren toe om bij de koelakken het vee, de machines en de andere inventaris ten gunste van de kolchozen te confisqueren. Het koelakkendom werd onteigend. Het werd evenzeer onteigend, als in het jaar 1918 de kapitalisten op het gebied van de industrie waren onteigend, evenwel met dit verschil, dat de productiemiddelen van het koelakkendom deze keer niet in handen van de staat overgingen, maar in handen van de verenigde boeren, in handen van de kolchozen.

Dit was een uiterst diepgaande revolutionaire omwenteling, een sprong uit de oude kwalitatieve toestand van de maatschappij naar een nieuwe kwalitatieve toestand, die wat haar gevolgen betreft van even grote betekenis was als de revolutionaire omwenteling in Oktober 1917.

De eigenaardigheid van deze revolutie lag hierin, dat zij *van bovenaf* werd voltrokken, op initiatief van de staatsmacht, met de rechtstreekse hulp *van onder op* door de miljoenenmassa's der boeren, die tegen de schuldslavernij bij de koelakken, voor het vrije leven in het collectieve bedrijf streden.

Deze revolutie loste met één slag drie fundamentele vraagstukken van de socialistische opbouw op.

a). Zij liquideerde de talrijkste uitbuitersklasse in ons land, de klasse der koelakken, het bolwerk van het herstel van het kapitalisme.

b). Zij bracht de talrijkste werkende klasse in ons land, de klasse der boeren uit het spoor van het individuele bedrijf, dat kapitalisme voortbrengt, in het spoor van het maatschappelijke, socialistische kolchozbedrijf.

c). Zij schonk aan de Sovjetmacht een socialistische grondslag in het meest omvangrijke en voor het leven noodzakelijke, maar tevens achterlijkste gebied van de volkshuishouding, namelijk de landbouw.

Daarmee was in het land de laatste voedingsbodem voor het herstel van het kapitalisme vernietigd en waren tegelijk tevens nieuwe, voor de opbouw van de socialistische volkshuishouding noodzakelijke voorwaarden van beslissende betekenis geschapen. De politiek van de liquidatie van de koelakken als klasse motiverende en de resultaten van de massabeweging der boeren voor de compacte collectivisatie besprekende, schreef kam. Stalin in 1929:

"Ineengestort en tot as verteerd is de laatste hoop van de kapitalisten van alle landen, die droomden van het herstel van het kapitalisme, van het "heilige beginsel van de particuliere eigendom" in de U.S.S.R. De boeren, die zij beschouwden als een materiaal, dat de grond voor het kapitalisme bemest, verlaten in massa's het hooggeprezen vaandel van de "particuliere eigendom" en gaan over in het spoor van het collectivisme, in het spoor van het socialisme. De laatste hoop op herstel van het kapitalisme stort ineen" ("Beginselen van het Leninisme" blz. 431).

De politiek van de liquidatie van de koelakken als klasse werd vastgelegd in het historische besluit van het Centraal-Comité van de K.P.S.U.(b) van 5 Januari 1930 "Over het tempo van de collectivisatie en de maatregelen tot staatshulp aan de collectieve bedrijven". Het besluit hield ten volle rekening met het onderscheid in verhoudingen in de verschillende gebieden van de U.S.S.R., met het feit, dat de verschillende gebieden van de U.S.S.R. niet in gelijke mate tot de collectivisatie waren voorbereid.

Er werden verschillende tempo's voor de collectivisatie vastgesteld. Het Centraal-Comité van de K.P.S.U. (b) verdeelde de gebieden van de U.S.S.R. ten aanzien van de tempo's der collectivisatie in drie groepen.

In de eerste groep werden de belangrijkste graangebieden ondergebracht, die het meest tot de collectivisatie waren voorbereid, die meer tractoren, meer sovchozen, meer ervaring in de strijd bij de vorige graaninzamelingscampagnes tegen de koelakken bezaten: - de Noord-Kaukasus (de Koeban, de Don, de Terek), het Midden-Wolga-gebied, het Beneden-Wolga-gebied. Voor deze groep van graangebieden schreef het Centraal-Comité voor om de collectivisatie in hoofdzaak in het voorjaar van 1931 te voltooien.

De tweede groep van graangebieden, waartoe de Oekraïne, het Centrale gebied van de Zwarte Aarde, Sibirië, de Oeral, Kazakstan en andere graangebieden behoorden, kon de collectivisatie in hoofdzaak in het voorjaar van 1932 voltooien.

De overige gebieden, gewesten en republieken (het Moskouse gebied, de Transkaukasus, de Midden-Aziatische republieken, enz.) konden de termijnen van de collectivisatie tot het eind van het Vijfjarenplan, d.w.z. tot 1933 verlengen.

Het Centraal-Comité achtte het in samenhang met de snellere tempo's van de collectivisatie nodig, om de bouw van de bedrijven, die tractoren, combines, aanhangwerktuigen voor de tractoren, enz. voortbrengen, nog meer te verhaasten. Tegelijkertijd eiste het Centraal-Comité dat "vastberaden de tendenties tot onderschatting van de rol van de paardentrekkracht in het gegeven stadium van de kolchozbeweging, tendenties die tot het opruimen op grote schaal en de verkoop van paarden leiden", bestreden zouden worden.

De kredieten aan de kolchozen werden in de jaren 1929-1930 verdubbeld (tot 500 miljoen roebel). Voorgeschreven werd de grondverbetering voor de kolchozen voor rekening van de staat te doen plaats hebben.

In het besluit werd de uiterst belangrijke aanwijzing gegeven dat de hoofdvorm van de kolchozbeweging, in de gegeven étappe, het landbouw-artel is, waarin alleen de voornaamste productiemiddelen worden gecollectiviseerd.

Het Centraal-Comité gaf aan alle partijorganisaties een zeer ernstige waarschuwing - "tegen elke poging om de kolchozbeweging, hoe dan ook, van bovenaf "te gelasten", hetgeen gevaar zou kunnen opleveren, dat de wérkelijke socialistische wedijver bij het organiseren van de kolchozen, dooreen spelen met de collectivisatie zou worden vervangen", (De K.P.S.U.(b) in resoluties, Deel II, blz. 662).

Dit besluit van het Centraal-Comité bracht klaarheid in het vraagstuk van de verwezenlijking van de nieuwe politiek der partij op het platteland.

Op de grondslag van de politiek van de liquidatie van het koelakkendom en van het invoeren van de compacte collectivisatie kwam er een machtige kolchozbeweging tot ontwikkeling. De boeren traden met gehele dorpen en districten tegelijk in de kolchozen en veegden het koelakkendom uit de weg, waarbij zij zich uit de schuld knechtschap bij de koelakken bevrijdden. Maar naast de grootste successen van de collectivisatie traden er spoedig ook tekortkomingen in de praktijk van de partijfunctionarissen aan de dag, die de partijpolitiek bij de kolchozenopbouw verdraaiden. Ondanks de waarschuwing van het Centraal-Comité om zich door de successen van de collectivisatie niet te veel te laten meeslepen, begonnen vele partijfunctionarissen de collectivisatie kunstmatig te forceren, zonder rekening te houden met de omstandigheden van plaats en tijd en met de graad van voorbereidheid der boeren om in de kolchozen te treden.

Het bleek dat het beginsel van de *vrijwilligheid* bij de kolchozopbouw werd overtreden. In een reeks districten werd de vrijwilligheid vervangen door de *dwang* onder bedreiging met "ontkoelakkisering", het ontnemen van het kiesrecht, enz. om tot de kolchozen toe te treden.

In een reeks van districten werd het voorbereidingswerk en het geduldig uiteenzetten van de grondslagen der partijpolitiek op het gebied van de collectivisatie vervangen door een bureaucratisch, ambtelijk decreteren van bovenaf van overdreven cijfermateriaal over zogenaamd opgerichte kolchozen, door het kunstmatig opblazen van het percentage van de collectivisatie.

In weerwil van de aanwijzingen van het Centraal-Comité, dat de hoofdschakel van de kolchozbeweging het landbouw-artel is, waarin alleen de *voornaamste* productiemiddelen worden vermaatschappelijkt, deed men in een reeks van plaatsen op een botte manier een sprong over het artel naar de commune, werden de woningen, het melk- en kleine vee, dat geen producten voor de markt opleverde, het gevogelte enz., vermaatschappelijkt.

Leidende functionarissen van enkele gebieden, die zich lieten meeslepen door de eerste successen van de collectivisatie, overtraden de duidelijke aanwijzingen van het Centraal-Comité over de tempo's en de termijnen van de collectivisatie. Het Moskouse gebied begon in de jacht naar opgeblazen cijfers zijn functionarissen te oriënteren op het beëindigen van de collectivisatie in het voorjaar van 1930, hoewel het niet minder dan drie jaar (tot het einde van 1932) te zijner beschikking had; nog grovere overtredingen hadden er in de Transkaukasus en in MiddenAzië plaats.

De koelakken en hun handlangers maakten van deze overdrijvingen voor provocatiedoeleinden gebruik, traden met voorstellen op, om in plaats van landbouw-artels communes te organiseren, om onmiddellijk de woningen, het kleine vee, het gevogelte te vermaatschappelijken. Tegelijkertijd voerden de koelakken een agitatie om voor het toetreden tot de kolchozen het vee af te slachten, poogden zij de boeren te overtuigen, dat men in de kolchoz het vee "toch zou afnemen". De klassevijand, rekende er op, dat de door de plaatselijke organisaties bij de collectivisatie begane overdrijvingen en fouten de boeren zouden verbitteren, en oproeren tegen de Sovjetmacht zouden verwekken.

Als gevolg van de door de partijorganisaties begane fouten en van het rechtstreeks provocerend optreden van de klassevijand, vielen er in de tweede helft van Februari 1930 tegen de achtergrond van de algemene, onloochenbare successen van de collectivisatie, in een reeks van districten gevaarlijke kentekenen van ernstige ontevredenheid onder de boeren waar te nemen. Hier en daar gelukte het zelfs aan de koelakken en hun agenten om de boeren tot direct Sovjetvijandige acties op te hitsen.

Het Centraal-Comité van de partij ontving een reeks van alarmsignalen over de verdraaiingen van de partijlijn, die de collectivisatie dreigden te doen mislukken en begon onmiddellijk verbetering in de toestand te brengen, de partijkaders er toe te brengen, ten spoedigste de gemaakte fouten te herstellen. Op 2 Maart 1930 werd op besluit van het Centraal-Comité het artikel van Stalin "Duizelig van het succes" gepubliceerd. In dit artikel werden al degenen gewaarschuwd, die zich door de successen van de collectivisatie hadden laten meeslepen, tot grove fouten waren vervallen en van de

partijlijn waren afgeweken, al degenen, die door maatregelen van administratieve druk de boeren op de weg van de kolchozen trachtten te brengen. In het artikel werd ten sterkste de nadruk gelegd op het beginsel der vrijwilligheid van de kolchosopbouw en werd op de noodzakelijkheid gewezen, om rekening te houden met de ongelijksoortige verhoudingen in de verschillende gebieden van de U.S.S.R. bij het bepalen van de tempo's en de methoden van de collectivisatie. Kam. Stalin herinnerde er aan, dat de hoofdschakel van de kolchozbeweging het landbouw-artel is, waarin alleen de voornaamste productiemiddelen, in hoofdzaak op het gebied van het graanbedrijf, zijn vermaatschappelijkt, terwijl de grond bij de huizen, de woningen, een deel van het melkvee, het kleine vee, het gevogelte enz. niet worden vermaatschappelijkt.

Het artikel van kam. Stalin was van buitengewoon groot politiek belang. Dit artikel hielp de partijorganisaties hun fouten te verbeteren en bracht aan de vijanden van de Sovjetmacht, die gehoopt hadden dat het hun op grond van de overdrijvingen zou gelukken om de boeren tegen de Sovjetmacht in opstand te brengen, een zware slag toe. De brede massa's van de boeren overtuigden zich er van, dat de lijn van de bolsjewistische partij niets gemeen had met de botte "linkse" overdrijvingen, die op verschillende plaatsen waren voorgekomen. Het artikel stelde de boerenmassa's gerust.

Teneinde het herstel van de mislagen en de fouten, waarmede het artikel van kam. Stalin een begin had gemaakt, te voltooien, besloot het Centraal-Comité van de K.P.S.U.(b) nogmaals aan deze foutieve opvatting een slag toe te brengen en publiceerde op 15 Maart 1930 het besluit "Over de strijd tegen de verdraaiingen van de partijlijn in de kolchozbeweging."

In dit besluit werden de gemaakte fouten, die het resultaat waren van het afwijken van de Leninistisch-Stalinistische partijlijn, het resultaat van een directe schending van de richtlijnen van de partij, nauwkeurig onderzocht.

Het Centraal-Comité wees er op, dat de praktijk van de "linkse" overdrijvingen een directe hulp aan de klassevijand betekende.

Het Centraal-Comité schreef voor om "functionarissen, die niet in staat zijn vastberaden tegen de verdraaiingen van de partijlijn te strijden of die dit niet wensen te doen, van hun posten te ontheffen en door anderen te vervangen". (De K.P.S.U.(b) in resoluties, Deel II, blz. 663).

Het Centraal-Comité vernieuwde de leiding van enige gebieds- en gewestelijke partijorganisaties (het Moskouse gebied, de Transkaukasus), die politieke fouten hadden begaan en niet in staat waren geweest, die te verbeteren.

Op 3 April 1930 werd het artikel van kam. Stalin "Antwoord aan de kameraden kolchozboeren" gepubliceerd. In dit artikel werd aangetoond waar de wortel lag van de fouten bij het boerenvraagstuk en werden de voornaamste fouten in de kolchozbeweging

aangewezen: het op onjuiste wijze benaderen van de middelboer, het overtreden van het Leninistische beginsel van de vrijwilligheid bij de opbouw van de kolchozen en van het Leninistische beginsel om rekening te houden met de ongelijksoortige verhoudingen in de verschillende gebieden van de U.S.S.R., tenslotte de sprong over het artel heen naar de commune.

Als gevolg van al deze maatregelen bracht de partij tot stand, dat de overdrijvingen, die door de plaatselijke functionarissen in een aantal districten waren begaan, werden geliquideerd.

Er was de grootste vastheid van het Centraal-Comité voor nodig en het vermogen om tegen de stroom in te gaan, om tijdig een aanmerkelijk deel van de partijkaders die, meegesleept door de successen, hals over kop van de partij afweken en naar de afgrond renden, op de juiste weg terug te brengen.

De partij had bereikt, dat de verdraaiingen van de partijlijn betreffende de kolchozbeweging waren geliquideerd.

Op deze grondslag werden de successen van de kolchozbeweging verankerd.

Op deze wijze werd de grondslag gelegd voor een nieuwe machtige groei van de kolchozbeweging.

Voor de overgang van de partij tot de politiek van de liquidatie van de koelakken als klasse, had een ernstig offensief tegen de kapitalistische elementen, met het doel om ze te liquideren, in hoofdzaak plaats gevonden op het gebied van de stad, van de industrie. De landbouw, het dorp, bleef voorlopig bij de industrie, bij de stad ten achter. Dientengevolge had dit offensief een eenzijdig, niet-volledig, niet-algemeen karakter. Maar thans, nu de achterlijkheid van het dorp tot het verleden begon te behoren, nu de strijd van de boeren voor de liquidatie van het koelakkendom zich met volle duidelijkheid aftekende en de partij overging tot de politiek van de liquidatie van de koelakken - thans nam het offensief tegen de kapitalistische elementen een algemeen karakter aan, het eenzijdige offensief ging langs het gehele front tot de aanval over. Op het ogenblik, dat het XVIe Partijcongres werd bijeengeroepen, werd het algemene offensief tegen de kapitalistische elementen reeds over de gehele linie gevoerd.

Het XVIe Partijcongres kwam op 26 Juni 1930 bijeen. Op het Congres waren 1268 afgevaardigden met beslissende stem en 891 afgevaardigden met raadgevende stem aanwezig, die 1.260.874 partijleden en 711.609 kandidaten vertegenwoordigden. Het XVIe Partijcongres heeft zijn plaats in de partijgeschiedenis ingenomen als "het congres van de ontplooiing van het offensief van het socialisme over het gehele front, van de liquidatie van het koelakkendom als klasse en van de verwezenlijking van de compacte collectivisatie" (Stalin) .

In het politieke verslag van het Centraal-Comité toonde kam. Stalin aan, welke grote overwinningen de bolsjewistische partij had behaald, nadat zij het socialistische offensief

tot ontwikkeling had gebracht.

Op het gebied van de socialistische industrialisatie was bereikt, dat het soortelijk gewicht van de industrie in de gehele bruto-productie van de volkshuishouding het soortelijk gewicht van de landbouw overtrof. In het economische jaar 1929-'30 bedroeg het aandeel van de industrie al niet minder dan 53 % van de bruto-productie van de gehele volkshuishouding en het aandeel van de landbouw ongeveer 47%.

Tegen het XVe Congres, in 1926-'27, had de bruto-productie van de gehele industrie in totaal 102,5 procent van het peil van vóór de oorlog bereikt, tegen het XVIe Congres, d.w.z. in 1929'30, bedroeg zij al ongeveer 180 procent van het peil van vóór de oorlog.

De zware industrie, de productie van productiemiddelen, de machinebouw, had zich nog meer versterkt.

"... Wij staan aan de vooravond van de verandering van een *agraris* land in een *industrieland*" - verklaarde kam. Stalin onder donderend applaus van het gehele Congres.

Men mag evenwel het snelle tempo van de ontwikkeling van de industrie niet verwisselen met het peil van de ontwikkeling van de industrie, verklaarde kam. Stalin. Ondanks het ongekende tempo van de ontwikkeling der socialistische industrie, zijn wij, wat het peil van de ontwikkeling van de industrie betreft, nog sterk bij de vooraanstaande kapitalistische landen te1t achter.

Zo stond het met de productie van elektrische stroom, ondanks de kolossale successen van de elektrificatie in de U.S.S.R. Zo stond het met de productie van metaal. De productie van gietijzer moest volgens het plan in de U.S.S.R. aan het einde van 1929-1930 5,5 miljoen ton bereiken, terwijl in 1929 in Duitsland de productie van gietijzer 13,4 miljoen ton en in Frankrijk 10,45 miljoen ton bedroeg. Teneinde in de kortst mogelijke tijd onze technisch-economische achterlijkheid in te halen, was een verdere verhoging van het ontwikkelingstempo van onze industrie noodzakelijk, was de meest vastberaden strijd tegen de opportunisten, die er naar streefden om het ontwikkelingstempo van onze socialistische industrie te verlangzamen, noodzakelijk.

"...mensen, die bazelen over de noodzakelijkheid om het ontwikkelingstempo onzer industrie te verlangzamen, zijn vijanden van het socialisme, agenten van onze klassevijanden", verklaarde kam. Stalin. ("Beginselen van het Leninisme" blz. 532).

Na het succesvolle vervullen en overtreffen van het plan voor het eerste jaar van het eerste Vijfjarenplan ontstond onder de massa's de leuze - *de vervulling van het Vijfjarenplan in vier jaren*". In een reeks van vooraanstaande takken van industrie (petroleum, turf, algemene machinebouw, landbouwmachines, de elektrotechnische industrie) had de uitvoering van het plan met zoveel succes plaats, dat men in deze takken het program van het Vijfjarenplan zelfs in 2-3 jaren kon vervullen. Dit bevestigde volledig het reële van de leuze "het Vijfjarenplan in vier jaren" en stelde het

opportunisme van de kleingelovigen in het licht, die aan de mogelijkheid van zijn verwezenlijking twijfelden.

Het XVIe Congres droeg het Centraal-Comité van de partij op, om "ook verder het bolsjewistische strijdtempo van de socialistische opbouw te verzekeren, metterdaad de vervulling van het Vijfjarenplan in vier jaren te bereiken".

Tegen de tijd van het XVIe Partijcongres was er een zeer belangrijke ommekeer in de ontwikkeling van de landbouw in de U.S.S.R. bereikt. De brede massa's van de boeren hadden zich tot het socialisme gekeerd. Op 1 Mei 1930 omvatte de collectivisatie in de voornaamste graan producerende gebieden 40-50 procent van de boerenbedrijven (in plaats van 2-3 procent in het voorjaar van 1928). Het zaaiooppervlak van de kolchozen bedroeg 36 miljoen ha.

Het verhoogde programma, dat in het besluit van het Centraal-Comité van 5 Januari 1930 was vastgesteld (30 miljoen ha.) was dus overtroffen en het vijfjarenplan voor de opbouw van kolchozen was in de loop van twee jaar zelf reeds met meer dan de helft overtroffen.

De productie van graan voor de markt van de kolchozen was in drie jaren meer dan 40 maal zo groot geworden. Reeds in 1930 ontving de staat van de kolchozen, zonder de sovchozen mee te tellen, meer dan de helft van de gehele graanproductie voor de markt, die het land opleverde.

Dit betekende, dat het lot van de landbouw van nu af aan niet door de individuele boerenbedrijven, maar door de kolchozen en sovchozen werd bepaald.

Indien voor het bij massa toetreden van de boeren tot de kolchozen de Sovjetmacht in hoofdzaak op de socialistische industrie gesteund had, thans begon zij ook op de snel groeiende socialistische sector van de landbouw, op de kolchozen en de sovchozen te steunen.

De kolchozboeren werden, zoals het XVIe Partijcongres dit in een van zijn besluiten uitdrukte, "een ware én hechte steun voor de Sovjetmacht".

3. - Oriëntering op de reconstructie van alle taken van de volkshuishouding - Rol van de techniek - Verdere groei van de kolchozbeweging. - De politieke afdelingen bij de machine- en tractorenstations. - Resultaten van het vervullen van het Vijfjarenplan in vier jaren. - Overwinning van, het socialisme aan het gehele front. Het 17e Partijcongres.

Nadat gebleken was, dat de zware industrie en in het bijzonder de machinebouw, niet alleen tot stand gebracht waren en zich versterkt hadden, maar zich ook in een vrij snel tempo verder ontwikkelden, kwam de partij voor de daaropvolgende taak te staan: alle

takken van de volkshuishouding te reconstrueren op de grondslag van een nieuwe, moderne techniek. De brandstoffenindustrie, de metaalindustrie, de lichte industrie, de levensmiddelenindustrie, het houtbedrijf, de oorlogsindustrie, het transport, de landbouw moesten met een nieuwe, moderne techniek, met nieuwe werkbanken en nieuwe machines worden uitgerust. Met het oog op de kolossaal toegenomen vraag naar landbouwproducten en industriewaren moest de productie in alle takken van de volkshuishouding verdubbeld en verdrievoudigd worden. Het was echter niet mogelijk dit te bereiken, zonder de bedrijven en de fabrieken, de sovchozen en de kolchozen in voldoende mate van een nieuwe, moderne uitrusting te voorzien, want de oude uitrusting was niet bij machte om de groei van de productie tot zulk een hoogte te verheffen.

Het was zonder reconstructie van de voornaamste takken der volkshuishouding niet mogelijk, de nieuwe, steeds toenemende behoeften van het land en van zijn volkshuishouding te bevredigen.

Zonder reconstructie was het niet mogelijk, het offensief van het socialisme over het gehele front tot het einde door te zetten, want de kapitalistische elementen van stad en land moesten niet alleen door de nieuwe organisatie van de arbeid en van de eigendom, maar ook door een nieuwe techniek, die de meerdere van hun techniek was, verslagen en vernietigd worden.

Zonder reconstructie was het niet mogelijk, de vooraanstaande kapitalistische landen in technisch-economisch opzicht in te halen en voorbij te streven, want indien al uit het gezichtspunt van de ontwikkelingstempo's der industrie, de U.S.S.R. de meerdere was van de kapitalistische landen, uit het gezichtspunt van het ontwikkelingspeil van de industrie en van de hoeveelheid van de vervaardigde productie was de U.S.S.R. nog altijd belangrijk bij hen ten achter.

Om deze achterlijkheid te liquideren moest men onze gehele volkshuishouding met een nieuwe techniek uitrusten, moest men alle takken van de volkshuishouding op de grondslag van een nieuwe, moderne techniek reconstrueren.

De techniek verkreeg dus doorslaggevende betekenis.

Een hindernis op dit gebied vormde niet zozeer het tekort aan nieuwe machines en werkbanken - want de machine-industrie had de mogelijkheid de nieuwe uitrusting te leveren - als wel de onjuiste houding van onze bedrijfsleiders ten opzichte van de techniek, de onderschatting van de rol der techniek in de periode van de reconstructie, de geringschattende houding ten aanzien van de techniek. Onze economische functionarissen waren van mening, dat de techniek een zaak van de "spetsen"^[ii], een zaak van de tweede rang was, die men aan de "burgerlijke spetsen" kon opdragen, dat de communistische bedrijfsleiders niet verplicht waren zich met de techniek van de productie te bemoeien, dat zij zich niet met de techniek moesten bezighouden, maar met een belangrijkere zaak en wel met de "algemene" leiding van de productie.

Het werd dus aan de burgerlijke "spetsen" overgelaten zich met de aangelegenheden van de productie te bemoeien en de communistische bedrijfsleiders behielden zich de "algemene" leiding, het ondertekenen van papieren, voor.

Het behoeft geen betoog, dat bij zulk een instelling, de "algemene" leiding moest ontaarden in gepraat over de leiding "in het algemeen" en in het eenvoudigweg ondertekenen van papieren, zonder uit die papierwinkel te komen.

Het spreekt vanzelf, dat wij bij deze geringschattende houding van de communistische bedrijfsleiders ten aanzien van de techniek, de vooraanstaande kapitalistische landen niet alleen nooit zouden kunnen voorbijstreven, maar ook niet zouden kunnen inhalen. Zulk een houding ten aanzien van de technieken en dat nog wel in een periode van de reconstructie, veroordeelde ons land tot de achterlijkheid en onze ontwikkelingstempo's tot verlangzaming. In het wezen van de zaak verborg, maskeerde, deze houding tegenover de techniek de heimelijke wens van een deel van de communistische bedrijfsleiders om de ontwikkelingstempo's van de industrie te vertragen, ze te verminderen, voor zichzelf een "rustige situatie" te scheppen, en de verantwoordelijkheid voor de productie op de "spetsen" af te schuiven.

Het was noodzakelijk om de communistische bedrijfsleiders op de belangrijkheid van de techniek te wijzen, hen smaak in de techniek te doen krijgen, hun aan te tonen, dat het beheersen van de nieuwe techniek een levenszaak voor de bolsjewiekenbedrijfsleiders is, dat wij, indien wij de nieuwe techniek niet beheersen, het gevaar lopen, dat wij ons vaderland tot achterlijkheid, tot een kommerlijk bestaan veroordelen.

Werd deze taak niet vervuld, dan konden wij niet voorwaarts schrijden.

Een zeer belangrijke rol speelde in dit opzicht de redevoering van kam. Stalin in Februari 1931, op de eerste conferentie van de functionarissen van de industrie.

"Soms stelt men de vraag", zeide kam. Stalin in die redevoering, "of het niet mogelijk is de tempo's wat te verlangzamen, de beweging wat in te houden. Neen, dat kan niet, kameraden! De tempo's kunnen niet worden verlangzaamd...! De tempo's inhouden, dat betekent achterblijven. En achterblijvers worden geslagen. Maar wij willen niet geslagen worden. Neen, dat willen wij niet!

De geschiedenis van het oude Rusland bestond onder meer daaruit, dat het onophoudelijk wegens zijn achterlijkheid werd geslagen. Het werd geslagen door de Mongoolse Chans. Het werd geslagen door de Turkse Beys. Het werd geslagen door de Zweedse feodalisten. Het werd geslagen door de Pools-Litouwse pans. Het werd geslagen door de Engels-Franse kapitalisten. Het werd geslagen door de Japanse baronnen. Het werd wegens zijn achterlijkheid door allen geslagen.

Wij zijn bij de vooraanstaande kapitalistische landen 50-100 jaar ten achter gebleven. Wij moeten deze afstand op snelle wijze in tien jaar afleggen. Of wij doen dit, of men drukt ons dood.. .

In uiterlijk tien jaar moeten wij de afstand afleggen, die wij bij de vooraanstaande kapitalistische landen ten achter zijn gebleven. Daarvoor zijn bij ons alle "objectieve" voorwaarden aanwezig. Het enige wat ontbreekt, is het vermogen, op de juiste wijze deze mogelijkheden aan te grijpen. En dat hangt van ons af. Alleen van ons! Het is tijd, dat wij een einde maken aan het voze standpunt om zich niet met de productie te bemoeien. Het is tijd, zich een ander, een nieuw, een met de tegenwoordige periode overeenstemmend standpunt eigen te maken, zich met alles te bemoeien. Ben je directeur van een bedrijf, bemoei je dan met alle zaken, dring daarin door, laat je niets ontgaan, studeer en studeer steeds weer. De bolsjewiki moeten de techniek leren beheersen. Het is tijd, dat de bolsjewiki zelf specialisten worden. De techniek beslist in de reconstructieperiode alles". ("Beginselen van het Leninisme", blz. 640 643).

De historische betekenis van de redevoering van kam. Stalin bestond hierin, dat zij een eind maakte aan de geringschattende houding tegenover de techniek van de kant van de communistenbedrijfsleiders en bij hen belangstelling voor de techniek deed ontstaan, een nieuwe periode opende in de strijd voor het beheersen van de techniek door de krachten van de bolsjewiki zelf en daardoor de ontwikkeling van de reconstructie der volkshuishouding vergemakkelijkte.

Van nu af aan werd de zaak der techniek van een monopolie van de burgerlijke "spetsen" tot de levenszaak van de bolsjewieken-bedrijfsleiders zelf en de verachtelijke naam "specialist" tot een ere naam voor de bolsjewiek, die de techniek beheerst.

Van nu af aan moesten er grote massa's, duizenden en tienduizenden rode specialisten gevormd worden, die de techniek beheersten en bekwaam waren om de productie te leiden, deze werden dan ook gevormd.

Dat was een nieuw, de productietechniek beheersend intellect van de Sovjets, van de arbeidersklasse en de boeren, dat thans de hoofdkracht van onze economische leiding vormt.

Dat alles moest de ontwikkeling van de reconstructie van onze volkshuishouding vergemakkelijken en deed dit dan ook inderdaad.

De ontwikkeling van de reconstructie had niet alleen op het gebied van de industrie en het transportwezen plaats. Zij had in een nog veel sneller tempo plaats op het gebied van de landbouw. Dat is ook te begrijpen: de landbouw was minder met machines toegerust dan de andere takken van bedrijf en hij had het allermeest nieuwe machines nodig. En een betere voorziening van de landbouw met nieuwe machines was vooral thans nodig, nu iedere maand, iedere week een nieuwe groei van de kolchozopbouw te zien gaf en

dus een nieuwe vraag naar duizenden en nogmaals duizenden tractoren en landbouwmachines betekende.

Het jaar 1931 bracht een nieuwe groei van de kolchozbeweging. In de voornaamste graangebieden waren reeds meer dan 80 procent van het totale aantal boerenhofsteden in kolchozen verenigd. De compacte collectivisatie was hier in hoofdzaak reeds voltooid. In de minder belangrijke graangebieden en in de gebieden van de grondstoffen voor de industrie waren meer aan 50 procent van de bedrijven in kolchozen verenigd. De 200.000 kolchozen en de 4.000 sovchozen bezaaiden reeds twee derde van het totale zaaioppervlak en de individuele boeren slechts één derde.

Dat was een geweldige overwinning van het socialisme op het platteland.

Maar de kolchosopbouw ontwikkelde zich voorlopig nog niet in de diepte, maar in de breedte, niet wat betreft de verbetering van de kwaliteit van het werk der kolchozen en van hun kaders, maar in de richting van de toeneming van het aantal kolchozen en van het omvatten van steeds nieuwe gebieden door de kolchozen. Deze omstandigheden was te verklaren uit het feit, dat de groei van het kolchozactief, de groei van de kolchozkaders geen gelijke tred hield met de kwantitatieve groei van de kolchozen zelf. Dientengevolge werd het werk in de nieuwe kolchozen niet altijd bevredigend verricht en bleven de kolchozen zelf voorlopig nog zwak, zij hadden nog geen vaste voet gevat. De versterking van de kolchozen werd eveneens belemmerd door feiten als het te kort aan voldoende ontwikkelde mensen op het platteland, die de kolchoz nodig had (boekhouders, bestuurders, secretarissen) en het gebrek aan ervaring bij de boeren in het voeren van het grote collectieve bedrijf. In de kolchozen zaten boeren, die gisteren nog individuele boeren waren geweest. Zij hadden ervaring in het voeren van een bedrijf op kleine stukken land. Maar zij hadden nog geen ervaring in de leiding van het grote collectieve bedrijf. Er was tijd voor nodig, om deze ervaring te verwerven.

Tengevolge van deze omstandigheden traden er in de eerste tijd ernstige tekortkomingen bij het kolchozwerk aan het licht. Het bleek dat de arbeid in de kolchozen nog slecht was georganiseerd, dat de arbeidsdiscipline zwak was. In vele kolchozen werden de inkomsten niet volgens de arbeidsdagen, maar volgens het aantal consumenten verdeeld. Dikwijls kwam het zo uit, dat een luiard meer graan ontving dan een zorgzame, eerlijke kolchoznik. Tengevolge van deze tekortkomingen van de kolchozleiding, verminderde de belangstelling van de kolchozboeren voor het werk, velen bleven weg van het werk, zelfs in de drukste tijd, op een deel van de kolchozvelden werd de oogst niet binnengehaald, voordat de sneeuw begon te vallen en het binnenhalen van de oogst zelf geschiedde onachtzaam en leverde grote verliezen aan graan op. Het gebrek aan verantwoordelijkheid voor de machines en de paarden, het ontbreken van persoonlijke verantwoordelijkheid voor het werk, verzwakten de kolchozen, ver minderden hun inkomsten.

Bijzonder slecht was het in die gebieden, waar het aan de gewezen koelakken en hun handlangers gelukt was in de kolchozen te sluipen en daar de een of andere functie te krijgen. Niet zelden verhuisden de onteigende koelakken naar een ander district, waar men hen niet kende en drongen zij daar in een kolchoz binnen, teneinde te saboteren en schade aan te richten. Soms drongen koelakken, tengevolge van het ontbreken van waakzaamheid bij de functionarissen van partij en Sovjet, ook in de kolchozen van hun eigen district binnen. Het binnendringen in de kolchozen van gewezen koelakken werd door de omstandigheid in de hand gewerkt, dat zij hun tactiek in de strijd tegen de kolchozen volkomen hadden gewijzigd. Vroeger waren de koelakken openlijk tegen de kolchozen opgetreden, hadden zij op beestachtige wijze tegen de actieve leden van de kolchoz, tegen de voorhoede der kolchozboeren gestreden, hadden zij sluipmoorden op hen gepleegd, hun huizen en schuren in brand gestoken enz. Hierdoor wilden de koelakken de boerenmassa schrik aanjagen en verhinderen, dat zij tot de kolchozen toetraden. Thans, nu de openlijke strijd tegen de kolchozen schipbreuk had geleden, hadden zij hun tactiek gewijzigd. Zij schoten al niet meer met hun "obrezhen"^[iii], maar deden zich voor als stille, rustige, bedaarde mensen, die geheel en al aan de zijde van de Sovjets stonden. Nadat zij in de kolchozen waren gedrongen, brachten zij hun op geniepige wijze schade toe. Overal trachtten zij de kolchozen van binnenuit tot ontbinding te brengen, de arbeidsdiscipline in de kolchozen te ondermijnen, de berekening van de oogst en van de arbeid in de war te brengen. De koelakken speculeerden op de vernietiging van de paarden in de kolchozen en wisten vele paarden te gronde te richten. Zij besmetten de paarden willens en wetens met kwade droes, schurft en andere ziekten, lieten ze zonder enige verzorging enz. De koelakken bedierven tractoren en machines.

Het was aan de koelakken gelukt de kolchozboeren te bedriegen en straffeloos sabotage te plegen, omdat de kolchozen nog zwak en onervaren waren en de kolchozkaders nog niet op volle kracht waren.

Teneinde aan de sabotage van de koelakken in de kolchozen een einde te maken en de kolchozen sneller te versterken, was het nodig, om de kolchozen snel en ernstig met mensen, raadgevingen en leiding te helpen.

Deze hulp verleende de bolsjewistische partij aan de kolchozen. In Januari 1933 nam het Centraal-Comité van de partij het besluit over de organisatie van politieke afdelingen bij de machine- en tractorenstations, die de kolchozen bedienden. Er werden 11.000 partijfunctionarissen naar het platteland gestuurd, om in de politieke afdelingen te werken en de kolchozen hulp te verlenen.

Dat was een belangrijke hulp.

In twee jaren tijd (1933 en 1934) slaagden de politieke afdelingen van de M.T.S. er in, een groot werk te verrichten tot het opheffen van de tekortkomingen in het werk van de

kolchozen, tot het opkweken van actieve werkers voor de kolchozen, tot hun versterking, tot het reinigen van de kolchozen van vijandelijke saboterende koelakkenelementen.

De politieke afdelingen vervulden met ere de hun opgedragen taak: zij versterkten de kolchozen in organisatorisch en economisch opzicht, kweekten nieuwe kolchozkaders op, ordenden de bedrijfsleiding van de kolchozen en brachten de massa's in de collectieve bedrijven politiek op hoger peil.

Een geweldige betekenis voor het verheffen van de activiteit van de massa's der kolchozboeren tot de strijd voor de versterking van de kolchozen hadden het Iste Congres van de kolchozniki-stootarbeiders van de Sovjet-Unie (Februari 1933) en de redevoering van kam. Stalin op dit congres.

De oude, vóór de kolchozen op het platteland bestaande orde vergelijkende met de nieuwe, de kolchozorde, zeide kam. Stalin:

"Onder de oude orde werkten de boeren ieder op zich zelf, op de oude manier, zoals hun voorvaders hadden gedaan en met de oude werktuigen, werkten zij voor de landheren en de kapitalisten, de koelakken en de speculanten, werkten zij, terwijl zij zelf een hongerbestaan hadden, om anderen te verrijken. Onder de nieuwe orde, de kolchozorde werken de boeren gemeenschappelijk, artelsgewijze, met behulp van nieuwe werktuigen - tractoren en land bouwmaschinen, werken zij voor zich zelf en voor hun kolchozen, leven zij zonder kapitalisten en landheren, zonder koelakken en speculanten, werken zij, teneinde van dag tot dag hun materiële en culturele toestand te verbeteren". (J.W. Stalin, "Beginselen van het Leninisme", blz. 753).

Kam. Stalin toonde in zijn redevoering aan, wat de kolchozboeren in werkelijkheid hadden bereikt, nadat zij de weg van de kolchozen betreden hadden. De bolsjewistische partij had de miljoenen arme boeren geholpen in de kolchozen te treden en zich van de schuldnechtschap bij de koelakken te bevrijden. Nadat de miljoenen arme boeren, die vroeger een hongerbestaan hadden, in de kolchozen waren getreden en daar de beste productiewerktuigen in gebruik hadden genomen, hadden zij zich in de kolchozen tot het peil van middelboeren verheven en werden zij mensen met een verzekerd bestaan.

Dat was de eerste stap, de eerste verovering op de weg van de opbouw der collectieve bedrijven.

De tweede stap, zeide kam. Stalin, zal hierin bestaan, om de kolchozboeren, zowel de vroegere arme boeren als de vroegere middelboeren - nog hoger te verheffen, alle kolchozboeren welvarend en alle kolchozen bolsjewistisch te maken.

"Opdat de kolchozniki welgesteld zullen worden, zeide kam. Stalin, daarvoor is thans slechts dit éne nodig eerlijk in de kolchoz werken, de tractoren en machines op de juiste

wijze gebruiken, het werkvee op de juiste wijze gebruiken, de grond op de juiste wijze bewerken en de kolchozeigendom behoeden" (terzelfder plaatse, blz. 760).

De redevoering van kam. Stalin zette zich stevig vast in het bewustzijn van miljoenen kolchozboeren en werd tot het praktische strijdprogramma van de kolchozen.

Aan het einde van 1934 waren de kolchozen een stabiele, onoverwinnelijke kracht geworden. Zij verenigden in die tijd reeds ongeveer drie vierden van alle boerenbedrijven in de gehele U.S.S.R. met ongeveer 90 percent van het gehele zaaioppervlak. In het jaar 1934 werkten er in de landbouw van de U.S.S.R. reeds 281.000 tractoren en 32.000 combines. De voorjaarsuitzaai van 1934 werd 15-20 dagen eerder volbracht dan in 1933 en 30-40 dagen eerder dan in 1932 en het graaninzamelingsplan werd 3 maanden eerder vervuld dan in 1932. Zo hadden de kolchozen zich in twee jaren versterkt als gevolg van de ontzaglijke hulp, die de partij en de arbeiders en boerenstaat hun had verleend.

De duurzame overwinning van de kolchozorde en de opbloei van de landbouw, die daarmee in verband stond, gaven de Sovjetmacht de mogelijkheid om het kaartsysteem voor brood en andere producten af te schaffen en de vrije handel in levensmiddelen in te voeren.

Aangezien de politieke afdelingen bij de M.T.S., die als tijdelijke politieke organen waren gevormd, hun taak hadden vervuld nam het Centraal-Comité het besluit de politieke afdelingen bij de M.T.S. in gewone partijorganen om te zetten, door de politieke afdelingen met de bestaande rayoncomité's van de partij samen te smelten.

Al deze successen, zowel op het gebied van de landbouw als van de industrie waren behaald, dank zij de succesvolle vervulling van het Vijfjarenplan.

Het werd aan het begin van 1933 duidelijk, dat het eerste Vijfjarenplan reeds vervuld was, vervuld was vóór de termijn en wel in de loop van vier jaar en drie maanden. Dit was een grootse, wereldhistorische overwinning van de arbeidersklasse en de boeren van de U.S.S.R.

In zijn referaat op het Januariplenium van het Centraal Comité en de Centrale Controle Commissie van de partij in 1933, maakte kam. Stalin de resultaten van het eerste Vijfjarenplan op. Zoals uit het referaat bleek, hadden de partij en de Sovjet macht in de afgelopen periode, de periode van de vervulling van het eerste Vijfjarenplan, de volgende fundamentele resultaten bereikt.

a) De U.S.S.R. was van een agrarisch land tot een industrieland geworden, want het aandeel van de industrie in de totale productie van de volkshuishouding was tot 70 procent gestegen.

- b) Het socialistische economische systeem had de kapitalistische elementen op het gebied van de industrie geliquideerd en was het enige economische systeem in de industrie geworden.
- c) Het socialistische economische systeem had in de landbouw het koelakkendom als klasse geliquideerd en was tot de heersende kracht in de landbouw geworden.
- d) De kolchozorde had de ellende, de armoede op het platteland opgeheven, tientallen miljoenen arme boeren hadden zich tot een toestand van een verzekerd bestaan verheven.
- e) Het socialistische systeem in de industrie had de werkloosheid vernietigd, de 8-urige werkdag in een aantal productietakken gehandhaafd, was in de overweldigende meerderheid van de ondernemingen tot de 7-urige werkdag overgegaan en had de 6-urige werkdag in de voor de gezondheid schadelijke bedrijven ingevoerd.
- f) De overwinning van het socialisme op alle gebieden van de volkshuishouding had de uitbuiting van de ene mens door de andere vernietigd.

De betekenis van deze door het eerste Vijfjarenplan behaalde successen bestond in de eerste plaats hierin, dat zij de arbeiders en de boeren definitief van het juk van de uitbuiting hadden bevrijd en de weg hadden geopend voor alle werkers van de U.S.S.R. om zich een welgesteld leven volgens de eisen van de cultuur te verzekeren.

In Januari 1934 kwam het XVIIe Partijcongres bijeen. Op het Congres waren 1225 afgevaardigden met beslissende stem en 736 met raadgevende stem aanwezig, die 1.874.488 partijleden en 935.298 kandidaten vertegenwoordigden.

Het Congres maakte de slotsom op van het werk van de partij in de afgelopen periode, het wees de beslissende successen van het socialisme aan in alle takken van de huishouding en van de cultuur en stelde vast, dat de generale lijn van de partij over de gehele linie de overwinning had behaald.

Het XVIIe Partijcongres heeft zijn plaats in de geschiedenis gekregen als het "Congres van de Overwinnaars".

In zijn verslag maakte kam. Stalin gewag van de radicale veranderingen, die er in de verslagperiode in de U.S.S.R. hadden plaats gehad.

"De U.S.S.R. heeft in deze periode een volkomen andere gedaante aangenomen en de trekken van achterlijkheid en middeleeuwsheid van zich afgeschud. Zij werd van een agrarisch tot een industrieel land. Zij werd van een land van het kleine individuele landbouwbedrijf tot het land van het gecollectiviseerde, grote gemechaniseerde landbouwbedrijf. Zij werd van een achterlijk, analfabetisch en niet-cultureel land - of

juister, zij is bezig te worden, tot een alfabetisch en cultureel land, dat overdekt is met een omvangrijk net van hoge, middelbare en lagere scholen, die in de talen van de nationaliteiten van de U.S.S.R. onderricht geven". (Terzelfder plaatse, blz. 788.)

De socialistische industrie vormde in die tijd reeds 99 procent van de gehele industrie van het land. De socialistische landbouw - de kolchozen en de sovchozen besloegen ongeveer 90 procent van het gehele zaaioppervlak van het land. Wat betreft de warenomzet, de kapitalistische elementen waren volkomen uit de handel verdrongen.

Bij de invoering van de nieuwe economische politiek had Lenin gezegd, dat er in ons land elementen van vijf maatschappelijk-economische formaties aanwezig waren. De eerste formatie was het patriarchale bedrijf, dat in aanzienlijke mate op productie voor de eigen behoefte berustte, d.w.z. een bedrijf dat bijna geen handel voerde. De tweede formatie was de kleine warenproductie van de meerderheid der boerenbedrijven, die zich met de verkoop van landbouwproducten bezig hielden, en van de handwerkers. Deze economische formatie omvatte in de eerste jaren van de N.E.P. de meerderheid van de bevolking. De derde formatie was het particuliere kapitalisme, dat in het begin van de N.E.P. begon op te leven. De vierde formatie was het staatskapitalisme, in hoofdzaak de concessies, die geen ontwikkeling van enige betekenis hadden verkregen. De vijfde formatie was het socialisme, de socialistische industrie, die toen nog zwak was, de sovchozen en de kolchozen, die in het begin van de N.E.P. een uiterst geringe plaats in de volkshuishouding innamen, de staatshandel en de coöperatie, die in het begin van de N.E.P. eveneens zwak waren. Lenin wees er op, dat onder al deze formaties de socialistische de sterkste moest worden.

De nieuwe economische politiek was berekend op de volledige overwinning van de socialistische bedrijfsvormen.

En dit doel was in de tijd van het XVIIe Partijcongres reeds bereikt.

"Wij kunnen thans zeggen, zeide kam. Stalin hieromtrent, dat de eerste, de derde en de vierde maatschappelijk-economische formaties al niet meer bestaan, dat de tweede maatschappelijk-economische formatie tot de tweede rang is teruggedrongen en dat de vijfde maatschappelijk-economische formatie, de socialistische, de onbeperkt heersende en de enige leidende kracht in de gehele volkshuishouding is". (Terzelfder plaatse, blz. 791.)

De vraagstukken van de ideologisch-politieke leiding namen in het referaat van kam. Stalin een belangrijke plaats in. Hij waarschuwde de partij, dat hoewel de vijanden van de partij, de opportunisten van alle schakeringen, de dragers van de nationale afwijking van allerlei kleur, verslagen waren, de resten van hun ideologie toch nog altijd in de hoofden van bepaalde partijleden leefden en niet zelden van zich lieten horen. De overblijfselen van het kapitalisme in de economie en vooral in het bewustzijn van de mensen, vormen een gunstige bodem voor het opleven van de ideologie der verslagen

antileninistische groepen. Het bewustzijn van de mensen blijft in zijn ontwikkeling bij hun economische toestand ten achter. Daarom blijven de overblijfselen van de burgerlijke opvattingen in de hoofden van de mensen bestaan en zullen zij nog blijven bestaan, hoewel het kapitalisme in de economie reeds geliquideerd is. Hierbij moet men het feit in aanmerking nemen, dat de kapitalistische omsingeling, tegenover welke wij ons kruit droog moeten houden, deze overblijfselen poogt te doen opleven en te ondersteunen.

Kam. Stalin bleef o.a. staan bij de overblijfselen van het kapitalisme in het bewustzijn van de mensen, op het gebied van het nationale vraagstuk, waar zij een bijzondere levenskracht aan de dag leggen. De partij der bolsjewiki streed aan twee fronten, zowel tegen de afwijking naar het Groetrussische chauvinisme als tegen de afwijking naar het plaatselijke nationalisme. In een reeks van republieken, (de Oekraïne, Wit-Rusland e.a.) hadden de partijorganisaties hun strijd tegen het plaatselijke nationalisme laten verzwakken, hadden zij het de mogelijkheid gegeven zich zover uit te breiden, dat het zich met de vijandelijke krachten, met de interventionisten had aaneengesloten en tot een gevaar voor de staat was geworden. Bij antwoord op de vraag welke afwijking op het gebied van het nationale vraagstuk het hoofdgevaar was, zeide Stalin:

"Het hoofdgevaar is die afwijking, waartegen men opgehouden heeft te strijden en die men dus de gelegenheid heeft gegeven, zich tot een de staat bedreigend gevaar uit te breiden". (Terzelfder plaatse, blz. 835).

Kam. Stalin riep de partij op, het ideologisch-politieke werk te versterken, systematisch, de ideologie en de resten van de ideologie der vijandelijke klassen en der aan het Leninisme vijandige stromingen te ontmaskeren.

Kam. Stalin wees er verder in zijn referaat op, dat het nemen van juiste besluiten op zichzelf, de goede uitslag nog niet verzekert. Om de goede uitslag te verzekeren, moet men de mensen op de juiste plaats brengen, die in staat zijn om de besluiten van de leidende organen uit te voeren en de controle van de uitvoering van deze besluiten organiseren. Zonder deze organisatorische maatregelen loopt men de kans, dat de besluiten, papieren besluiten blijven, die los van het leven staan. Hier beriep Kam. Stalin zich op de bekende stelling van Lenin, dat het belangrijkste in het organisatorische werk het uitkiezen van de

mensen en de controle op de uitvoering is. Hierbij legde Kam. Stalin er de nadruk op, dat de afstand, die er ligt tussen de genomen besluiten en de georganiseerde arbeid om deze besluiten uit te voeren, om hun uitvoering te controleren, het voornaamste euvel in ons praktisch werk is.

Ter verbetering van de controle van de uitvoering van de besluiten van de partij en de regering vormde het XVIIe partijcongres, in plaats van de C.K.K.-R.K.I.[\[iv\]](#), die er sinds het XIIe Partijcongres reeds in geslaagd was haar taak te vervullen, de Commissie van

Partij-Controle bij het Centraal-Comité van de K.P.S.U.(b) en de Commissie van Sovjet-Controle bij de Raad van Volkscommissarissen van de U.S.S.R.

Kam. Stalin formuleerde de organisatorische taak van de partij in de nieuwe étappe aldus:

- 1) Ons werk op organisatiegebied op gelijke hoogte brengen met de eisen van de politieke lijn van de partij;
- 2) De organisatorische leiding tot het peil van de politieke leiding verheffen;
- 3) Er naar streven, dat de organisatorische leiding ten volle de verwezenlijking van de politieke leuzen en besluiten van de partij waarborgt.

Toen kam. Stalin zijn referaat eindigde, waarschuwde hij er voor, dat hoewel de successen van het socialisme groot zijn en zij een gewettigd gevoel van trots opwekken, men zich toch niet door de behaalde successen mocht laten meeslepen, dat men niet "hoogmoedig" mocht worden en zich niet in slaap laten sussen.

".....Wij moeten de partij niet in slaap wiegen, maar haar waakzaamheid verscherpen, haar niet in slaap sussen, maar haar strijdvaardig houden, haar niet ontwapenen, maar bewapenen, haar niet demobiliseren, maar haar in de toestand van mobilisatie voor de verwezenlijking van het tweede Vijfjarenplan houden" - zeide kam. Stalin. (Terzelfder plaatse, blz. 848.)

Op het XVIIe Congres hielden Molotow en Koeibysjew een referaat over het tweede Vijfjarenplan van de ontwikkeling der volkshuishouding. De taak van het tweede Vijfjarenplan was nog grootser dan die van het eerste. Aan het einde van het tweede Vijfjarenplan, in 1937, moest de productie van de industrie het peil van voor de oorlog ongeveer 8-maal overtreffen. De omvang van het bedrag voor nieuwe bouwwerken werd voor het tweede Vijfjarenplan vastgesteld op 133 miljard roebel tegen iets meer dan 64 miljard tijdens het eerste Vijfjarenplan. Dit geweldige bedrag verzekerde de volledige technische reconstructie van alle takken der volkshuishouding.

Het tweede Vijfjarenplan voltooide in hoofdzaak de mechanisatie van de landbouw. Het aantal paardenkrachten, de macht van de tractoren moest verhoogd worden van twee en een kwart miljoen in 1932 tot meer dan acht miljoen in 1937. Het plan werd gemaakt, op ruime schaal landbouwkundige maatregelen, (zoals vruchtwisseling, uitzaai van prima zaaigoed, braakploegen enz.) in te voeren.

Geweldige werken waren ontworpen tot technische reconstructie van het transport- en het verbindingswezen.

Er werd een omvangrijk program vastgesteld voor de verdere verhoging van het materiële en culturele peil van de arbeiders en de boeren.

Het XVIIe Congres schonk grote aandacht aan de organisatorische vraagstukken en nam na het referaat van kam. Kaganowitsj een speciaal besluit inzake de partij- en de Sovjetopbouw. Het organisatorische vraagstuk werd van nog groter belang, nu de generale lijn van de partij had overwonnen, nu de politiek van de partij door het leven, door de ervaring van miljoenen arbeiders en boeren op de proef was gesteld. De nieuwe gecompliceerde taak van het tweede Vijfjarenplan eiste de verbetering in kwaliteit van het werk op elk gebied.

"De fundamentele taak van het tweede Vijfjarenplan - de definitieve liquidatie van de kapitalistische elementen, het te boven komen van de overblijfselen van het kapitalisme in de economie en in het bewustzijn van de mensen, het voltooien van de reconstructie van de gehele volkshuishouding op de nieuwste technische grondslag, het zich eigen maken van de nieuwe techniek en van de nieuwe bedrijven, de mechanisatie van de landbouw en het verheffen van zijn productiviteit - dat alles stelt in volle scherpte het vraagstuk *van de verbetering van de kwaliteit van het werk op elk gebied, in de eerste plaats van de kwaliteit van de organisatorisch-praktische leiding*" - zo werd er in de besluiten van het Congres inzake de organisatorische vraagstukken gezegd. (De K.P.S.U.(b) in resoluties, Deel II, blz. 591).

Er werden op het XVIIe Congres nieuwe partijstatuten aangenomen, die zich van de oude vooral onderscheidden, doordat er aan de statuten een inleidend gedeelte werd toegevoegd. Hierin wordt een korte definitie gegeven van de communistische partij, een definitie van haar betekenis voor de strijd van het proletariaat en haar plaats in het systeem van de organen van de proletarische dictatuur. De nieuwe statuten sommen nauwkeurig de plichten van een lid van de partij op. Er zijn in de statuten strengere regels voor het opnemen van leden in de partij en een paragraaf over de groepen van sympathiserenden opgenomen. In de statuten is het vraagstuk van de organisatorische bouw van de partij meer nauwkeurig uitgewerkt, de paragrafen over de vroegere cellen van de partij, de primaire organisaties, zoals zij sinds het XVIIe Partijcongres werden genoemd, zijn nieuw geformuleerd. Nieuw geformuleerd zijn in de nieuwe statuten eveneens de paragrafen over de interne partijdemocratie en de partijdiscipline.

4. - Ontaarding van de Boecharinisten tot politiek-dubbelhartige elementen. Ontaarding van de Trotskistische dubbelhartige elementen tot een witgardistische bende moordenaars en spionnen. Misdadige moord op S.M. Kirow. Maatregelen van de partij tot verhoogde waakzaamheid van de bolsjewiki.

De overwinningen van het socialisme in ons land verheugden niet alleen de partij, niet alleen de arbeiders en de kolchozboeren. Zij verheugden eveneens ons gehele Sovjetintellect, alle eerlijke burgers van de U.S.S.R.

Zij verheugden echter niet de resten van de verslagen uitbuitersklassen, doch verbitterden hen steeds meer. Zij brachten de handlangers van de verslagen klassen, de treurige resten van de Boecharinisten en de Trotskisten tot razernij.

Deze heren beoordeelden de veroveringen van de arbeiders en de kolchozboeren niet uit het oogpunt van de belangen van het volk, dat ieder van deze veroveringen toejuichte, maar uit het oogpunt van de belangen van hun armzalige, los van het leven staande en door en door voze fractiegroep. Daar de successen van het socialisme in ons land de overwinning van de politiek van de partij en het definitieve bankroet van de politiek van deze heren betekenden, begonnen zij zich, in plaats van de klaarblijkelijke feiten te erkennen en zich bij de gemeenschappelijke zaak aan te sluiten, wegens hun eigen tegenslagen, wegens hun eigen bankroet, op de partij en op het volk te wreken, begonnen zij de zaak van de arbeiders en de kolchozboeren schade te berokkenen en te saboteren, ontploffingen in de mijnen te veroorzaken, brand te stichten in de bedrijven, sabotage te plegen in de kolchozen en de sovchozen, teneinde de successen van de arbeiders en de kolchozboeren te niet te doen en onder het volk ontevredenheid over de Sovjetmacht te verwekken. En om hun eigen jammerlijke groep daarbij voor ontmaskering en verplettering te behoeden, deden zij zich voor als aan de partij toegewijde mensen, begonnen zij zich steeds dienstvaardiger tegenover de partij te tonen, haar met loftuitingen te overladen, voor de partij op hun buik te kruipen, terwijl zij in werkelijkheid hun voor het oog verborgen ondermijningswerk tegen de arbeiders en boeren voortzetten.

Op het XVIIe Congres traden Boecharin, Rykow en Tomski met van berouw overvloeiende redevoeringen op, zij prezen de partij, verhieven haar veroveringen tot in de hemel. Maar het Congres voelde, dat hun redevoeringen de stempel van onoprechtheid en dubbelhartigheid droegen, want de partij eist van haar leden geen loftuitingen en lofzangen op haar successen, maar eerlijk werk aan het front van het socialisme, waarvan echter reeds lang bij de Boecharinisten niets te bespeuren viel. De partij zag dat deze heren zich in werkelijkheid in hun vals klinkende redevoeringen tot hun medestanders buiten het Congres richtten, hun dubbelhartigheid leerden en hen opriepen om de wapens niet neer te leggen.

Op het XVIIe Congres traden ook de Trotskisten Zinowjew en Kamenjew op, die zichzelf bovenmate voor hun fouten geselden en de partij - eveneens bovenmate - voor haar overwinningen prezen. Maar het Congres moest wel zien, dat zowel de walgingwekkende zelfkastijding als de zoetelijke, weezinwekkende loftuitingen op de partij de keerzijde vormden van het onzuivere en ongeruste geweten van deze heren. De partij wist echter nog niet en kon niet vermoeden, dat deze heren, toen zij op het Congres met hun zoetelijke redevoeringen optraden, tegelijkertijd de misdadige moord op S.M. Kirow voorbereidden.

Op 1 December 1934 werd in Leningrad in het Smolny S.M. Kirow door een revolvershot laaghartig vermoord.

De op de plaats van de misdaad aangehouden moordenaar bleek lid te zijn van een contrarevolutionaire, illegale groep, die door leden van de Sovjetvijandige Zinowjewistische groep in Leningrad was georganiseerd.

De moord op S.M. Kirow, de lieveling van de partij, de lieveling van de arbeidersklasse, verwekte een geweldige woede en de diepste smart bij de werkers van ons land.

Het gerechtelijk onderzoek stelde vast, dat er in de jaren 1933-1934 in Leningrad uit vroegere leden van de Zinowjewistische oppositie een illegale, contrarevolutionaire terroristische groep was opgericht met het zogenaamde "Leningradse centrum" aan het hoofd. Deze groep had zich het vermoorden van de leiders der communistische partij ten doel gesteld. Als het eerste slachtoffer was S.M. Kirow aangewezen. Er bleek uit de getuigenissen van de deelnemers aan deze contrarevolutionaire groep, dat zij in verbinding stonden met vertegenwoordigers van kapitalistische staten en van hen geld hadden ontvangen.

De ontmaskerde leden van deze organisatie werden door het Militaire College van het Hoge Gerechtshof van de U.S.S.R. tot de hoogste strafmaat, de dood door de kogel veroordeeld.

Spoedig werd het bestaan van een illegaal contrarevolutionair "Moskous centrum" vastgesteld. Het onderzoek en het gerecht brachten de gemene rol aan het licht, die Zinowjew, Kamenjew, Jewdokimow en de andere leiders van deze organisatie hadden gespeeld bij het aankweken van terroristische stemmingen onder hun geestverwanten en bij de voorbereiding van de moorden op de leden van het Centraal-Comité en van de Sovjetregering.

De dubbelhartigheid en de gemeenheid van deze lieden gingen zo ver, dat Zinowjew, een van de organisators en aanstichters van de moord op S.M. Kirow, die de moordenaar had aangezet om deze misdaad zo spoedig mogelijk te plegen, een van lofuitingen overvloeiende levensschets van de vermoorde Kirow schreef en de opneming daarvan in de pers verlangde.

De Zinowjewisten, die zich voor het gerecht als berouwhebbenden voordeden, bleven ook op dat ogenblik veinzen. Zij verheimelijkten hun verbinding met Trotski. Zij verheimelijkten dat zij zich tezamen met de Trotskisten aan de fascistische spionagediensten hadden verkocht, zij verheimelijkten hun werkzaamheid als spionnen en saboteurs. De Zinowjewisten verborgen voor het gerecht hun verbinding met de Boecharinisten, het bestaan van de verenigde Trotskistisch-Boecharinistische bende van huurlingen van het fascisme.

De moord op kam. Kirow was, zoals later bleek, door deze verenigde Trotskistisch-Boecharinistische bende gepleegd. Reeds toen, in 1935, werd het duidelijk dat de Zinowjewgroep een gemaskeerde witgardistische organisatie is, die het volkomen verdient, dat men haar leden als witgardisten behandelt.

Een jaar later werd het bekend, dat de ware, rechtstreekse en werkelijke organisators van de moord op Kirow en de organisators van voorbereidende stappen tot het

vermoorden van de andere leden van het Centraal-Comité, Trotski, Zinowjew, Kamenjew en hun medeplichtigen waren. Zinowjew, Kamenjew, Bakajew, Jewdokimow, Pikel, I. N. Smirnow, Mratsjkofski, Ter-Waganhjan, Reinhold en anderen werden aan het gerecht overgeleverd. De op heterdaad betrapte misdadigers moesten in het openbaar voor het gerecht erkennen, dat zij niet alleen de moord op Kirow hadden georganiseerd, maar ook de moord op alle, overige leiders van de partij en van de regering hadden voorbereid. Het gerechtelijk onderzoek stelde verder vast, dat deze misdadigers de weg van het organiseren van diversie-daden, de weg van de spionage hadden betreden. Op het proces, dat in 1936 in Moskou plaats had, werden de monsterachtige zedelijke en politieke val, de minderwaardigste laaghartigheid en het gemeenste verraad van deze lieden, die zich achter geveinsde verklaringen over hun toewijding aan de partij hadden verscholen, blootgelegd.

De voornaamste inspirator en organisator van heel deze bende van moordenaars en spionnen was de judas Trotski. De helpers van Trotski en uitvoerders van zijn contrarevolutionaire aanwijzingen waren Zinowjew, Kamenjew en hun Trotskistisch uitvaagsel. Zij bereidden de nederlaag van de U.S.S.R. voor, in het geval de imperialisten haar zouden overvallen, zij waren défaitisten geworden met betrekking tot de arbeiders en boerenstaat, zij waren verachtelijke dienstknechten en agenten van de Duits-Japanse fascistten geworden.

De voornaamste les, die de partijorganisaties na het plaats hebben van de processen inzake de misdadige moord op S.M. Kirow moesten trekken, bestond hierin, hun eigen politieke blindheid te overwinnen, hun politieke zorgeloosheid te overwinnen en hun waakzaamheid, de waakzaamheid van alle leden van de partij te verhogen.

In zijn brief aan de partijgenoten, uitgegeven in verband met de misdadige moord op S. M. Kirow, wees het CentraalComité van de partij er op:

a.) "Men moet een einde maken aan de opportunistische gemoedsrust, die van de foutieve veronderstelling uitgaat, dat naar gelang van de groei van onze krachten de vijand als het ware voortdurend makker en onschadelijker zou worden. Zulk een veronderstelling is in de grond onjuist. Zij is een oprisping van de rechtse afwijking, die aan de ganse wereld verzekerde dat de vijanden in alle stilte het socialisme zullen binnenkruipen, dat zij per slot van rekening echte socialistten zullen worden. Het is niet de taak van de bolsjewiki om op hun lauweren te rusten en rond te lummelen. Wij hebben geen gemoedsrust, maar waakzaamheid nodig, echte bolsjewistische revolutionaire waakzaamheid. Wij moeten er aan denken, dat hoe hopelozter de toestand van de vijanden is, des te bereidwilliger zij naar het "uiterste middel" zullen grijpen, als het enige middel van hen, die in hun strijd tegen de Sovjetmacht tot de ondergang zijn gedoemd; Men moet hieraan denken en waakzaam zijn.

b.) Men moet het onderricht in de geschiedenis van de partij aan de partijleden op de vereiste hoogte brengen, evenals de studie van alle mogelijke partijvijandige

groeperingen in de geschiedenis van onze partij, van hun strijdmethoden tegen de partijen, hun tactiek en des te meer nog - de studie van de tactiek en de strijdmethoden van onze partij tegen de arbeidsvijandige groeperingen, de tactiek en de methoden, die onze partij de mogelijkheid hebben gegeven, om deze groeperingen te overwinnen en volkomen te verslaan. Het is nodig dat de partijleden niet alleen weten, hoe de partij tegen de cadetten, de sociaalrevolutionairen, de mensjewiki, de anarchisten, enz., gestreden en hen overwonnen heeft, maar ook hoe de partij de Trotskisten, de "democratische centralisten", de "arbeidersoppositie", de Zinowjewisten, de aanhangers van de rechtse afwijking, de rechts "linkse" misbaksels, enz., bestreden en overwonnen heeft. Men mag niet vergeten, dat de kennis en het begrip van de geschiedenis van onze partij een uiterst belangrijk middel is om de revolutionaire waakzaamheid van de partijleden ten volle te verzekeren".

Van geweldig belang was in deze periode de reiniging van de partij van binnengeslopen, aan haar vreemde elementen, die in 1933 was begonnen en in het bijzonder de zorgvuldige controle van de partijdocumenten en de inwisseling van de oude, partijdocumenten tegen nieuwe, die na de misdadige moord op S.M. Kirow werden ondernomen.

Voor de controle van de partijdocumenten heersten er in vele partijorganisaties willekeur en zorgeloosheid ten aanzien van de partijboekjes. In een reeks van plaatselijke partijorganisaties werd een volkomen onduldbare *chaos bij de registratie van de communisten* aan het licht gebracht, die de vijanden voor hun lage doeleinden uitbuiten, door partijboekjes als een scherm voor spionage, sabotage enz. te gebruiken. Vele leiders van de partijorganisaties waren de opneming in de partij en het verstrekken van partijboekjes aan ondergeschikte personen van de derde rang gaan toevertrouwen en dikwijls aan partijleden die, in geen enkel opzicht waren getoetst.

Het Centraal-Comité van de partij schreef in een speciale brief van, 13 Mei 1935 aan alle partijorganisaties inzake de registratie, het uitreiken en bewaren van de partijboekjes voor, om in alle organisaties de partijdocumenten zorgvuldig te verifiëren, om "bolsjewistische orde in ons eigen partijhuis te brengen".

De controle van de partijdocumenten was, van groot politiek belang. In de resolutie van het plenum van het Centraal-Comité van de partij van 25 December 1935, aangenomen bij het referaat van de secretaris van het Centraal-Comité, kam. Jezjow, over de resultaten van de controle der partijdocumenten, werd gezegd, dat deze controle een organisatorisch-politieke maatregel van de grootste betekenis ter versterking van de gelederen van de K.P.S.U.(b) was geweest.

Nadat de controle en de inwisseling van de partijdocumenten was volbracht, werd de toetreding tot de partij weer opengesteld. Hierbij eiste het Centraal-Comité, dat de partij niet zou worden aangevuld door opneming in het groot, maar op de grondslag van een streng individuele opneming van "de werkelijk vooraanstaande, werkelijk aan de zaak van de arbeidersklasse toegewijde, beste mannen en vrouwen van ons land, in de eerste

plaats van arbeiders en eveneens van boeren en van werkende intellectuelen, die aan de verschillende sectoren van de strijd voor het socialisme beproefd zijn".

Bij het weer openstellen van de partij voor nieuwe leden, verplichtte het Centraal-Comité de partijorganisaties er aan te denken, dat ook in de toekomst vijandige elementen zullen pogen, in de rijen van de K.P.S.U.(b) binnen te dringen. Met het oog hierop:

"ligt de, taak van iedere partijorganisatie hierin besloten, om op elke mogelijke wijze de bolsjewistische waakzaamheid te verhogen, het vaandel van de Leninistische partij hoog te houden en de partij te beveiligen tegen het binnendringen van vreemde, vijandelijke en toevallige elementen in haar gelederen". (Besluit van het CentraalComité der K.P.S.U.(b) van 29 September 1936, "Prawda" Nr. 270, 1936).

Terwijl de bolsjewistische partij haar gelederen zuiverde en versterkte, de vijanden van de partij vernietigde en ongenadig tegen de verdraaiingen van de partijlijn streed, schaarde zij zich nog vaster om het Centraal-Comité van de partij, onder welks leiding de partij en het land van de Sovjets naar een nieuwe etappe overgingen, - naar het voltooien van de opbouw van de klassenloze socialistische maatschappij.

KORT SAMENGEVATTE GEVOLGTREKKINGEN.

In de jaren 1930-1934 vervulde de partij der bolsjewiki de moeilijkste historische taak van de proletarische revolutie na de verovering van de macht - het overbrengen van de miljoenen bedrijven van de kleine boereneigenaars op de weg van de kolchozen, op de weg van het socialisme.

De liquidatie van het koelakkendom als de talrijkste uitbuitersklasse en het brengen van de hoofdmassa van de boeren op de weg van de kolchozen, leidden tot de vernietiging van de laatste wortels van het kapitalisme in het land, tot het voltooien van de overwinning van het socialisme in de landbouw, tot de definitieve verankering van de Sovjetmacht op het platteland.

Nadat de kolchozen een reeks van moeilijkheden van organisatorische aard hadden overwonnen, consolideerden zij zich definitief en betraden zij de weg van het welgestelde leven.

Als resultaat van de vervulling van het eerste Vijfjarenplan was in ons land het onwankelbare fundament van de socialistische economie gebouwd in de vorm van een socialistische zware industrie van de eerste rang en de collectieve gemechaniseerde landbouw, was de werkloosheid opgeheven, de uitbuiting van de ene mens door de andere vernietigd en waren de voorwaarden geschapen voor de onafgebroken verbetering van de materiële en de culturele toestand van de werkers van ons vaderland. Deze reusachtige successen waren door de arbeidersklasse, de kolchozboeren en alle

werkers van ons land behaald, dank zij de stoutmoedige, revolutionaire en wijze politiek van de partij en de regering.

De kapitalistische omsingeling, die er naar streeft de macht van de U.S.S.R. te verzwakken en te ondermijnen, versterkt haar "werk" ter organisatie binnen de U.S.S.R. van benden moordenaars, saboteurs en spionnen. In het bijzonder nadat de fascistische Duitsland en Japan aan de macht gekomen zijn, wordt de tegenover de U.S.S.R. vijandige activiteit ván de kapitalistische omsingeling sterker. In de personen van de Trotskisten, de Zinowjewisten, verwierf het fascisme trouwe dienstknechten, die in naam van het herstel van het kapitalisme tot spionage, sabotage, terreur, en diversie-daden overgaan en voor de nederlaag van de U.S.S.R. werken.

De Sovjetmacht straft met vaste hand deze monsters in mensengedaante en rekt onbarmhartig met hen af, als met vijanden van het volk en verraders van het vaderland.

[i] Wraak voor de geleden nederlaag. (*Vert.*)

[ii] Specialisten – deskundigen, ingenieurs en technici (*Vert.*)

[iii] Obres - geweer met afgevijlde loop. (*Vert.*)

[iv] De Centrale Controle Commissie en de Arbeiders- en Boereninspectie –

HOOFDSTUK XII. : DE PARTIJ DER BOLSJEWIKI IN DE STRIJD VOOR HET VOLTOOIEN VAN DE OPBOUW VAN DE SOCIALISTISCHE MAATSCHAPPIJ EN DE INVOERING VAN DE NIEUWE GRONDWET. (1935-1937).

1. - Internationale toestand in de jaren 1935—1937. Tijdelijke verzachting van de economische crisis. Begin van de nieuwe economische crisis. Verovering van Abessinië door Italië. DuitsItaliaanse interventie in Spanje. Inval van Japan in Centraal-China. Begin van de tweede imperialistische oorlog.

De economische crisis, die in de kapitalistische landen in de tweede helft van 1929 was begonnen, duurde tot het eind van 1933. Daarna hield de achteruitgang van de industrie op, de crisis ging in stagnatie over en daarop begon de industrie een weinig op te leven, vertoonde er zich enige stijging. Maar dat was niet zulk een stijging, na welke er een opbloei van de industrie op een nieuwe, hogere basis intreedt. De kapitalistische wereldindustrie kon zich zelfs niet tot het peil van 1929 verheffen en had omstreeks het midden van 1937 eerst 95-96 procent van dit peil bereikt. En in de tweede helft van 1937 begon er reeds een nieuwe economische crisis, die in de eerste plaats de Verenigde Staten van Amerika aangreep. Tegen het einde van 1937 bereikte het aantal werklozen in de Verenigde Staten opnieuw de tien miljoen. Het aantal werklozen in Engeland begon snel toe te nemen.

De kapitalistische landen, die er nog niet in waren geslaagd, zich van de slagen van de economische crisis, die onlangs had gewoed, te herstellen, bevonden zich dus plotseling tegenover een nieuwe economische crisis.

Deze omstandigheid leidde er toe, dat de tegenstellingen tussen de imperialistische landen, evenals die tussen de bourgeoisie en het proletariaat, zich nog meer verscherpten. In verband hiermede werden de pogingen van de agressieve staten om in de economische crisis in het binnenland geleden verliezen op andere, zwak verdedigde landen te verhalen, steeds sterker. Hierbij sloot zich deze keer bij de twee bekende agressieve staten, Duitsland en Japan, een derde staat, Italië, aan. In 1935 viel het fascistische Italië Abessinië aan en bracht het land in slavernij. Het viel Abessinië aan, zonder dat het daartoe, uit het gezichtspunt van het "internationale recht" enigerlei reden of aanleiding had, het viel aan zonder oorlogsverklaring, als een struikrover, zoals dat nu bij de fascisten mode is geworden. Dat was niet alleen een slag tegen Abessinië. De slag was eveneens tegen Engeland gericht, tegen de zeewegen van Engeland van Europa naar India, naar Azië. De pogingen van Engeland om te verhinderen, dat Italië in Abessinië vaste voet verkreeg, leverden geen resultaten op. Om de vrije hand te verkrijgen trad Italië daarna uit de Volkenbond en begon zich met alle kracht te bewapenen.

Er was dus aan de kortste zeewegen van Europa naar Azië een nieuw knooppunt van de oorlog ontstaan.

Het fascistische Duitsland verscheurde door een eenzijdige handeling het vredesverdrag van Versailles en vatte het voornemen op, een plan ten uitvoer te leggen, om op gewelddadige wijze de grenzen van de Europese staten te herzien. De Duitse fascisten maakten er geen geheim van dat zij er naar streven, de naburige staten aan zich te onderwerpen of ten minste het door Duitsers bewoonde grondgebied van deze staten te veroveren. Dit plan behelst: eerst de verovering van Oostenrijk; daarna een slag tegen Tsjecho-Slowakije, dan wel een slag tegen Polen, waar ook een aaneengesloten gebied met een Duitse bevolking is, dat aan Duitsland grenst en daarna... daarna "zal men wel zien".

In de zomer van 1936 begon de militaire interventie van Duitsland en Italië tegen de Spaanse republiek. Onder het voorwendsel van ondersteuning van de Spaanse fascisten kregen Italië en Duitsland de mogelijkheid om in alle stilte hun troepen in het grondgebied van Spanje, in de rug van Frankrijk te brengen en hun oorlogsvloot in de Spaanse wateren, in het gebied van de Balearen en van Gibraltar in het Zuiden, in het gebied van de Atlantische Oceaan in het Westen, in het gebied van de golf van Biskaje in het Noorden. In het begin van 1938 overweldigden de Duitse fascisten Oostenrijk, drongen zij tot de middenloop van de Donau door en strekten zij zich tot Zuid-Europa uit, tot in de nabijheid van de Adriatische Zee.

Terwijl zij de interventie tegen Spanje tot ontwikkeling brachten, verzekerden de Duits-Italiaanse fascisten aan iedereen, dat zij strijd tegen de "Roden" in Spanje voerden en geen enkel ander doel nastreefden. Maar dat was een grove en botte camouflage, berekend op de domheid van onnozele mensen. In werkelijkheid brachten zij een slag aan Engeland en Frankrijk toe, want zij kwamen in het vaarwater van de zeewegen van Engeland en Frankrijk naar hun ontzaglijke koloniale bezittingen in Afrika en Azië.

Wat de overweldiging van Oostenrijk betreft, deze viel al op geen enkele wijze meer binnen het kader van de strijd tegen het verdrag van Versailles, binnen het kader van de bescherming van de "nationale" belangen van Duitsland, dat er naar streeft, zijn in verband met de eerste imperialistische oorlog verloren grondgebied terug te krijgen. Oostenrijk had niet tot Duitsland behoord, noch voor, noch na de oorlog. De gewelddadige vereniging van Oostenrijk met Duitsland betekent een grof-imperialistische overweldiging van vreemd grondgebied. Zij onthult ongetwijfeld het streven van het fascistische Duitsland om de heersende positie op het West-Europese vasteland in te nemen. Dat was een slag, in de eerste plaats gericht tegen de belangen van Frankrijk en van Engeland.

Zo ontstonden er in Zuid-Europa, in het gebied van Oostenrijk en de Adriatische Zee, zowel als in het uiterste Westen van Europa, in het gebied van Spanje en de wateren die het bespoelen, nieuwe knooppunten van de oorlog.

In 1937 nam de Japanse fascistische militaire kliek Peking in bezit, deed zij een inval in Centraal-China en bezette zij Sjanghai. De inval van de Japanse troepen in Centraal-

China geschiedde, evenals de inval in Mandsjoerije enige jaren tevoren, op zijn Japans, d.w.z. op roversmanier, door middel van schurkachtige chicanes over verschillende "plaatselijke incidenten", die de Japanners zelf hadden veroorzaakt, door middel van de feitelijke schending van alle mogelijke "internationale rechtsregels", verdragen, overeenkomsten, enz. De bezetting van Tientsin en Sjanghai gaf de sleutel van de handel met China, met zijn onmetelijke markt, in handen van Japan. Dit betekent, dat Japan, zolang het Sjanghai en Tientsin in handen houdt, op elk willekeurig tijdstip Engeland en de Verenigde Staten uit Midden-China kan werpen, waar deze staten kolossale beleggingen hebben.

Natuurlijk, de heldhaftige strijd van het Chinese volk en van zijn leger tegen de Japanse overweldigers, de ontzaglijke nationale opleving in China, de kolossale reserves aan mensen en grondgebied van China en tenslotte het feit, dat de Chinese nationale regering vastbesloten is, om de bevrijdingsstrijd van China tot het einde toe door te zetten, tot aan de volledige verdrijving van de veroveraars over de grenzen van China - dit alles getuigt er zonder enige twijfel van, dat de Japanse imperialisten in China geen toekomst hebben en geen toekomst kunnen hebben.

Maar het is eveneens waar, dat Japan voorlopig toch de sleutel van de handel met China in handen houdt en dat de Japanse oorlog tegen China in het wezen van de zaak een zeer ernstige slag tegen de belangen van Engeland en de Verenigde Staten is.

Op deze wijze vormde er zich dus aan de Stille Oceaan, in het gebied van China, nog een knooppunt van de oorlog.

Al deze feiten tonen aan, dat de tweede imperialistische oorlog in feite reeds is begonnen. Hij is in alle stilte, zonder oorlogsverklaring begonnen. De staten en de volken zijn als het ware ongemerkt in de baan van de tweede imperialistische oorlog gegleden. Drie agressieve staten, - de fascistische regerende kringen van Duitsland, Italië en Japan, zijn aan verschillende kanten van de wereld de oorlog begonnen. Er heerst oorlog op een geweldig uitgestrekt gebied, van Gibraltar tot Sjanghai. Het is al zo ver, dat de oorlog veel meer dan een half miljard mensen in zijn baan getrokken heeft. Hij wordt in laatste instantie gevoerd tegen de kapitalistische belangen van Engeland, Frankrijk en de Verenigde Staten, daar hij een nieuwe verdeling van de wereld en van de invloedssferen ten gunste van de agressieve staten, en wel ten koste van de zogenaamde democratische staten ten doel heeft.

Een kenmerk van de tweede imperialistische oorlog bestaat voorlopig hierin, dat de agressieve mogendheden hem voeren en tot ontplooiing brengen, terwijl de andere, de "democratische" mogendheden, tegen wie de oorlog eigenlijk is gericht, doen alsof de oorlog hen niet aangaat, hun handen in onschuld wassen, terugwijken, hun vredelievendheid loven, op de fascistische agressors schimpen en... hun posities bij stukjes en beetjes aan de aanvallers uitleveren, waarbij zij verzekeren, dat zij zich tot de tegenstand voorbereiden.

Deze oorlog heeft zoals men ziet, een tamelijk vreemd en eenzijdig karakter. Maar dat verhindert niet, dat hij een wrede en grove veroveringsoorlog is, die zich op de rug van de zwak beschermde volken van Abessinië, Spanje en China voltrekt.

Het zou onjuist zijn, dit eenzijdig karakter van de oorlog te verklaren door de militaire of economische zwakte van de "democratische" staten. De "democratische" staten zijn natuur sterker dan de fascistische staten. Het eenzijdig karakter van de zich ontwikkelende wereldoorlog is te verklaren door het ontbreken van een eenheidsfront van de "democratische" staten tegen de fascistische mogendheden. De zogenaamde "democratische" staten keuren natuurlijk de "excessen" van de fascistische staten niet goed en vrezen hun versterking. Maar zij vrezen nog meer de arbeidersbeweging in Europa en de nationale bevrijdingsbeweging in Azië en zijn van mening, dat het fascisme een "goed tegengif" tegen al deze "gevaarlijke" bewegingen is. Daarom beperken zich de regerende conservatieve kringen van Engeland tot een politiek van overreding van de uit de band gesprongen fascistische kopstukken "om de zaak niet tot het uiterste te laten komen" en geven zij hun tegelijkertijd te kennen, dat zij hun reactionaire politiek tegen de arbeiders en de nationale bevrijdingsbeweging "ten volle begrijpen" en er in hoofdzaak mede sympathiseren. De leidende kringen van Engeland voeren hier ongeveer dezelfde politiek als onder het tsarisme de Russische liberaal-monarchistische bourgeoisie die, hoewel zij de "excessen", van de tsaristische politiek vreesden, het volk toch nog meer vreesden en met het oog hierop overgingen tot de politiek, om de tsaar te overreden - bijgevolg tot de politiek van een overeenkomst met de tsaar tegen het volk. Zoals bekend is, heeft de liberaal-monarchistische bourgeoisie van Rusland voor deze tweeslachtige politiek duur moeten betalen. Men moet wel aannemen, dat de regerende kringen van Engeland en hun vrienden in Frankrijk en de Verenigde Staten eveneens hun historische vergelding zullen ontvangen.

Het spreekt vanzelf dat de U.S.S.R., toen zij deze wending in de internationale aangelegenheden zag, niet aan deze dreigende gebeurtenissen kon voorbijgaan. Iedere, zelfs een kleine oorlog, die door de aanvallers wordt begonnen, is een gevaar voor de vredelievende landen en de tweede imperialistische oorlog, die zo "ongemerkt" op de volken is toegesloten en meer dan een half miljard mensen heeft omvat, moet wel des te eerder een ernstig gevaar voor alle volken, en in de eerste plaats voor de U.S.S.R. zijn. Daarvan getuigt op welsprekende Wijze de aaneensluiting tot een "anticommunistisch blok" van Duitsland, Italië en Japan. Derhalve heeft ons land, terwijl het, zijn vredespolitiek voert, tegelijk daarmee de weerbaarheid van onze grenzen en de strijdbaarheid van het Rode Leger en de Rode Vloot verder versterkt. Aan het eind van 1934 werd de U.S.S.R. lid van de Volkenbond, daar zij wist dat de Volkenbond, ondanks zijn zwakte, toch als een tribune kon dienen om de aanvallers te ontmaskeren en als een zeker, zij het dan ook zwak instrument van de vrede, dat het uitbreken van de oorlog kan belemmeren. De U.S.S.R. was van mening, dat men in zulk een tijd zelfs zulk een zwakke internationale organisatie als de Volkenbond niet moet versmaden. In Mei 1935 werd het verdrag over de wederzijdse, hulp tegen een mogelijke aanval van de agressors tussen

Frankrijk en de U.S.S.R. gesloten. Tegelijkertijd werd er met Tsjecho-Slowakije een gelijksoortig verdrag gesloten. In Maart 1936 sloot de U.S.S.R. met de Mongoolse Volksrepubliek een verdrag over wederzijdse hulp. In Augustus 1937 werd het wederzijdse niet-aanvalsverdrag tussen de U.S.S.R. en de Chinese republiek gesloten.

2.- Verdere vooruitgang van de industrie en de landbouw in de U.S.S.R. De vervulling van het tweede Vijfjarenplan voor de tijd. Reconstructie van de landbouw en voltooiing van de collectivisatie. Betekenis van de kaders. De Stachanowbeweging. Stijging van de volkswelvaart - opbloei van de volkscultuur. De kracht van de Sovjetrevolutie.

Terwijl er in de kapitalistische landen drie jaar na de economische crisis van 1930-1933 een nieuwe economische crisis uitbrak, hield in de U.S.S.R. in deze gehele periode de vooruitgang van de industrie onafgebroken aan. Bereikte de kapitalistische wereldindustrie in haar geheel in het midden van 1937 nauwelijks 95-96 procent van het peil van 1929, om dan in de tweede helft van 1937 een nieuwe economische crisis binnen te treden, in de U.S.S.R. bereikte de industrie bij haar toenemende stijging aan het eind van het jaar 1937 428 procent van het peil van 1929 en was zij, vergeleken met het peil van voor de oorlog, meer dan zeven maal in omvang toegenomen.

Deze successen waren de directe gevolgen van de politiek van reconstructie, die de partij en de regering met volle standvastigheid hadden doorgezet.

Als resultaat van deze successen bleek het tweede Vijfjarenplan op het gebied van de industrie vóór de termijn te zijn vervuld. Het tweede Vijfjarenplan was op 1 April 1937, d.w.z. in 4 jaar en 3 maanden vervuld.

Dat was een geweldige overwinning van het socialisme.

Bijna hetzelfde beeld van vooruitgang gaf de landbouw te zien. De bezaaide oppervlakte van alle cultures nam van 105 miljoen ha. in 1913 (tijd van oorlog) tot 135 miljoen ha. in 1937 toe. De graanproductie groeide van 4800 miljoen poed in 1913 tot 6800 miljoen poed in 1937, de productie van ruwe katoen van 44 miljoen poed tot 54 miljoen poed, de productie van vlas 19 miljoen poed tot 31 miljoen poed, de productie van suikerbieten van 654 miljoen poed tot 1311 miljoen poed, de productie van de oliecultures van 129 miljoen poed tot 306 miljoen poed.

Er moet worden opgemerkt, dat alleen reeds de kolchozen (zonder de sovchozen) in 1937 aan het land een hoeveelheid graan voor de markt leverden van 1700 miljoen poed, d.i. minstens 400 miljoen poed meer dan de landheren, de koelakken en de boeren bijeengenomen in 1913 hadden geleverd. Slechts een tak van de landbouw, de veeteelt, bleef nog altijd bij het peil van voor de oorlog ten achter en bleef in een langzaam tempo vooruit gaan.

Wat de collectivisatie van de landbouw betreft, deze kon men reeds als voltooid beschouwen. In 1937 waren er 18% miljoen boerenhofsteden in de kolchozen, d.w.z. 93 procent van alle boerenhofsteden, terwijl het zaaioppervlak van de kolchozen, wat het graan betreft, 99 procent van het gehele door de boeren met graan bezaaide oppervlak uitmaakte.

De vruchten van de reconstructie van de landbouw en van zijn voorziening met tractoren en landbouwmachines op grote schaal waren voorhanden.

De voltooiing van de reconstructie van industrie en landbouw had er toe geleid, dat de volkshuishouding overvloedig met een techniek van de eerste rang was toegerust. De industrie en de landbouw, het transport en het leger hadden een geweldige hoeveelheid nieuwe technische hulpmiddelen, nieuwe machines en werkbanken, tractoren en landbouwmachines, locomotieven en stoomschepen, artillerie en tanks, vliegtuigen en oorlogsschepen ontvangen. Het was nodig om tienduizenden geschoolde kaders aan het werk te stellen, die in staat waren, om heel deze nieuwe techniek onder de knie te krijgen en er alles uit te halen, wat er uit te halen viel. Zonder dit, zonder een voldoende hoeveelheid mensen, die de techniek beheersten, liep men de kans, dat de technische middelen tot een berg dood metaal zouden worden en ongebruikt zouden blijven. Dit was een ernstig gevaar, ontstaan tengevolge van het feit, dat de groei van de kaders, die de techniek onder de knie konden krijgen, *geen gelijke tred hield en ver ten achter bleef* bij de groei van de techniek. De zaak werd gecompliceerd, doordat een aanzienlijk deel van onze functionarissen zich van dit gevaar geen rekenschap gaf en van mening was, dat de techniek de zaak van "zelf wel zou opknappen". Indien men de techniek vroeger onderschat en verwaarloosd had, thans begon men haar te overschatten, de techniek tot een afgodsbeeld te maken. Men begreep niet, dat de techniek, zonder mensen die de techniek beheersen, dood is. Men begreep niet dat de techniek alleen dan, wanneer de mensen aanwezig zijn, die de techniek beheersen, een hoge productiviteit kan opleveren.

Het vraagstuk van de kaders, die de techniek beheersten, verkreeg dus een betekenis van de eerste rang.

Het was noodzakelijk de aandacht van onze functionarissen van de overmatige geestdrift voor de techniek, van de onderschatting van de betekenis van de kaders af te leiden en haar te vestigen op de noodzakelijkheid, om zich de techniek eigen te maken, om haar te leren beheersen, om langs alle wegen krachtiger aan te pakken bij de opleiding van talrijke kaders, die in staat zouden zijn om de techniek onder de knie te krijgen en er het grootste nuttige effect uit te halen.

Indien de partij vroeger, in het begin van de reconstructieperiode, toen zich in het land een groot gebrek aan technische hulpmiddelen deed gevoelen, de leuze had opgesteld: "in de reconstructieperiode beslist de techniek alles", thans, nu er een overvloed van technische hulpmiddelen voorhanden was, nu de periode van de reconstructie in hoofdzaak was geëindigd, nu zich in het land een groot tekort aan kaders deed gevoelen,

moest de partij een nieuwe leuze opstellen, een leuze die de aandacht niet op de techniek, maar op de mensen concentreerde, op de kaders, die in staat zouden zijn om zich de techniek ten volle ten nutte te maken.

Van groot belang was in dit opzicht de redevoering van kameraad Stalin, die hij in Mei 1935 voor de afgestudeerden van de academies van het Rode Leger hield.

"Vroeger, zeide kam. Stalin, zeiden wij dat "de techniek alles beslist". Deze leuze heeft ons in dit opzicht geholpen, dat wij de honger op het gebied van de techniek hebben gestild en op alle gebieden van onze werkzaamheid een zeer brede technische basis hebben geschapen, om onze mensen van eersterangs technische hulpmiddelen te voorzien. Dat is zeer goed. Maar dat is lang en lang niet voldoende. Om de techniek in beweging te brengen en van haar ten volle gebruik te maken, zijn er mensen nodig, die de techniek beheersen, zijn er kaders nodig, in staat om zich deze techniek eigen te maken en haar volgens alle regelen van de kunst te gebruiken. Techniek zonder mensen, die de techniek beheersen, is dood. Techniek, geleid door mensen, die haar beheersen, kan wonderen verrichten. Als wij in onze eersterangsbedrijven en fabrieken, in onze sovchozen en kolchozen en in ons Rode Leger een voldoende aantal kaders hadden, die deze techniek onder de knie hebben, dan zou het resultaat voor ons land drie- en viermaal zo groot zijn, als op het ogenblik. Dat is de reden, waarom thans de nadruk moet worden gelegd op de mensen, op de kaders, op de werkers die de techniek beheersen. Dat is de reden, waarom de oude leuze - "de techniek beslist alles", die een uitdrukking was van een reeds achter ons liggende periode, toen er bij ons een honger op het gebied van de techniek bestond, nu vervangen moet worden door een nieuwe leuze, door de leuze, dat *"de kaders alles beslissen"*. Dat is nu de hoofdzaak.....

Men moet eindelijk begrijpen, dat van alle waardevolle kapitalen, die er op de wereld bestaan, het meest waardevolle en doorslaggevende kapitaal de mensen, de kaders zijn. Men moet goed begrijpen dat onder onze huidige omstandigheden *"de kaders alles beslissen"*. Wanneer wij goede en talrijke kaders in de industrie, in de landbouw, bij het transport, in het leger zullen hebben, zal ons land onoverwinnelijk zijn. Als wij zulke kaders niet zullen bezitten, dan zullen wij aan beide benen kreupel gaan".

Derhalve werd het versneld opleiden van kaders op het gebied van de techniek en het snel leren beheersen van de nieuwe techniek, met de verdere verhoging van de productiviteit van de arbeid als doel, een taak van de eerste rang.

Het duidelijkste voorbeeld van de groei van zulke kaders, een voorbeeld van het leren beheersen van de nieuwe techniek door onze mensen en van de verdere verhoging van de productiviteit van de arbeid, was de Stachanow-beweging. Zij ontstond en ontwikkelde zich in het Donets-bekken, in de steenkoolindustrie, sprong naar de andere takken van de industrie over, verbreidde zich over het transport en greep daarna de landbouw aan. Deze beweging werd Stachanow-beweging genoemd naar de naam van hem, die het initiatief nam, de houwer van de mijn "Centraal-Irmino" (in het Donets-

bekken), Alexei Stachanow. Reeds voor Stachanow had Nikita Izotow tot op dat ogenblik ongekende records bij de kolendelving bereikt. Het voorbeeld van Stachanow, die op 31 Augustus 1935 in één schicht 102 ton kolen dolf en daarmee de gewone normen van de kolendelving 14 maal overtrof, vormde het begin van de massabeweging van de arbeiders en de kolchozboeren voor de verhoging van de productienormen, voor een nieuwe verhoging van de productiviteit van de arbeid. Boesygin in de automobiellindustrie, Smetanin in de schoenenindustrie, Kriwonos bij het transport, Moesinski in het houtbedrijf, Eudokia en Maria Winogradowa in de textielindustrie, Maria Demtsjenko, Maria Gnatenko, P. Angelina, Polagoetin, Koljesow, Borin, Kowardak in de landbouw dat zijn de namen van de eerste pioniers van de Stachanowbeweging. Na hen kwamen andere pioniers, gehele afdelingen van pioniers, die de arbeidsproductiviteit van de eerste pioniers overtroffen.

De eerste conferentie van de Stachanow-werkers der Sovjet-Unie, gehouden in November 1935 in het Kremlin en de rede van kam. Stalin op deze conferentie waren voor de ontplooiing van de Stachanow-beweging van ontzaglijk groot belang.

"De Stachanow-beweging, zeide kam. Stalin in zijn redevoering, brengt een nieuwe opbloei van de socialistische wedijver, een nieuwe hogere etappe van de socialistische wedijver tot uitdrukking. Vroeger, een jaar of drie geleden, in de periode van de eerste etappe van de socialistische wedijver, was de socialistische wedijver niet noodzakelijkerwijze verbonden met de nieuwe techniek. Ja, toen hadden wij eigenlijk ook nog bijna geen nieuwe techniek. De tegenwoordige etappe van de socialistische wedijver daarentegen - de Stachanow-beweging - is noodzakelijkerwijze met de nieuwe techniek verbonden. De Stachanow-beweging zou zonder de nieuwe, hogere techniek niet denkbaar zijn. Voor u staan mensen als de kameraden Stachanow, Boesygin, Smetanin, Kriwonos, de Winogradowa's, en vele anderen, nieuwe mensen, arbeiders en arbeidsters, die de techniek van hun vak volkomen hebben leren beheersen, die ze onder de knie hebben en vooruit hebben gedreven. Een drietal jaren geleden hadden wij zulke mensen niet of bijna niet... De betekenis van de Stachanow-beweging ligt hierin, dat zij een beweging is die de oude technische normen, die ontoereikend zijn, stuk breekt, die de productiviteit van de arbeid in de vooraanstaande kapitalistische landen in een gehele reeks van gevallen overtreft en die derhalve de praktische mogelijkheid opent, om het socialisme in ons land verder te versterken, de mogelijkheid om ons land tot het meest welgestelde land te maken". (J. W. Stalin, "Een beter leven, een vrolijk leven", blz. 3-5).

De arbeidsmethoden van de Stachanow-werkers karakteriserende, stelde kam. Stalin de geweldige betekenis van de Stachanow-beweging voor de toekomst van ons land in het licht en zeide verder:

"Ziet eens naar de kameraden Stachanow-werkers. Wat zijn dat voor mensen? Het zijn in hoofdzaak arbeiders en arbeidsters van jeugdige of middelbare leeftijd, mensen die cultureel en technisch beslagen ten ijs komen, die voorbeelden van nauwkeurigheid en stiptheid in het werk geven, die de factor van de tijd in het werk naar waarde weten te

schatten en geleerd hebben, de tijd niet alleen naar minuten, maar ook naar seconden te meten. De meesten hunner hebben het zogenaamde technische minimum^[1] afgelegd en gaan voort hun technische scholing aan te vullen. Zij zijn vrij van het conservatisme en de onbeweeglijkheid van zekere ingenieurs, technici en bedrijfsleiders, zij schrijden stoutmoedig voorwaarts, breken met de verouderde technische normen en scheppen nieuwe, hogere normen; zij brengen correcties aan in het geprojecteerde productievermogen en de economische plannen, die door de leiders van onze industrie zijn opgesteld, zij verbeteren voortdurend het werk van de ingenieurs en technici en vullen het aan, niet zelden onderrichten zij hen en drijven zij hen vooruit, want het zijn mensen, die de techniek van hun vak volkomen beheersen en die uit de techniek alles weten te halen, wat er uit te halen is. Heden ten dage zijn er nog weinig Stachanow-werkers, maar wie kan er aan twijfelen, dat er morgen tienmaal meer zullen zijn? Is het soms niet duidelijk, dat de Stachanow-werkers de vernieuwers in onze industrie zijn, dat de Stachanow-beweging de toekomst van onze industrie vertegenwoordigt, dat zij het zaad bevat van de toekomstige culturele en technische verheffing van de arbeidersklasse, dat zij ons de weg opent, waarop alleen die hoge graad van de productiviteit van de arbeid bereikbaar is, die noodzakelijk is voor de overgang van het socialisme naar het communisme en voor de opheffing van de tegenstelling tussen geestelijke en lichamelijke arbeid" (te zelfder plaatse, blz. 6-7).

De ontplooiing van de Stachanow-beweging en de vervulling voor de vastgestelde termijn van het tweede Vijfjarenplan schiepen de voorwaarden voor een nieuwe opbloei van de welstand en de culturele ontwikkeling van de werkers.

Het reële loon van de arbeiders en de beampten is onder het tweede Vijfjarenplan meer dan tweemaal zo hoog geworden. Het loonfonds steeg van 34 miljard in 1933 tot 81 miljard in 1937. Het fonds van de sociale staatsverzekering steeg van 4600 miljoen roebel in 1933 tot 5600 miljoen roebel in 1937. Voor de staatsverzekering van de arbeiders en beampten, voor de verbetering van hun dagelijks leven en van hun culturele behoeften, voor sanatoria, badplaatsen, rusthuizen en medische hulp werden alleen al in 1937 ongeveer 10 miljard roebel uitgegeven. De kolchozorde had zich op het platteland definitief verankerd. Dit was krachtig bevorderd door de *Statuten voor het landbouwartel*, die in Februari 1935 op het IIe Congres van de kolchozboeren-stootarbeiders waren aangenomen en door het *in eeuwig vruchtgebruik* geven aan de kolchozen van alle grond, die door hen wordt bewerkt. Dank zij de verankering van de kolchozorde, verdwenen op het platteland de armoede en de nood. Terwijl er vroeger, een jaar of drie geleden, per arbeidsdag één of twee kilogram graan werd gegeven, ontving thans de meerderheid van de kolchozboeren in de graangebieden vijf tot twaalf kilogram, en velen hunner tot twintig kilogram per arbeidsdag, om nog te zwijgen van de andere producten en de bedragen aan geld die zij ontvingen. Er kwamen miljoenen kolchozhofsteden, die in de graangebieden per jaar van 500 tot 1500 poed graan ontvingen en in de katoen-, suikerbieten-, vlas-, veeteelt-, wijnbouw-, citroenen-, vruchten- en groentegebieden een jaarlijks inkomen van tienduizenden roebels hadden. De kolchozen werden welvarend.

Het bouwen van nieuwe schuren en opslagplaatsen werd de voornaamste zorg van de kolchozhofstede, daar de oude bergplaatsen voor de producten, die op onbeduidende jaarvoorraden berekend waren, nog niet voor een tiende gedeelte aan de nieuwe behoeften van de kolchozboeren voldeden.

In 1936 vaardigde de regering in verband met de toeneming van de welstand der volksmassa's, de wet uit over het verbod van de kunstmatige vruchtafdrijving. Tegelijk werd er een veelomvattend programma vastgesteld voor de bouw van kraaminrichtingen, crèches, melkkeukens en kinderbewaarplaatsen. In 1936 werden voor deze maatregelen 2174 miljoen roebel uitgetrokken tegen 875 miljoen roebel in 1935. Door een speciale wet werd een aanzienlijke hulpverlening voor gezinnen met vele kinderen vastgesteld. Op grond van deze wet werd in 1937 voor meer dan een miljard roebel ondersteuning gegeven. Als gevolg van de invoering van de algemene leerplicht en van de nieuwe scholenbouw begon zich een machtige stijging van de cultuur der volksmassa te ontplooien. In het gehele land werden er op reusachtig grote schaal nieuwe scholen gebouwd. Het aantal leerlingen in de lagere en middelbare scholen steeg van 8 miljoen in 1914 tot 28 miljoen in 1936-1937. Het aantal studerenden aan de inrichtingen van hoger onderwijs steeg van 112.000 in 1914 tot 542.000 in 1936-1937.

Dat was een culturele revolutie.

In de verbetering van de materiële toestand en de culturele ontwikkeling van de volksmassa's kwamen de kracht, de macht, de onoverwinnelijkheid van onze Sovjetrevolutie tot uiting. De revoluties van het verleden waren te gronde gegaan, omdat zij, na het volk de vrijheid gegeven te hebben, niet de mogelijkheid hadden gehad, tegelijk daarmee het volk ook een grondige verbetering van zijn materiële en culturele toestand te geven. Daarin lag hun voornaamste zwakte. Onze revolutie onderscheidt zich van alle andere revoluties hierdoor, dat zij het volk niet alleen de bevrijding van het tsarisme, van het kapitalisme heeft geschonken, maar tevens een radicale verbetering van zijn materiële en culturele toestand. Daarin ligt haar kracht en onoverwinnelijkheid.

"Onze proletarische revolutie - zeide kam. Stalin in zijn redevoering op de eerste conferentie van de Stachanowwerkers der Sovjet-Unie - is de enige revolutie in de wereld, die het te beurt viel, aan het volk niet alleen haar politieke, maar ook materiële resultaten te tonen. Van alle arbeidersrevoluties kennen wij er maar een, die, hoe dan ook, de macht heeft veroverd. Dat is de Parijse Commune. Maar zij heeft niet lang bestaan. Zij heeft weliswaar getracht de kluisters van het kapitalisme te verbrijzelen, maar dit gelukte haar niet en des te minder gelukte het haar om het volk de zegeningen van de materiële resultaten van de revolutie te tonen. Onze revolutie is de enige, die niet alleen de kluisters van het kapitalisme heeft verbrijzeld en het volk de vrijheid heeft geschonken maar aan wie het bovendien is gelukt, het volk de materiële voorwaarden voor een welvarend leven te geven. Daarin ligt de kracht en de onoverwinnelijkheid van onze revolutie" (te zelfder plaatse, blz. 9-10).

3. - Het VIIIste Sovjet-Congres. Aanneming van de nieuwe Grondwet van de U.S.S.R.

In Februari 1935 besloot het VIIe Sovjet-Congres van de Unie van Socialistische Sovjetrepublieken om de in 1924 aangenomen Grondwet van de U.S.S.R. te wijzigen. De noodzakelijkheid om de Grondwet van de U.S.S.R. te wijzigen werd veroorzaakt door de geweldige veranderingen, die er in het leven van de U.S.S.R. sinds 1924, d.w.z. sinds de tijd, dat de eerste Grondwet van de Sovjet-Unie was aangenomen, tot op onze dagen hadden plaats gehad. In de afgelopen jaren had zich de verhouding tussen de klassenkrachten in de U.S.S.R. volkomen gewijzigd; er was een nieuwe socialistische industrie geschapen, het koelakkendom was verpletterd, de kolchozorde had gezegevierd, de socialistische eigendom van de productiemiddelen had zich in de gehele volkshuishouding verankerd als de grondslag van de Sovjetmaatschappij. De overwinning van het socialisme schonk de mogelijkheid, om tot de verdere democratisering van het kiesstelsel over te gaan, tot de invoering van het algemene, gelijke en directe kiesrecht bij geheime stemming.

Er werd door de speciale Grondwetcommissie onder voorzitterschap van kam. Stalin een ontwerp van een nieuwe Grondwet voor de U.S.S.R. uitgewerkt. Het ontwerp werd aan een algemene volksdiscussie onderworpen, die vijf en een halve maand duurde. Het werd aan het Buitengewone VIIIste Sovjet-Congres ter behandeling gegeven.

In November 1936 kwam het VIIIste Sovjet-Congres bijeen, dat geroepen was om het ontwerp van de nieuwe Grondwet aan te nemen of te verwerpen.

In zijn referaat op het VIIIste Sovjet-Congres over het ontwerp van de nieuwe Grondwet zette kam. Stalin de voornaamste wijzigingen uiteen, die er sinds de tijd van de aanneming van de Grondwet van 1924 in het land van de Sovjets hadden plaats gehad.

De Grondwet van 1924 was in de eerste periode van de N.E.P. uitgewerkt. Toen liet de Sovjetmacht naast de ontwikkeling van het socialisme nog de ontwikkeling van het kapitalisme toe. Toen stelde de Sovjetmacht er zich op in, om in de loop van de wedijver van de twee stelsels - het kapitalistische en het socialistische - de overwinning van het socialisme op het kapitalisme op het gebied van de economie te organiseren en te verzekeren. Toen was de vraag "wie zal overwinnen?" nog niet beslist. Berustend op een oude en armelijke techniek, had de industrie het peil van voor de oorlog nog niet bereikt. Een nog minder fraai beeld bood toen de landbouw. De sovchozen en kolchozen bestonden slechts in de vorm van afzonderlijke eilandjes in de onmetelijke oceaan der individuele boerenbedrijven. Het ging toen niet om de liquidatie van het koelakkendom doch alleen om zijn beperking. Op het gebied van de warenomzet nam de socialistische sector slechts ongeveer 50 procent in.

In het jaar 1936 bood de U.S.S.R. een ander beeld. De economie van de U.S.S.R. had zich tegen deze tijd volkomen gewijzigd. In die tijd waren de kapitalistische elementen

volkomen geliquideerd, het socialistische stelsel had op alle gebieden van de volkshuishouding de overwinning behaald. De machtige socialistische industrie produceerde zevenmaal zoveel als voor de oorlog en had de particuliere industrie volkomen verdrongen. In de landbouw had het gemechaniseerde, met een nieuwe techniek toegeruste socialistische grootbedrijf - het grootste in de wereld - in de vorm van de kolchozen en de sovchozen de overwinning behaald. Het koelakkendom was in 1936 als klasse volkomen geliquideerd en de individuele sector speelde in de economie van het land al geen gewichtige rol meer. De gehele warenomzet was in de handen van de staat en van de coöperatie geconcentreerd. De uitbuiting van de ene mens door de andere was voor altijd vernietigd. De maatschappelijke, socialistische eigendom van de productiemiddelen had zich in alle takken van de volkshuishouding als de onwrikbare grondslag van de nieuwe socialistische orde geconsolideerd. In de nieuwe, socialistische maatschappij waren de crises, de ellende, de werkloosheid en de verarming voor altijd verdwenen. De voorwaarden waren geschapen voor een welgesteld en cultureel leven van alle leden van de Sovjetmaatschappij.

In overeenstemming hiermede, zeide kam. Stalin in zijn redevoering, had zich ook de klassensamenstelling van de bevolking der Sovjet-Unie gewijzigd. De klasse van de landheren en de oude grote imperialistische bourgeoisie waren reeds in de periode van de burgeroorlog geliquideerd. In de jaren van de socialistische opbouw waren alle uitbuiterelementen geliquideerd: de kapitalisten, kooplieden, koelakken, speculanten. Er waren slechts onbetekenende resten van de geliquideerde uitbuitersklassen overgebleven wier volledige liquidatie een kwestie van de naaste toekomst was.

De werkers van de U.S.S.R., de arbeiders, de boeren, de intellectuelen, waren in de jaren van de socialistische opbouw grondig veranderd.

De arbeidersklasse had opgehouden een uitgebuite klasse te zijn, beroofd van de productiemiddelen, zoals dit onder het kapitalisme het geval is. Zij had het kapitalisme vernietigd, aan de kapitalisten de productiemiddelen ontnomen en ze in maatschappelijk eigendom omgezet. Zij had opgehouden, proletariaat in de eigenlijke, oude betekenis van dit woord te zijn. Het proletariaat van de U.S.S.R., dat de staatsmacht in bezit heeft was tot een volkomen nieuwe klasse geworden. Het was een van de uitbuiting bevrijde arbeidersklasse geworden, die het kapitalistische economische systeem vernietigd en de socialistische eigendom van de productiemiddelen ingesteld had, d.w.z. het was een arbeidersklasse geworden, zoals de geschiedenis van de mensheid nog niet had gekend.

Niet minder diepgaande wijzigingen hadden zich ook in de toestand van de boeren van de Sovjet-Unie voltrokken. In de oude tijd zwoegden er meer dan 20 miljoen verspreide, afzonderlijke boerenbedrijven, kleine en middelbedrijven, ieder voor zich, op hun stukje grond. Zij gebruikten een achterlijke techniek en werden uitgebuit door de landheren, de koelakken, de kooplieden, de speculanten, de woekeraars enz. Tháns was er in de Sovjet-Unie een volkomen nieuw boerendom opgegroeid: er waren geen landheren en koelakken, geen kooplieden en woekeraars meer, die de boeren zouden kunnen

uitbuiten. De overweldigende meerderheid van de boerenbedrijven was tot de kolchozen toegetreden, waaraan niet de particuliere eigendom van de productiemiddelen, maar de collectieve eigendom, ontstaan op grond van de collectieve arbeid, ten grondslag ligt. Dat is een nieuw type van boeren, die bevrijd zijn van elke uitbuiting. Zulke boeren had de geschiedenis van de mensheid eveneens nog niet gekend.

Ook de intellectuelen van de U.S.S.R. waren veranderd. Zij waren in hun massa tot volkomen nieuwe intellectuelen geworden. In hun meerderheid waren zij uit het midden van de arbeiders en de boeren afkomstig. Zij dienden niet het kapitalisme, zoals de oude intellectuelen, maar het socialisme. Het intellect werd een evenwaardig lid van de socialistische maatschappij. Dit intellect bouwt tezamen met de arbeiders en de boeren de nieuwe, socialistische maatschappij op. Dit is een nieuw type van intellectuelen, die het volk dienen en van elke uitbuiting bevrijd zijn. Zulke intellectuelen heeft de geschiedenis van de mensheid nog niet gekend.

Zo worden de klassengrenzen tussen de werkers van de Sovjet-Unie uitgewist, zo verdwijnt de oude, bijzondere klasse-positie. De economische en politieke tegenstrijdigheden tussen de arbeiders, de boeren en de intellectuelen vallen weg en worden uitgewist. De grondslag is gelegd voor de morele en politieke eenheid van de maatschappij.

Deze diepgaande veranderingen in het leven van de Sovjet-Unie, deze beslissende successen van het socialisme in de Sovjet-Unie kregen hun uitdrukking in de nieuwe Grondwet van de Sovjet-Unie.

Volgens deze Grondwet bestaat de Sovjetmaatschappij uit twee in vriendschap verbonden klassen - de boeren en de arbeiders, tussen wie nog klassenverschillen bleven bestaan. De Unie van Socialistische Sovjetrepublieken is de socialistische staat van de arbeiders en de boeren.

De politieke grondslag van de Sovjet-Unie vormen de Sovjets van de Werkersafgevaardigden, opgegroeid en sterk geworden als het resultaat van de omverwerping van de macht der landheren en der kapitalisten en van de verovering van de dictatuur van het proletariaat.

De gehele macht in de Sovjet-Unie behoort aan de werkers van stad en land in de persoon van de Sovjets van Werkersafgevaardigden.

Het hoogste orgaan van de staatsmacht van de Sovjet-Unie is de Hoge Sovjet van de Sovjet-Unie.

De Hoge Sovjet van de Sovjet-Unie, bestaande uit twee rechtsgelijke Kamers, de Sovjet van de Unie en de Sovjet van de Nationaliteiten, wordt gekozen door de burgers van de

U.S.S.R. voor de tijd van vier jaar op de grondslag van het algemene, directe kiesrecht; bij geheime stemming.

De verkiezingen voor de Hoge Sovjet van de Sovjet-Unie evenals die voor alle Sovjets van Werkersafgevaardigden zijn algemeen. Dit betekent, dat alle burgers van de U.S.S.R. die 18 jaar zijn geworden, onafhankelijk van ras, nationaliteit, geloof, graad van opvoeding, domicilie, sociale afkomst, vermogenstoestand en vroegere werkzaamheid, het recht hebben aan de verkiezingen van de afgevaardigden deel te nemen en gekozen te worden, met uitzondering van krankzinnigen en personen, die door het gerecht tot het verlies van het kiesrecht zijn veroordeeld.

De verkiezingen van de afgevaardigden zijn gelijk. Dat betekent, dat iedere burger één stem uitbrengt en dat alle burgers op gelijke grondslag aan de verkiezingen deelnemen.

De verkiezingen van de afgevaardigden zijn direct. Dat betekent, dat de verkiezingen voor alle Sovjets van Werkersafgevaardigden van de plattelands- en de stadssovjets van Werkersafgevaardigden tot en met de Hoge Sovjet van de U.S.S.R. door de burgers rechtstreeks door middel van directe verkiezingen plaats hebben.

De Hoge Sovjet van de U.S.S.R. kiest in gemeenschappelijke zitting van de beide Kamers het Presidium van de Hoge Sovjet en de Raad van Volkscommissarissen van de Sovjet-Unie. De economische grondslag van de Sovjet-Unie vormen de socialistische huishouding en de socialistische eigendom van de productiemiddelen. In de Sovjet-Unie wordt het socialistische beginsel, verwezenlijkt: "Van ieder volgens zijn bekwaamheid, aan ieder volgens zijn, arbeid".

Aan alle burgers van de Sovjet-Unie wordt het recht op arbeid, het recht op ontspanning, het recht op onderwijs, het recht op materiële verzorging bij ouderdom, alsmede in geval van ziekte en van verlies van arbeidsvermogen verzekerd.

Aan de vrouw worden op alle gebieden van werkzaamheid gelijke rechten met de man verleend.

De rechtsgelijkheid van de burgers van de Sovjet-Unie, onafhankelijk van hun, nationaliteit en ras is een onomstotelijke wet.

Voor alle burgers worden gewetensvrijheid en vrijheid van antigodsdienstige propaganda erkend.

De grondwet verzekert, in het belang van de versterking van de socialistische maatschappij, de vrijheid van het woord, van drukpers, van vergaderingen en meetings, het recht van vereniging in maatschappelijke organisaties, de onaantastbaarheid van de persoon, de onaantastbaarheid van de woning en het briefgeheim, het asielrecht aan buitenlandse burgers, die vervolgd worden wegens de verdediging van de belangen der werkers, wegens wetenschappelijke werkzaamheid of wegens het voeren van de nationale bevrijdingsstrijd.

Tegelijkertijd legt de nieuwe Grondwet aan alle burgers van de Sovjet-Unie ernstige plichten op: de wetten na te komen, de arbeidersdiscipline in acht te nemen, eerlijk zijn maatschappelijke plicht te vervullen, de regels van de socialistische samenleving te eerbiedigen, de socialistische maatschappelijke eigendom te behoeden en te versterken, het socialistische vaderland te verdedigen.

"De verdediging van het vaderland is de heilige plicht van iedere burger van de Sovjet-Unie".

Sprekend over het recht van de burgers op vereniging in verschillende verenigingen, zegt de Grondwet in een van haar artikelen:

"De meest actieve en bewuste staatsburgers uit de rijen van de arbeidersklasse en uit andere lagen van de werkers verenigen zich in de Communistische Partij van de Sovjet-Unie (bolsjewiki), die de voorhoede van de werkers in hun strijd tot versterking en ontwikkeling van de socialistische orde is en die de leidende kern vormt van alle organisaties van de werkers, zowel van de maatschappelijke, als van de staatsorganisaties".

Het VIIIste Sovjet-Congres aanvaardde en bekrachtigde met algemene stemmen het ontwerp van de nieuwe Grondwet der Sovjet-Unie.

Het land van de Sovjets kreeg op deze wijze een nieuwe Grondwet, de Grondwet van de overwinning van het socialisme en van de arbeiders- en boerendemocratie.

Daarmede legde de Grondwet het wereldhistorische feit vast, dat de Sovjet-Unie een nieuwe ontwikkelingsperiode was binnengetrepen, de periode van het voltooiën van de opbouw van de socialistische maatschappij en van de geleidelijke overgang naar de communistische maatschappij, waarin het leidende beginsel van het maatschappelijke leven het communistische principe moet zijn: "Van ieder volgens zijn bekwaamheden, aan ieder volgens zijn behoeften".

4. - Liquidatie van de resten van de Boecharinistisch Trotskistische spionnen, saboteurs en landverraders. Voorbereiding tot de verkiezingen voor de Hoge Sovjet van de Sovjet-Unie. - Koers van de partij op de ontplooiing van de interne partijdemocratie. - Verkiezingen voor de Hoge Sovjet van de Sovjet-Unie.

Het jaar 1937 bracht nieuwe feiten aan het licht over de monsters van de Boecharinistisch-Trotskistische bende. Het proces in de zaak van Pjatakow, Radek e.a., het proces in de zaak van Toechatsjewski, Jakir e.a. en tenslotte het proces in de zaak van Boecharin, Rykow, Kretinski, Rosenholz e.a. - al deze processen toonden aan, dat de Boecharinisten en de Trotskisten, zoals nu bleek, onder het mom van het "blok van de

rechtsen en de Trotskisten", reeds lange tijd één gemeenschappelijke bende volksvijanden hadden gevormd.

De processen toonden aan dat dit uitvaagsel van het mensengeslacht reeds sinds de eerste dagen van de socialistische Oktoberrevolutie tezamen met de volksvijanden Trotski, Zinowjew en Kamenjew in een samenzwering tegen Lenin, tegen de partij, tegen de Sovjetstaat waren verenigd. De gepoogde provocaties, om in het begin van 1918 de vrede van Brest te doen mislukken; de samenzwering tegen Lenin en de overeenkomst met de "linkse" sociaal-revolutionairen over de arrestatie en de moordaanslag op Lenin, Stalin en Swerdlow in het voorjaar van 1918; het misdadige schot op Lenin en zijn verwonding in de zomer van 1918; de opstand van de "linkse" sociaal-revolutionairen in de zomer van 1918; de bewuste verscherping van de tegenstellingen in de partij met het doel de leiding van Lenin van binnenuit te schokken en omver te werpen, in het jaar 1921; de poging om tijdens de ziekte en na de dood van Lenin de leiding van de partij ten val te brengen; het uitleveren van staatsgeheimen en het geven van spionage-inlichtingen aan de buitenlandse spionagediensten; de misdadige moord op Kirow; de sabotage, diversies, ontploffingen; de misdadige moord op Menzjinski, Koeibysjew, Gorki, - al deze en soortgelijke misdaden waren, zoals nu bleek, in de loop van twintig jaar onder deelneming of onder leiding van Trotski, Zinowjew, Kamenjew, Boecharin, Rykow en hun meelopers, in opdracht van de buitenlandse burgerlijke spionagediensten ten uitvoer gebracht.

De processen brachten aan het licht, dat het Trotskistisch-Boecharinistische uitvaagsel, tot uitvoering van de wil van zijn bazen, de buitenlandse burgerlijke spionagediensten, zich het vernielen van de partij en van de Sovjetstaat, de ondermijning van de verdediging van het land, het vergemakkelijken van de buitenlandse militaire interventie, de voorbereiding van de nederlaag van het Rode Leger, het uiteenscheuren van de Sovjet-Unie het afstaan van het Sovjetkustgebied aan de Japanners, het afstaan van Sovjet-Wit-Rusland aan de Polen, het afstaan van de Sovjet-Oekraïne aan de Duitsers, de vernietiging van de veroveringen van de arbeiders en de kolchozboeren, het herstel van de kapitalistische slavernij in de Sovjet-Unie ten doel hadden gesteld. Deze witgardistische dwergen, wier kracht men slechts aan die van een heel klein kevertje zou kunnen gelijkstellen, beschouwden zich, naar het schijnt voor de grap - als de heren van het land en verbeeldden zich, dat zij in werkelijkheid in staat waren de Oekraïne, Wit-Rusland en het Kustgebied af te staan en te verkopen.

Deze witgardistische insecten hadden vergeten, dat in het Sovjetland het Sovjetvolk de baas is - en dat de heren Rykows, Boecharins, Zinowjews, Kamenjews, op zijn hoogst slechts tijdelijk in dienst waren van de staat, die hen op ieder willekeurig ogenblik als overbodige rommel uit zijn kanselarijen kon werpen.

Deze nietswaardige lakeien van de fascistten hadden vergeten, dat het Sovjetvolk alleen maar een vinger behoefde te bewegen, om van hen zelfs geen spoor te doen overblijven.

Het Sovjetgerecht veroordeelde het Boecharinistisch-Trotskistische uitvaagsel tot de kogel.

Het volkscommissariaat van Binnenlandse Zaken voltrok het vonnis.

Het Sovjetvolk keurde de verplettering van de Boecharinistisch-Trotskistische bende goed en ging over tot de orde van de dag.

Aan de orde was de voorbereiding van de verkiezingen voor de Hoge Sovjet van de Sovjet-Unie en de georganiseerde uitvoering daarvan.

De partij nam met volle kracht het voorbereidende werk tot de verkiezingen ter hand. De partij was van mening, dat de invoering van de nieuwe Grondwet van de Sovjet-Unie een ommekeer in het politieke leven van het land betekende. De partij was van mening, dat deze ommekeer bestond in de invoering van de volledige democratisering van het kiesstelsel, in de overgang van de beperkte verkiezingen naar de algemene verkiezingen, van de niet geheel gelijke naar de gelijke verkiezingen, van de getrapte naar de directe verkiezingen, van de openbare naar de geheime verkiezingen.

Bestonden er voor de invoering van de nieuwe Grondwet beperkingen van het kiesrecht voor de bedienaren van de godsdienst, voor de gewezen witgardisten, de gewezen koelakken en voor personen, die zich niet met maatschappelijk-nuttig werk bezig hielden, de nieuwe Grondwet heft iedere beperking van het kiesrecht voor deze categorieën van burgers op en maakte de verkiezingen van de afgevaardigden algemeen. Waren vroeger de verkiezingen van de afgevaardigden ongelijk, daar er voor de stads- en de plattelandsbevolking verschillende normen voor de verkiezingen bestonden, thans was de noodzakelijkheid voor de beperking van de gelijkheid der verkiezingen vervallen en alle burgers hebben het recht om op gelijke grondslag aan de verkiezingen deel te nemen.

Waren vroeger de verkiezingen voor de middelste en hogere organen van de Sovjetmacht getrap, thans moeten volgens de nieuwe Grondwet de verkiezingen voor alle Sovjets, van de plattelands- en de stadssovjets tot en met de Hoge Sovjet door de burgers rechtstreeks door directe verkiezingen plaats hebben.

Hadden vroeger de verkiezingen van de afgevaardigden in de Sovjets door openbare stemming en volgens lijsten plaats, thans moet bij de verkiezingen van de afgevaardigden de stemming geheim en niet volgens lijsten, maar volgens afzonderlijke kandidaten, opgesteld volgens kieskringen, plaats hebben. Dat was ongetwijfeld een ommekeer in het politieke leven van het land.

Het nieuwe kiesstelsel moest tot een versterking van de politieke activiteit van de massa's op de organen van de Sovjetmacht, tot een versterking van de verantwoordelijkheid van de organen der Sovjetmacht tegenover het volk leiden en deed dit dan ook werkelijk.

Om deze ommekeer in volle uitrusting tegemoet te treden, moest de partij zich aan het hoofd van deze ommekeer stellen en ten volle haar leidende rol in de komende

verkiezingen verzekeren. Maar hiervoor was het nodig, dat de partijorganisaties zelf in hun praktisch werk volkomen democratisch werden; dat zij in hun intern partijleven de grondslagen van het democratische centralisme ten volle verwezenlijkten, zoals dit de partijstatuten eisen, dat alle organen van de partij gekozen organen waren, dat de kritiek en de zelfkritiek zich in de partij in volle omvang ontwikkelden, dat de partijorganisaties tegenover de partijmassa's volledig verantwoording aflegden en de partijmassa zelf volkomen geactiveerd werd.

Uit het referaat van kam. Zjdanow op het plenum van het Centraal-Comité, dat einde Februari plaats had, over het vraagstuk van de voorbereiding van de partijorganisaties tot de verkiezingen voor de Hoge Sovjet van de Sovjet-Unie bleek, dat een reeks van partijorganisaties in hun praktisch werk zeer dikwijls de partijstatuten en de grondslagen van het democratische centralisme overtraden, de verkiesbaarheid door coöptatie vervingen, de stemming volgens afzonderlijke kandidaten door stemming volgens een lijst, de geheime stemming door openlijke stemming enz. Het spreekt vanzelf, dat organisaties met een dergelijke praktijk hun taak bij de verkiezingen voor de Hoge Sovjet niet zouden kunnen vervullen. Het was derhalve in de eerste plaats noodzakelijk, een dergelijke antidemocratische praktijk van de partijorganisaties te liquideren en het partijwerk op de grondslag van de breedste democratie te reorganiseren.

In samenhang hiermede, besloot het plenum van het Centraal-Comité, na het referaat van Zjdanow te hebben aangehoord:

- a). Het partijwerk op de grondslag van de onvoorwaardelijke en volledige verwezenlijking van de beginselen van het in de partijstatuten voorgeschreven interne partijdemocratische te reorganiseren.
- b). De praktijk van coöptatie tot lid van partijcomités af te schaffen en in overeenstemming met de partijstatuten, de verkiesbaarheid van de leidende organen der partijorganisaties te herstellen.
- c). Bij de verkiezingen voor de partijorganen de stemming volgens een lijst te verbieden, de stemming volgens afzonderlijke kandidaturen te doen plaats hebben en daarbij aan alle leden van de partij het onbepaalde recht te verzekeren om kandidaten af te wijzen en kritiek op hen uit te brengen.
- d). Bij de verkiezingen van de partijorganen de gesloten (geheime) stemming over de kandidaten in te voeren.
- e). In alle partijorganisaties verkiezingen van de partijorganen te doen plaats hebben, van de partijcomités der onderste partijorganisaties tot en met de gewestelijke en de gebiedscomités en de Centrale Comités van de Nationale Communistische partijen; de verkiezingen niet later dan 20 Mei te beëindigen.

f). Alle partijorganisaties te verplichten zich ten strengste, in overeenstemming met de partijstatuten, aan de termijn van de verkiezingen der partijorganen te houden; in de onderste partijorganisaties een maal per jaar, in de rayon- en stadsorganisaties eenmaal per jaar, in gebieds-, gewestelijke-, en republiekorganisaties eenmaal in de 1½ jaar.

g). Er voor te zorgen, dat in de onderste partijorganisaties de orde der verkiezingen van de partijcomités op algemene en bedrijfsvergaderingen streng in acht wordt genomen en niet toe te laten dat deze door conferenties wordt vervangen.

h). De in een reeks van onderste partijorganisaties plaatshebbende praktijk, om de algemene vergaderingen in feite op te heffen en door algemene werkplaatsvergaderingen en conferenties te vervangen, af te schaffen.

Zo begon de voorbereiding van de partij tot de aanstaande verkiezingen.

Dit besluit van het Centraal-Comité had een ontzaglijke politieke betekenis. Zijn betekenis bestond niet alleen hierin, dat het een begin maakte met de verkiezingscampagne van de partij voor de verkiezingen van de Hoge Sovjet van de Sovjet-Unie. Zijn betekenis bestond in de eerste plaats hierin, dat het de partijorganisaties hielp zich te reorganiseren, koers te houden op de interne partijdemocratie en de verkiezingen voor de Hoge Sovjet in volle wapenrusting tegemoet te treden.

Bij het voeren van de verkiezingscampagne, besloot de partij, de gedachte van een verkiezingsblok van de communisten en de partijlozen tot de hoeksteen van haar verkiezingspolitiek te maken. De partij trad in de verkiezingen in een blok met de partijlozen, in een verbond met de partijlozen en besloot tezamen met de partijlozen gemeenschappelijke kandidaturen in de verschillende kieskringen op te stellen. Dit was iets ongekennds en volkomen onmogelijk in de praktijk van de verkiezingscampagnes in de burgerlijke landen. Maar het blok van de communisten en de partijlozen bleek een volkomen natuurlijk verschijnsel voor ons land te zijn, waar geen vijandelijke klassen meer zijn en waar de morele en politieke eenheid van alle lagen van het volk een onbetwistbaar feit is.

Op 7 December 1937 richtte het Centraal-Comité van de partij een rondschrjven aan alle kiezers. In dit rondschrjven werd gezegd:

"Op 12 December 1937 zullen de werkers van de Sovjet-Unie op grondslag van onze Socialistische Grondwet afgevaardigden voor de Hoge Sovjet van de Sovjet-Unie kiezen. De partij van de bolsjewiki treedt op in de verkiezingen in een *blok*, een *verbond* met de partijloze arbeiders, boeren, beambten, intellectuelen... De partij van de bolsjewiki sluit zich niet af van de partijlozen, maar gaat integendeel de verkiezing tegemoet in een blok, een verbond met de partijlozen, in een blok met de vakverenigingen van de arbeiders en de beambten, met de communistische jeugdorganisaties en met andere organisaties en verenigingen van partijlozen. Bijgevolg zullen de kandidaturen voor de afgevaardigden

zowel voor de communisten als voor de partijlozen, gemeenschappelijk zijn, iedere partijloze afgevaardigde zal tevens de afgevaardigde zijn van de communisten, evenals iedere communistische afgevaardigde de afgevaardigde van de partijlozen zal zijn."

Het rondschrijven van het Centraal-Comité eindigde met de volgende oproep tot de kiezers:

"Het Centraal-Comité van de Communistische Partij van de Sovjet-Unie (bolsjewiki) roept alle communisten en sympathiserenden op, met dezelfde eendracht te stemmen voor de partijloze kandidaten als waarmede zij voor de communistische kandidaten moeten stemmen.

Het Centraal-Comité van de Communistische Partij van de Sovjet-Unie (bolsjewiki) roept alle partijloze kiezers op, met dezelfde eendracht te stemmen voor de communistische kandidaten als waarmede zij voor de partijloze kandidaten zullen stemmen.

Het Centraal-Comité van de Communistische Partij van de Sovjet-Unie (bolsjewiki) roept alle kiezers op om als een man op 12 December 1937 bij de stembus te verschijnen om afgevaardigden voor de Sovjet van de Unie en de Sovjet der Nationaliteiten te kiezen. Er mag geen enkele kiezer zijn, die zijn ererecht niet uitoefent om afgevaardigden voor het Opperste orgaan van de Sovjetstaat te kiezen. Er mag geen enkele actieve burger zijn, die het niet als zijn plicht als staatsburger zou beschouwen om de deelneming van alle kiezers, zonder uitzondering, aan de verkiezingen voor de Hoge Sovjet te bevorderen. De dag van de 12e December 1937 moet worden tot de grote feestdag van de eenheid der werkers van alle volken van de Sovjet-Unie, rondom het zegevierende vaandel van Lenin en Stalin."

Op 11 December 1937 aan de vooravond van de verkiezingen, trad Kam. Stalin in zijn kieskring op en roerde in zijn redevoering het vraagstuk aan, wat voor politici de uitverkorenen van het volk, de afgevaardigden van de Hoge Sovjet van de Sovjet-Unie moeten zijn. Kam. Stalin zeide:

"De kiezers, het volk, moeten van hun afgevaardigden eisen, dat zij op de hoogte van hun taak zullen zijn; dat zij bij hun werk niet tot het peil van politieke filisters zullen afzakken; dat zij op hun post politici van het Leninistische type zullen blijven; dat zij juist zulke zuivere en vastberaden politici zullen zijn als Lenin; dat zij even onverschrokken in de strijd, even ongenadig jegens de volksvijanden zullen zijn als Lenin dit was; dat zij vrij zullen zijn van elke paniek, van alles wat op paniek lijkt, wanneer de zaak gecompliceerd begint te worden en er zich aan de horizon het een of andere gevaar aftekent; dat zij even vrij zullen zijn van alles wat op paniek lijkt, als Lenin daar vrij van was; dat zij even wijs en even weinig overijld zullen zijn bij het beslissen van ingewikkelde kwesties, waar een alzijdige oriëntering en een alzijdig waken en wegen van alle voor- en nadelen nodig is, als Lenin dit was; dat zij even rechtvaardig en eerlijk als Lenin zullen zijn, dat zij hun volk evenzo zullen beminnen als Lenin het bemindde."

Op 12 December hadden de verkiezingen voor de Hoge Sovjet van de U.S.S.R. plaats. De verkiezingen hadden onder een geweldige geestdrift plaats. Het waren niet eenvoudig maar verkiezingen, het was een groot feest, een triomf van het Sovjetvolk, een demonstratie van de grote vriendschap van de volken van de Sovjet-Unie.

Van de 94 miljoen kiezers namen er meer dan 91 miljoen d.w.z. 96,8 % aan de verkiezingen deel. Van hen stemden er 89 miljoen 844.000 d.w.z. 98,6 % voor het blok van de communisten en de partijlozen. Slechts 632.000 mensen, d.w.z. minder dan een procent hadden tegen de kandidaten van het blok van de communisten en de partijlozen gestemd. Alle kandidaten van het blok van de communisten en de partijlozen bleken zonder uitzondering gekozen te zijn.

90 miljoen mensen hadden dus door hun eendrachtige stemming de overwinning van het socialisme in de Sovjet-Unie bekrachtigd. Dat was een schitterende overwinning van het blok van de communisten en de partijlozen.

Dat was de triomf van de partij der bolsjewiki.

De morele en politieke eenheid van het Sovjetvolk, waarover kam. Molotow in zijn historische redevoering bij het 20-jarige bestaan van de Oktoberrevolutie had gesproken, ontving hier haar schitterende bekrachtiging.

[1] Technisch minimum = noodzakelijk peil van technische kennis, vastgesteld voor de arbeiders in de socialistische bedrijven. – Vert.